

Sue Grafton _ Katil'in 'K'si
Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.
UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar...
Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördüğümüz sitemizdeki tüm e-kitaplar, 5846 Sayılı Kanun'un ilgili maddesine istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma ekran vebenzeri yardımcı araçlara, uyumlu olacak şekilde, "TXT", "DOC" ve "HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görmeengelliler için, hazırlanmaktadır. Tümöyle ücretsiz olan sitemizdeki e-kitaplar, "Engelli-engelsiz elele"düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz Yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbirşekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullandırılmaz.
Aksi kullanımdan doğabilecek tüm yasalsorumluluklar kullanana aittir. Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir.
www.kitapsevenler.com
web sitesinin amacı görme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir.
Ben de bir görme engelli olarak kitap okumayı seviyorum. Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça pekişeceğine inanıyorum. Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için gösterdikleri çabalardan ve yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyorum.
Bilgi paylaşmakla çoğalır.
Yaşar MUTLU

İLGİLİ KANUN:

5846 Sayılı Kanun'un "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yer alan "EK MADDE 11" : "ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa hiçbir ticarî amaç güdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, brail alfabeti ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi
bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz.
Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

bu e-kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir. Kitabı Tarayan ve Düzenleyen Arkadaşa çok çok teşekkür ederiz. Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne mutlu ki, bir görme engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinci paylaşabilmek tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı tarayıp, kitapsevenler@gmail.com
Adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz.
Bu Kitaplar size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek lütfen bu açıklamaları silmeyiniz. Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz...
Teşekkürler.
Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara.
Not sitemizin birde haber gurubu vardır.
Bu Bir mail Haber Gurubudur. Grupta yayınlanmasını istediğiniz yazılarınızı kitapsevenler@gmail.com
Adresine göndermeniz gerekmektedir.

Grubumuza üye olmak için
kitapsevenler-subscribe@googlegroups.com
adresine boş bir mail atın size geri gelen maili aynen yanıtlamanız yeterli olacaktır.
Grubumuzdan memnun kalmazsanız,
kitapsevenler-unsubscribe@googlegroups.com
adresine boş bir mail gönderip, gelen maili aynen yanıtlayarak üyeliğinizi sonlandırabilirsiniz.
Daha Fazla Seçenek İçin, grubumuzun ana sayfasını
<http://groups.google.com.tr/group/kitapsevenler?hl=tr>
Burada ziyaret edebilirsiniz.
saygılarımla.
Sue Grafton _ Katil'in 'K'si
Sue Grafton'ın Kinsey Millhone polisiyeleri:

Ateş'in 'A'sı
Baskın'ın 'B'si
Cinayet'in 'C'si
Delikanlı'nın 'D'si
Esrarengiz'in 'E'si
Fırar'ın 'F'si
Gerilim'in 'G'si
Hesaplaşma'nın 'H'si
İftira'nın 'İ'si
Jest'in 'J'si
Katil'in 'K'si

Hazırlanan:
L

“BİR KINSEY MILLHONE POLİSİYESİ”

Sue Grafton _ Jest'in 'J'si

Katil'in 'K'si
Sue Grafton

İngilizce aslından çeviren:
Mehmet Harmancı

MACERAPEREST KİTAPLAR

Polisiye

Katil'in 'K'si - "K" is for Killer / Sue Grafton
İngilizce aslından çeviren: Mehmet Harmancı

© Sue Grafton, 1993 / Kesim Telif hakları Ajansı, 1996 /
© Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti., 1998
Bu yapının bütün hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılarının dışında
yayımcının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Kitap ve genel tasarım: Serdar Benli
Kapak tasarımı: Işıl Şeker
Dizgi düzeni: Goudy 10 / 12 pt

Ofset hazırlık: Oğlak Yayınları
Baskı: Oğlak Baskı Hizmetleri

Birinci baskı: Ekim 1998
ISBN 975 - 329 - 220 -1

"Maceraperest Kitaplar" bir Oğlak Yayıncılık ve
Reklamcılık Ltd. Şti. ürünüdür.

Oğlak Yayınları
Genel Yönetim: Senay Haznedaroğlu
Yayın Yönetmeni: Raşit Çavaş
Zambak Sokak 29, Oğlak Binası, 80080 Beyoğlu/İstanbul
Tel: (0-212) 251 71 08-09, Faks: (0-212) 293 65 50
e-posta: oglak@oglak.com

Mary Lawrence için; ve ekipteki

Richard, Lori, Taylor
Lawrence
ve Mary Taylor,

Ve tabii köpekler...

Sadie ve Halley,

Toto ve Emmy
Oz, Bob, Dee, Lily ve Tog,

Ve kediler...

Yukio, Ace, Karmin ve Kit,

ve sevgili Charmin, çok özleniyorsun.

Kitabın yazarı çok değerli yardımcıları için aşağıda adı verilenlere teşekkür eder: Steven Humphrey; Cater Su Arıtma İşletmesi'nden Susan Aharonian ve Joann Fults; Santa Barbara Bölgesi Koroneri Larry Gillespie; Santa Barbara Bölgesi Şerif Bürosu'ndan Teğmen Terry Bristol; Santa Barbara Polis Bürosu'ndan Detektif Tom Miller; Wells Fargo Bank'tan Jody Knoell; Michael Creek; Santa Barbara belediye reisinin sekreteri Hildy Hoffman; hemşire Tokie Shynk; Santa Barbara Cottage Hastanesi'nin Kardiyoloji Bölümü hemşireleri; Acil Servis'in başhemşiresi Bobbie Kline; ve Kleen Pools'dan Craig Wertz.

1

Cinayetin resmi tanımı "bir insanın başka bir insan tarafından meşru olmayan yollarla öldürülmesi"dir. Kimi zaman "kasten" sözcüğü eklenir ve bunun amacı da cinayeti insanın insanın canını aldığı diğer olaylardan - ki, akla en başta savaş ve idamlar gelmektedir- ayırmaktır. Yasadaki "kasten" sözcüğü ağır yaralama ya da öldürme için bilinçli isteği belirtir. Esas itibarıyla cinayet, pek çok kurbanın yakın akrabaları, dostları ya da tanıdıkları tarafından öldürülmesine bakılırsa gayet mahrem ve kişisel bir olaydır. Bana sorarsanız bu da böyle insanlardan uzak durmak için gayet geçerli bir nedendir.

Santa Teresa'da cinayetlerin yüzde seksen beşi çözülür ki bu da katilin teşhis edilmesi, tutuklanması, suçlu ya da masum olduğuna mahkemelerin karar vermiş olması demektir. Çözümlememiş cinayetlerin kurbanlarını yaşamla ölüm arasında bir yerde, huzursuz, tatmin olmamış, oradan kurtarılmayı bekleyen kişiler olarak düşünürüm. Hayalgücü pek kuvvetli olmayan biri için ilginç bir düşünce ama her nedense ben bu insanların ruhlarını kendilerini öldürmüş olanlarla sıkıntılı bir ilişki içindeymiş gibi düşünmekten kendimi

alamam. Buna benzer hayaller kurmuş olan detektiflerle konuştuğum olmuştur. Onlar da sanki aramızda yaşamayı sürdüren kurbanların intikamlarının alınması için ısrarlı olduklarını hissetmişler. Uyanıklığın uykuya karıştığı o belirsiz bölgede, bilincin bilinçaltına gömüldüğü o kurşun gibi ağır anda kimi zaman onların mırıltılarını duyarım. Kendileri için yas tutarlar. Öldürülmüşlerin ninnisini söylerler. Kendilerini öldürenlerin, kimlikleri meğhul olarak, suçlanmadan, cezalandırılmadan, pişmanlık duymadan hâlâ yeryüzünde dolaşan o erkek ve kadınların adlarını söylerler. Böyle gecelerde pek iyi uyuyamam. Bir hece, bir sözcük duymak umuduyla uyanık yatar, o hainler yoklaması içinde bir tek katilin adını yakalamaya çalışırım. Lorna Kepler'in cinayeti de, ölümünün ayrıntılarını ancak aylar sonra duymuş olmama rağmen beni işte böyle etkilemişti.

Şubat ortalarında bir Pazar günüydü, geç saatlere kadar çalışıyordum. Vergi iadesi için masraflarını ve faturalarını tek tek yazan Bayan Erdem'dim sanki. Her şeyi bir ayakkabı kutusuna rastgele doldurup da son dakikada muhasebecime verecek yerde bir yetişkin gibi davranmanın zamanının geldiğine karar vermiştim. Herif her yıl bağıırır durur, ben de düzeleceğime yemin eder ve yeminimi bir sonraki vergi zamanına kadar tutar, sonra da hesaplarımın yine altüst olduğunu görürdüm.

Bir avukatlık şirketinin büro olarak kiraladığım odasındaki masamın basındaydım. Dışarıda gece California'ya göre serindi, yani on beş derece falandı. Büroda bir tek ben vardım, diğer odalar karanlık ve sessizken ben insanın uykusunu getiren sıcak bir ışık huzmesinin altında çalışıyordum. Para konularına yaklaştıkça üzerime musallat olan uyuşukluktan kurtulmak için elektrik ocağına bir güğüm kahve sürmüştüm. Başımı masama dayayıp kahve makinesinden suyun kaynarken çıkardığı o sakinleştirici sesi dinlemeye koyuldum. Kahvenin kokusu bile uyuşmuş duyularımı harekete geçiremiyordu. Beş dakika daha öyle durursam sızıp kalacaktım.

Yan kapıda bir tıkırtı duyunca başımı kaldırdım, irkilmiş bir köpek gibi kulağımı o yana çevirdim. Saat ona geliyordu ve herhangi bir ziyaretçi bekliyor değildim. Uyandım, masanın başından kalkıp koridora çıktım. Başımı dış koridora açılan yan kapıya dayadım. Kapı bir kere daha vuruldu. "Evet?" dedim.

Boğuk bir kadın sesi duyuldu. "Burası Millhone Detektiflik Bürosu mu?"

"Kapalıyız."

"Ne?"

"Bir dakika." Kapının zincirini takıp iki parmak araladım.

Kırkını aşmış kadın şehir kovboyu gibi giyinmişti: Ayağında çizmeler, rengi atmış bir blucin, deri gömlek. Üzerinde, her adım attığında şangır şangır ötecekmiş hissi verecek kadar çok gümüşlü turkuazlı takı vardı. Kızıl ayakkabılarının rengine boyanmış saçları neredeyse beline kadar iniyordu.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama aşağıda, bu dairede bir özel detektif olduğu yazılıydı. Detektif bey içeride mi acaba?"

"Eh, aşağı yukarı" dedim. "Ama çalışma saatleri içinde değiliz. Acaba yarın gelebilir miydiniz? Randevu defterime bakıp size bir saat verebilirim."

"Siz onun sekreteri misiniz?" Kadının güneş yanığı yüzü ovaldı, burnunun iki yanından aşağı iki çizgi iniyordu, yolunmuş ve sonra siyah kalemle tekrar çizilmiş kaşları arasında da dört çizgi vardı. Görebildiğim kadarıyla başka bir makyaj yapmamış olmasına rağmen aynı ucu sivriltilmiş kalem gözkapaklarında da kullanmıştı.

Bu yanlışlığa pek sık düşüldüğü için sinirlenmemeye çalışarak, "O bey benim" dedim. "Millhone Detektiflik. Adım Kinsey. Siz bana adınızı söylemiş miydiniz?"

"Hayır söylememiştim. Özür dilerim. Janice Kepler. Beni tam bir sersem sanıyor olmalısınız."

Eh, tam değil diye düşündüm.

Kadın tokalaşmak için elini uzattı, sonra kapı aralığının temasa izin verecek kadar geniş olmadığını farkedince elini geri çekti. "Sizin kadın olacağınız aklıma gelmemişti. Merdiven başında Millhone Detektiflik Bürosu'nun tabelasını görürdüm. Ben bir kat aşağıdaki destek grubuna gelirim haftada bir kere. Telefon etmeyi düşünüyordum ama bir türlü cesaret edemedim. Bu akşam çıkarken park yerinden ışığınızı gördüm. Umarım bir sakıncası yoktur. Aslında işe gittiğim için fazla zamanım da yok.

"Ne işi bu?" diye sordum.

"State Caddesi'nde Frankie Kafeteryası'nda gece yöneticiliği. Gece on birden sabah yediye kadar çalıştığım için gündüz randevu yapmak güç oluyor. Genelde sabah saat sekizde yatarım ve öğleden sonra geç saatte kalkarım. Size sorunumu anlatmam bile beni rahatlatacak aslında. Sizin ilgilenmediğiniz türden bir işse belki başka birini tavsiye edersiniz. Gerçekten yardıma ihtiyacım var ama kime başvuracağımı bilemiyorum. Sizin kadın olmanız işimi kolaylaştırabilir." Kalemle çekilmiş kaşlar yalvaran bir kavisle kalktı.

Duraksadım. Destek grubu, içki mi? Uyuşturucu mu? Aile sorunları mı? Kadın kaçıkça bilmek isterdim.

Arkasında koridor boştu, tavandaki düşük voltajlı ampulle sarımtırak bir renk almıştı. Lonnie Kingman'ın avukatlık bürosu üçüncü katın tümünü kaplar, yalnızca biri Bayan, diğeri Bay yazılı iki tuvalet vardır. Kadının tuvalette gizlenmiş iki Bay'ı olması ve heriflerin üzerime çullanmak için kapıyı açmamı beklemesi olmayacak bir şey değildi. Bunun amacının ne olabileceğini her ne kadar kestiremiyorsam da. Elimdeki parayı zaten federal vergi memurlarına verip duruyordum. "Bir dakika" dedim.

Kapıyı kapadım, zinciri yuvasından çıkardım, kadını içeri alabilmek için kapıyı yine açtım. Kollarının arasında kahverengi bir kesekâğıdı olan kadın duraksayarak geçti yanımdan. Parfümü insanın aklına talaş ve eyer sabunu getiriyordu. Huzursuzdu. Kesekâğıdında kâğıtlar vardı. "Bu otomobildeydi" dedi. "Genelde yanımda taşıdığımı sanmanızı istemem."

"Benim yerim burası" diyerek kadının önünden odama girdim. Oturması için bir sandalye işaret ettim. Kadın kesekâğıdını yere bırakıp oturdu. Ben de bir iskemle çektim. Eğer masama oturursam kadının oturduğu yerden benim vergiden indireceğim masraflarımı okuyabileceğini düşünmüştüm ki, bu da onu hiç ilgilendirmezdi. Ben tersten okuma ustasıyım ve beni ilgilendirmeyen şeylere burnumu sokmaktan hiç çekinmem.

"Hangi destek grubu?" diye sordum.

"Öldürülmüş çocukların anababaları için. Kızım geçen Nisan'da burada öldürüldü. Lorna Kepler. Misyonerliğin yakınındaki kır evinde bulunmuştu."

"Hatırladım" dedim. "Sanırım ölüm nedeni konusunda bazı spekülasyonlar yapılmıştı."

"Benim için herhangi bir spekülasyon yoktu" dedi. "Nasıl öldüğünü bilmiyorum ama şu anda burada olduğumdan emin olduğum kadar eminim öldürüldüğünden." Eliyle dağılmış saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Polis bir zanlı bulamadı ve bunca zaman sonra da bulacaklarını sanmam,. Biri bana geçen her gün bulunma şansının azaldığını söylemişti ama yüzdesini unuttum şimdi."

"Ne yazık ki, doğru" dedim.

Kadın uzanıp kesekâğıdından bir fotoğraf çıkardı. "Lorna bu işte. Bu resmi herhalde o zaman gazetelerde görmüşsünüzdür."

Uzattığı resmi alıp kıza baktım. Unutacağım bir yüz değildi. Yirmi yaşlarında, kara saçları arkaya taranıp atkuyruğu gibi sarkıtılmış, hafif çekik kahverengi gözler, kara kaşlar, geniş bir ağız, düz bir burun. Üzerinde beyaz bir bluz, boynuna birkaç kere sarılmış uzun karbeyazı bir atkı, lacivert bir ceket ve soluk bir blucin vardı. İnce yapıydı. Doğrudan doğruya fotoğraf makinesine bakıyor, hafifçe gülümsüyordu, elleri ceketinin ceplerine sokulmuştu. Çiçek desenli bir kâğıtla kaplı bir duvara yaslanıyordu. Beyaz zemin üzerine pembe sarmaşık gülleri. Resmi geri verirken böyle bir durumda ne söylenebileceğini düşündüm.

"Çok güzel bir kız" diye mırıldandım. "Bu ne zaman çekilmişti?"

"Bir yıl önce. Bunu çektimesi için başının etini yemiştım. En küçük çocuğumdı. Yirmi beş yaşındaydı. Manken olmak istiyordu ama olmadı."

"Onu doğurduğunuzda epey gençtiniz herhalde."

"Yirmi bir yaşındaydım. Berlyn'i on yedimde doğurdum. Zaten onun yüzünden evlendim. Beş aylık hamileydim ve karnım kocamandı. Hâlâ babasıylaım ki, buna herkes kadar ben de şaşıyorum doğrusu. Ortanca kızım doğduğunda on dokuz yaşındaydım. Adı Trinny. Doğumdan önce bir sabah kanamayla kalktım. Ne olduğunu anlamamıştım. Her taraf kana batmıştı. Bacaklarımın arasından bir nehir boşanıyordu sanki. Öyle bir şey görmedim. Doktor ikimizi de kurtaracağını sanmıyordu ama kurtulduk işte. Sizin çocuğunuz var mı, Bayan Millhone?"

"Kinsey deyin lütfen. Evli değilim."

Kadın hafifçe gülümsedi. "Aramızda kalsın ama içlerinde en çok Lorna'yı severdim. Belki de yaşamı boyunca sorunlu olduğundan. Ama öteki ablalarına da hayır dediğim olmamıştır." Resmi kaldırdı. "Her neyse, kalbin paramparça edilmiş olmasının ne demek olduğunu iyi biliyorum. Normal bir kadın gibi görünüyorsam da, aslında yürüyen bir ölüyüm ben. Hatta belki biraz da kaçığımdır. Bu destek grubuna devam ediyorum, biri işe yarar demişti. Ben de bir yardım ummuştum doğrusu. Mace -kocam yani- bir iki kere gitti sonra peşini bıraktı. Bir tek oda içine sıkıştırılmış o kadar acıya dayanamadı. O bu işi kapatmak, ondan sıyrılmak istiyor. Ben bunun mümkün olduğuna inanmıyorsam da bunu aramızda tartışmamız imkânsız."

"Neler çektiğinizi tahmin bile edemem" dedim.

"Ben de anlatamam zaten. Cehennem azabı da bu zaten. Artık normal insanlar değiliz. Çocuğunuz öldürüldü mü, o andan başlayarak başka bir gezegenden gelmiş gibisiniz. Bu destek grubunda bile farklı lehçelerde konuşuyor gibiyiz. Herkes kendi acısına sanki ıstırap çekmek için özel bir izni varmış gibi yapışıp kalıyor. Başka türlü e linizde değil. Hepimiz kendi durumumuzun en kötüsü olduğuna inanıyoruz. Lorna'nın cinayeti çözümlenmedi, bu nedenle biz acımızın daha da yoğun olduğunu sanıyoruz. Başka bir ailenin çocuğunun katili belki yakalanıp birkaç yıl yatmıştır. Adam şimdi sokaklarda elini kolunu sallayarak dolaşıyordur ve onlar da bunu bilerek, kendi çocukları ölmüşken katilinin sigara içerek, bira içerek, her Cumartesi gecesi eğlenerek keyfine baktığını bilerek yaşamak zorundadırlar. Ya da katil cezaevindedir ve ömrünün sonuna kadar orada kalacaktır ama soğuk günlerde sıcaktır ve güvence içindedir. Günde üç öğün yemek yer, üstünde sıcak tutacak giysileri vardır. Ya da ölüm cezası almıştır ama aslında ölmeyecektir. Artık kimseyi idam etmiyorlar gibi bir şey. Neden etsinler ki? Bütün o yufka yürekli avukatlar hemen onların yardımına koşarlar. Sistem, bizim çocuklar sonsuza kadar ölü kalacakken onları yaşatmak üzerine kurulmuştur."

"İstırap verici" dedim.

"Evet, gerçekten öyledir. Bunun nasıl bir acı verdiğini anlatamam. Aşağıda o odada otururum ve onca hikâyeyi dinlerken ne yapacağımı bilemem. Acımı azaltmaz ama en azından sanki bir şeyin parçasıymış gibi bir duyguya kapılırım. Destek grubu olmadan Lorna'nın ölümü uçar gider. Sanki kimsenin umurunda değilmiş gibi. Bu, insanların artık söz etmedikleri bir şeydir. Hepimiz yaralı olduğumuz için kendimi tecrit edilmiş hissetmem. Onlardan ayrı değilimdir. Ruhsal yaralarımızın yalnızca biçimleri farklıdır. Size bütün bunları beni deli sanmamanız için anlatıyorum... en azından olduğumdan fazla deli olmadığımı göstermek için. Çocuğunuz öldürüldü mü, aklınızı kaçırsınız. Kimi zaman bunu atlatırsınız kimi zaman da atlatamazsınız. Demek istediğim şu, bu bende bir saplantıya dönüştü. Lorna'nın katilini düşünmem gerekenden çok fazla düşünüyorum. Bunu yapanın cezalandırılmasını istiyorum. Bu işin artık kapanmasını istiyorum. Bunu neden yaptığını bilmek istiyorum. Kızımın canını aldığı gün bana neler yapmış olduğunu yüzüne söylemek istiyorum. Grubun başındaki psikolog benim gücümü geri almanın bir yolunu bulmama ihtiyacım olduğunu söylüyor. Kendini savunmasız hissetmektense çıldırmanın daha iyi olduğunu söylüyor. Bu kadar işte. Bu yüzden buradayım."

"Eyleme geçiyorsunuz" dedim.

"Hem de nasıl. Artık konuşmaktan bıktım. Konuşmak insanı bir yere götürmüyor."

"Yardıma ihtiyorsanız biraz daha konuşmanız gerekecek. Kahve ister misiniz?"

"Biliyorum. İsterim. Şekersiz olsun."

İki kupa doldurdum, benimkine süt ekleyip sorularımı yeniden yerime oturana kadar içimde tuttum. Sonra kâğıdımı kalemimi önüme çektim. "Size her şeyi baştan anlattırmak istemezdim ama ayrıntıları en azından sizin kadar bilmek zorundayım."

"Anlıyorum. Belki de buraya gelmemin bu kadar uzun sürmesinin nedeni de bu. Hikâyeyi en az altı yüz kere anlattım ama anlatmak asla kolaylaştırmıyor." Kahvesini üfleyip bir yudum aldı. "Güzel kahve. Sert. Öyle fazla sulusunu içmeyi sevmem. Tadı yoktur. Her neyse, durun da biraz düşüneyim. Lorna hakkında bilmeniz gereken ilk şey çok bağımsız olduğudur. Her şeyi kendi bildiğince yapardı. Başka insanların ne düşündükleri umurunda bile değildi ve kendi yaptıklarının kimseyi ilgilendirmediklerini düşünürdü. Çocukluğunda astımı vardı, okuldan sık sık uzak kaldığı için derslerinde fazla başarılı olamamıştı. Çok akıllıydı oysa. Ama her şeye karşı alerjisi vardı zavallının. Fazla arkadaşı yoktu. Diğer kızların evlerinde hayvanlar ya da toz falan olduğu için geceyi arkadaşlarının evinde geçiremezdi. Büyüdükçe bunların çoğunu atlattıysa da, çoğunlukla şu ya da bu derdi yüzünden çeşit çeşit ilaç içerdi. Bunu özellikle söylüyorum çünkü yetişmesinde çok önemli olduğuna eminim. Antisosyaldi, inatçıydı. Hep kendi başına yaşadığından, kendi istediğini yaptığından inatçı bir damarı vardı sanırım. Ben de onu şımartmış olabilirim. Çocuklar sizi üzecek güçleri olduğunu anlarlar. Lorna başka insanları memnun etmek nedir bilmezdi, normal bir alıcı-verici insan değildi, iyiydi, isterse çok iyi yürekli olabilirdi ama öyle sevecen diyeceğiniz bir tip değildi." Kadın durakladı. "Buraya nasıl girdiğimi anlayamadım. Ben size başka bir şeyden söz edecektim, hatırlarsam tabii."

Gözlerini kırptırdı, kaşlarını çattı. Kafasının içindeki bir ajandayı karıştırdığını görebiliyordum. Kahvelerimizi yudumlarken bir iki dakikalık bir sessizlik oldu. Sonunda aradığını buldu. "Tamam" dedi. "Özür dilerim." Sandalyesinde kıpırdanıp hikâyesine devam etti. "Astım ilaçları onda uykusuzluk yapıyordu. Herkes antihistaminiklerin insanı uyuşturduğunu sanır. Aslında uyuşturur ama bu normal bir dinlenme için gerekli derin uykuyu vermez. Lorna uyumayı sevmezdi. Büyüdüğü zaman bile üç saatlik bir uyku ona yeterdi. Onun yatmaktan korktuğunu sanıyorum. Yatar duruma geçtiğinde nefesi daralırdı. O yüzden gece herkes uyurken dolaşmaya başlamıştı."

"Kimlerle gezerdi? Arkadaşları var mıydı, yoksa kendi başına mı gezerdi?"

"Başka gece kuşlarıyla sanırım. Bir FM istasyonu disk jokeyi, bütün gece caz çalan o radyodaki adam. Adını hatırlamıyorum ama siz söylerseniz tanırım. Sonra St. Terry Hastanesi'nde bir gece hemşiresi vardı: Serena Bonney. Lorna, Sular İdaresi'nde Serena'nın kocasının yanında çalışırdı."

Bir not aldım. Kadına yardıma karar verdiğim takdirde ikisiyle de konuşacaktım. "Nasıl bir işti bu?"

"Yarım günlük, saat birden beşe kadar, sekreterlik. Daktilo, dosyalama, telefona yanıt verme. Böylece gecenin yarısı ayakta kalır, sonra da keyfine göre geç saate kadar uyuyabilirdi."

"Haftada yirmi saat pek fazla bir çalışma değil" dedim. "Bununla nasıl geçiniyordu?"

"Evi vardı. Birinin arsasının arka tarafında küçük bir kır evi. Pek öyle ahım şahım bir şey değildi, kirası da ucuzdu. İki oda bir banyo. Belki zamanında bahçıvan evi falandı. Kaloriferi yoktu, mutfak da bir elektrik ocağı ile bir mikrodalga fırın, bir de küçük bir karton kutu boyunda bir buzdolabı. Öyle yerleri bilirsiniz. Elektriği, suyu ve telefonu vardı ve bu da ona yetiyordu. İsteseydi evi güzel döşeyip süslerdi ama zahmete girmek istemiyordu. Basit olmasından hoşlandığını söylüyordu ve zaten orada geçici olarak oturuyordu. Kirası çok düşük olduğu için. Yalnızlıktan hoşlanırdı ve insanlar da onu rahatsız etmemeyi öğrenmişlerdi."

"Pek alerjiden korunacak bir yer gibi gelmedi bana" dedim.

"Ben de kendi kendime aynı şeyi söylemiştim. Ama o zaman epey iyileşmişti. Alerjileri ve astımı kronik olmaktan çok mevsimlikti. Soğuk almışsa ya da stres içindeyse arada sırada bir kriz gelirdi yine. Başka insanların yanında yaşamaktan hoşlanmazdı. Orada ağaçlar arasında oturmayı çok seviyordu. Aslında arazi de o kadar büyük değildi ya... arka tarafında iki şeritli bir yol olan beş altı dönüm bir yer. Sanırım bu Lorna'ya

aradığı sakinliği ve uzaklığı veriyordu. Bir apartmanda çevresi öteki kiracılarla sarılı oturmak istemiyordu. Gürültü patırtı, sonuna kadar açılmış müzik falan. Pek arkadaş canlısı değildi. Hatta sokakta yanından geçen bir tanıdığına bir 'merhaba' demekten bile hoşlanmazdı. Böyle biriydi işte. O küçük eve yerleşti ve orada kaldı."

"Orada bulunduğunu söylemiştiniz. Polis orada öldüğü fikrinde miydi?"

"Sanırım. Dediğim gibi, epey bir süre bulunmadı. Durumundan öleli iki hafta olduğunu anladıklarını söylediler. Çoktandır ondan haber almamıştım ama bu da beni fazla kaygılandırmamıştı. Onunla bir Perşembe gecesi konuşmuştum, bana gideceğini söylemişti. O gece yola çıkacak sanmıştım ama hatırladığım kadarıyla o öyle dememişti. Hatırlarsanız bahar geç gelmişti, havada polen sayısı çoktu ve bu da alerjilerinin başlaması demekti. Her neyse, telefon edip bir iki haftalığına gideceğini söyledi. İşinden de izin almıştı, karların henüz erimediği dağlara gidecekti. Alerjileri başladığında rahat ettiği tek yer karlı dağlardı. Döndüğünde telefon edeceğini söyledi. Onunla son konuşmam oldu bu."

"Not almaya başlamıştım. "Ne zamandı bu?"

"On dokuz Nisan. Cesedi Mayıs'ın beşinde buldular."

"Nereye gidiyordu? Size gideceği yeri söylemiş miydi?"

"Dağlar demişti ama gideceği yeri belirtmemişti. Sizce bu önemli mi?"

"Yalnızca merak ettim" dedim. "Nisan kar için biraz geç gibi geldi. Belki de gideceği yeri açıklamamak için öyle demiştir. Bir şey sakladığı izlenimine kapılmış mıydınız?"

"Lorna öyle çok konuşan, ayrıntılara giren insanlardan değildi. Diğer ikisi bir tatile gidecekleri zaman, hep birlikte broşürlerin başına geçer konuşuruz. Örneğin şu anda Berlyn para biriktirdi ve sabahtan akşama kadar hangi deniz gezisinin daha iyi olacağını konuşup duruyoruz. Bence eğlencenin yarısı hayal kurmaktır. Lorna fazla bir beklentisi olduğunda gerçeğin insanı düş kırıklığına uğrattığını söylerdi. Herhangi bir şeye başka insanlar gibi bakmazdı. Her neyse, ondan haber alamayınca gitmiş olduğunu tahmin ettim. Zaten fazla telefon eden biri değildi, bizlerin de o yokken evine gitmemiz için bir neden yoktu." Duraksadı. "Size kendimi suçlu hissettiğimi söyleyebilirim. Sanki umursamıyormuşum gibi görünmeyi istemem."

"Bana hiç de öyle gelmedi."

"İyi, çünkü o çocuğu canımdan çok severdim." Refleks bir hareket gibi beliren gözyaşlarını gözlerini kırparak uzaklaştırdı. "Sonunda oraya giden yanında iş yaptığı biri oldu."

"Adı neydi?"

"Serena Bonney."

"Notlarıma baktım. "Hastabakıcı mı?"

"Evet."

"Lorna ona ne yapardı?"

"Lorna, Bayan Bonney'in babasına bakardı ara sıra. Anladığım kadarıyla yaşlı adam pek iyi değildi ve Bayan Bonney onu evde yalnız bırakmak istemezdi. O sırada da kasabadan uzaklaşacağı için planlarını yapmadan önce Lorna ile konuşmak istemiş- Lorna'nın telesekreteri yoktu. Bayan Bonney birkaç kere telefon etmeye çalışmış, sonunda kapıya bir not bırakmak istemiş. Ama eve yaklaşıncaya kadar bir şey olduğunu anlamış." Janice söylediklerinin gözlerinin önüne getirdiği hoş olmayan hayallerle sustu. İki hafta sonra ceset epey berbat bir durumda olurdu.

"Lorna nasıl öldü? Ölüm nedeni olarak ne tespit edildi?"

"Bütün sorun da burada zaten. Bunu bulamadılar. Yerde yüzüstü yatıyordu, üzerinde iç çamaşırları vardı, giysileri çevreye saçılmıştı. Sanırım koşmaktan gelmiş, duş yapmak için soyunmuştu. Ama saldırıya uğramış bir hali yoktu. Bir astım krizi gelmiş olabilir."

"Ama siz buna inanmıyorsunuz."

"Hayır. Polis de inanmadı."

"Koşar mıydı? Bana anlattıklarınızdan buna şaşıtım doğrusu."

"Formunu korumayı isterdi. Koşarken nefesi tıkanınca ilacını ağzına sıkardı ve bu da işe yarardı. Eğer kötü bir dönem geçiriyorsa egzersizi keser, bir süre sonra tekrar başlardı. Doktorlar yatalak bir hasta gibi davranmasını istemezlerdi."

"Ya otopsi?"

"Rapor burada" diye kesekâğıdını gösterdi.

"Herhangi bir şiddet belirtisi yok muydu?"

Janice başını salladı. "Bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Çürüme nedeniyle ilk başta onun olduğunu bile anlamadılar. Sonra dişçideki kayıtlarıyla karşılaştırdınca teşhis edebildiler."

"Olaya bir cinayet olarak bakıldı herhalde?"

"Evet. Ölüm nedeni her ne kadar bilinmiyorsa da, kuşkulu görüldü. Ama sonuç çıkmadı. Şimdi de artık peşini bıraktılar sanırım. Bu işler nasıldır bilirsiniz. Yeni bir şey çıkınca bütün dikkatlerini ona verirler."

"Kimi zaman böyle bir durumda yeterli bilgi edinilemez. Bu az çalıştıkları anlamına gelmez."

"Onu anlıyorum ama yine de kabul edemiyorum."

Kadının gözgöze gelmediğini farketmiştim. Sezgilerimin uyandığını hissediyorum. Kadının sıkıntılı haline bir anlam veremeyerek yüzüne baktım. "Janice, bana söylemediğin bir şey var galiba?"

Kadının yanakları kızardı. "Şimdi ona geliyordum."

2

Kadın yine kesekâğıdına uzanıp üzerinde etiket olmayan bir video kaseti kutusunu masanın kenarına bıraktı. "Bir ay kadar önce biri bize bunu gönderdi. Kim olduğunu bilmiyorum ve bizi üzmeğe çalışmaktan başka bir nedeni olduğunu düşünemiyorum. Posta kutusunda kahverengi ambalaj kâğıdına sarılmış olarak buldum. Gönderenin adresi yazılı değildi. Üzerinde ikimizin de adı yazılı olduğu için açtım. Sonra da videoya taktım. O zaman içinde ne olduğu konusunda ne düşündüğümü bilemiyorum. Bir televizyon programı ya da birinin düğün kaydı falan sandım belki de. Görünce az daha ölecektim. Kasette müstehcen şeyler vardı ve Lorna oradaydı. Bir çığlık attım. Hemen videoyu kapayıp kaseti çöpe attım. Ellerim yanmış gibiydi. Ellerimi gidip yıkamak istedim. Ama sonra düşündüm. Bu kaset kanıt olabilirdi. Lorna'nın öldürölme nedeniyle ilişkili olabilirdi."

Öne eğildim. "Devam etmeden önce bir noktayı aydınlatayım" dedim. "Bunu ilk kez duyuyordunuz, değil mi? Kızınızın böyle şeylerle ilgili olduğunu bilmiyordunuz?"

"Kesinlikle hayır. Şok geçiriyordum. Pornografi? İmkânsızdı bu. Tabii kasettekileri gördüğüm anda birinin onu bunları yapmaya zorladığını düşündüm."

"Nasıl? Anlamadım."

"Şantaj yapılıyor olabilirdi. Zorlanmış olabilirdi. Belki de polis adına gizli ajan olarak çalışıyordu ki, polis bunu asla itiraf etmezdi."

"Bunu nereden çıkardınız?" İlk kez olarak akıl almayacak şeyler söylüyordu. Adeta gerileyip kadına uzaktan baktığımı hissettim.

"Kendilerine dava açacağımız için, neden olacak? Eğer görev sırasında ölmüşse elbette dava açardık."

Kadının yüzüne baktım. "Janice, ben Santa Teresa Emniyeti'nde iki yıl çalıştım. Gayet ciddi profesyonellerdir. Amatörlerden yardım istemezler. Özellikle de bu tür bir soruşturmada. Buna inanmıyorum."

"Ben öyle bir şey yaptıklarını söylemedim. Kimseyi suçlamadım, bunun iftira demek olduğunu biliyorum. Yalnızca size nelerin mümkün olabileceğini söyledim."

"Ne gibi?"

Kadın düşünürken duraksıyor gibiydi. "Belki de filmi yapan hakkında ihbarda bulunmaya hazırlanıyordu."

"Neden ama? Günümüzde pornografik film çekmek suç değil ki."

"Ama bu başka bir şeyin maskesi olabilir, değil mi? Başka bir suçun."

"Olabilir elbette, ama hele bir an geri gidelim ve ben size karşı şeytanın avukatlığını yükleneyim. Bana ölüm nedeninin belirlenemediğini söylediniz, ki bu da adli tıp bürosunun kızınızın ölümünün nedenini kesin olarak belirlemediği anlamına geliyor değil mi?"

İstemeye istemeye, "Evet" dedi.

"Kızınızın anevrizmadan ya da beyin kanaması ya da kalp krizinden ölmediğini nasıl bilebilirsiniz? O kadar alerjisi varsa anafilaktik şoktan da ölmüş olabilir. Size yanıldığınızı söylüyor değilim ama elinizde en küçük bir kanıt olmadan çok büyük bir sıçrama yapıyorsunuz."

"Anlıyorum. Size de çılgınmışım gibi geliyor ama ben bildiğimi söylerim. Kızım öldürüldü. Bundan kesinlikle eminim ama kimseyi sözüme inandıramıyorum. Peki, benim ne yapmam gerek? Size bir şey daha söyleyeyim. Janice öldüğünde epey yüklü miktarda bir parası vardı."

"Ne kadar?"

"Beş yüz bin dolara yakın hisse senedi. Beş altı tane de banka hesabı vardı. Bu parayı nereden buldu, sorarım size?"

"Sizce nereden bulmuş olabilir?"

"Belki biri ağzını tutması için ona para veriyordu."

Kadının yüzüne bakarak mantığını değerlendirmeye çalıştım. Önce kızına şantaj yapıldığını iddia etmişti. Şimdiyse onun şantaj yapmış olabileceğini söylüyordu. Bu noktayı şimdilik bir kenara bırakarak başka bir şey sordum.

"Polis kasete ne dedi?" Ölüm sessizliği. "Janice?"

Yüzünde inatçı bir ifade vardı. "Kaseti onlara vermedim. Hatta utancından öleceği için Mace'e bile göstermedim. Lorna onun melek kızıydı. Bu yaptıklarını öğrenirse bir daha asla kendini toparlayamazdı." Kaseti alıp kesekâğıdına soktu, korumak istercesine kâğıdı katladı.

"Polise neden göstermedin peki? Hiç olmazsa yeni bir yol..."

Ama o başını sallamaya başlamıştı bile. "Olmaz. Asla. Bunu onlara asla vermem. Bir daha göremeyiz sonra. Paranoyakmışım gibi geleceğini biliyorum ama bu gibi şeyleri çok duydum. Hoşlarına gitmeyen kanıtlar kayboluverir. Mahkemeye gidersin, orada uçup giderler. Kısacası ben polise güvenmiyorum. İşte bu kadar."

"Bana neden güveniyorsun, peki? Benim onlarla işbirliği içinde olmadığımı nasıl biliyorsun?"

"Birine güvenmem gerek. Kızımın bu işe nasıl girdiğini öğrenmek istiyorum... bu porno film işine... bu nedenle mi öldürüldüğünü bilmek istiyorum. Ama ben bu konuda eğitim almış değilim. Zaman içinde geriye gidip neler olduğunu çıkaramam. Bunu nasıl yapabileceğimi bilemem." Derin bir soluk alıp vites değiştirdi. "Her neyse, bir detektif tutarsam kaseti ona vereceğim. Şimdi de size bana yardımcı olup olmayacağınızı sormam gerek, aksi takdirde başka birini arayacağım."

Bir an düşündüm. Elbette ilgilenmiştim. Ama başarı şansımın o kadar emin değildim. "Böyle bir araştırma epey pahalıya patlar" dedim. "Buna hazır mısınız?"

"Hazır olmasaydım gelmezdim."

"Kocan da senin gibi mi düşünüyor?"

"Bu fikir için deli oluyor diyemem ama benim kararlı olduğumu biliyor."

"Pekâlâ. Bir sözleşme imzalamadan önce bir araştırma yapayım. Sana bir yardımda bulunmak isterim. Aksi takdirde benim zamanım, senin de paran boşa harcanmış olur."

"Polisle konuşacak mısınız?"

"Bunu yapmam gerek. Belki ilk başta gayri resmi olarak. Önemli olan benim bilgiye ihtiyacım olduğudur, eğer onlardan işbirliği görürsem bu sizin için daha az masraflı olur."

"Bunu anlıyorum" dedi. "Ama sizin de bir şeyi anlamanız gerek. Buradaki polisinin becerikli olduğuna inandığınızı biliyorum, bunun doğru olduğundan da kuşku yok, ancak herkes ara sıra yanlış yapar ve bunu örtmek istemek de gayet insanca bir davranıştır. Bana yardım edip etmemeye onların davranışlarına dayanarak karar vermenizi istemiyorum. Beni kaçık olarak gördüklerinden hiç kuşku yok."

"İnan bana, bu konularda kendi fikrime güvenmeyi bilirim." Saati baktım. Bu kadar yeterdi. Adresini, evinin ve çalıştığı yerin telefon numarasını sorup defterime yazdım. "Hele bir bakalım neler öğrenebileceğim" dedim. "Bu arada onu bana bırakabilir misin? Biraz hızlı çalışmaktan hoşlanırım. Taksimetre ancak sözleşme imzalamamızdan sonra çalışmaya başlar."

Kadın yanı başındaki kesekâğıdına baktı ama kaldırmak için bir harekette bulunmadı. "Herhalde" dedi. "Ama bu kasetin başka ellere geçmesini istemem. Mace de, kızlar da kasette ne olduğunu bilseler utançlarından ölürler."

Elimi kalbime koyup kaldırdım. "Onu canım pahasına koruyacağım söz veriyorum." Kadına pornografinin ticari bir iş olduğunu hatırlatmanın bir anlamı yoktu. Aynı kasetten herhalde binlerce kopya çıkarılmıştı. Notlarımı çantama koydum. Ben kalkınca kadın da kalktı, kesekâğıdını alıp bana uzattı.

"Teşekkür ederim" dedim. Ceketimi ve para çantamı aldım, ikisini de evrak çantamın üstüne koyup ışıkları söndürmeye koyuldum. Kadın koridor kapısını kilitlememi huzursuz bir tavırla izliyordu. Yüzüne baktım.

"Bana güvenmen gerek. Güven olmazsa birlikte iş yapmanın hiçbir anlamı kalmaz."

Başını eğdi. Gözleri dolmuştu. "'Lorna'nın orada gördüğün gibi olmadığını hatırlayacağını umarım."

"Bunu unutmuyacağım. Bir şeyler öğrenir öğrenmez seni ararım, bir plan kurarız."

"Peki."

"Bir şey daha var. Kasetten Mace'e söz etmek zorundasın. Görmesi gerekmez ama varlığını bilmesi gerek. Üçümüz arasında gizli bir şey olmasını istemem."

"Pekâlâ. Zaten ondan sır saklamakta pek becerikli değilimdir."

Binanın arkasındaki on iki arabalık küçük park yerinde ayrıldık. Ben arabama atlayıp eve gittim.

Mahalleme gelince yarım blok ötede bir park yeri bulana kadar iki kere dolaşmak zorunda kaldım. Sonra arabayı kilitledim, kesekâğıdını yüklenip evime yürüdüm. Gece yumuşaktı. Ağaçlar sokağı karartıyor, çıplak dallar başımın üstünde bir kameriye oluşturuyordu. Görebildiğim birkaç yıldız göğe atılmış buz parçalarını hatırlattı bana. Yarım blok ötede okyanus kış kumsalını dövüyordu. Durgun gece havasında odun dumanı gibi bir tuz kokusu duyuyordum. Önümde ikinci kattaki odamın penceresinde ışık yanıyor, rüzgârın savurduğu çam dalları cama vuruyordu. Yanımdan kara giysiler içinde bisikletli bir adam hızla geçti. Ayakkabıların arkasında fosforlu bantlar vardı. Tekerleklerin arasından süzülen havanın sesi dışında sessizdi. Bir hayalmiş gibi arkasından baktığımı farkettim.

Bahçe kapısı arkamdan huzur verici bir gacırtıyla kapandı. Arka tarafa gelince karanlık olduğunu bile. bile evsahibimin mutfak penceresine baktım. Henry, ailesini görmek için Michigan'a gitmişti ve daha bir iki hafta dönmeyecekti. Ben de onun evine göz kulak oluyor, gazetesini alıyor, gelen mektuplarında önemli bir şey olursa ona postalıyordum.

Onu ne kadar özlemiş olduğuma her zamanki gibi yine şaşıtım. Dört yıl önce stüdyo tipi bir daire ararken karşılaşmıştım Henry Pitts'le. Ben beş yaşında anababamın ölümünden sonra evlenmemiş teyzemle hep karavanlarda yaşamıştım. Yirmili yaşlarımda iki kısa süren evlilik bir yerde sabit kalma duygusu geliştirmeye yetmemişti. Gin Teyze'nin ölümünden sonra onun karavanına taşınmıştım. O sırada Santa Teresa Emniyeti'nden ayrılmış ve bana detektiflik hakkında bildiğim her şeyi öğreten adamın yanında çalışıyordum. Ruhsat alıp da kendi büromu açtıktan sonra çeşitli Santa Teresa karavan kamplarında yaşadım ki bunlardan sonuncusu Colgate'de Mountain View Mobile Home Estates'ti. Eğer komşularımın bir kısmıyla birlikte oradan atılmasaydım herhalde hayatımın sonuna kadar kalmayı düşünebilirdim. Ancak gerek o kamp gerek daha başkaları "yalnızca 55 yaş ve üstüne" tahsis edildi ve bizlere de yol göründü. Bunun üzerine çeşitli

ayırımcılık davaları açıldıysa da ben bunların sonucunu bekleyecek kadar sabırlı olmadığımından kiralık stüdyoları turlamaya başlamıştım.

Kolumun altında gazete ilanları ve bir de kent planı olduğu halde dolaştıkça cesaretim iyice kırılmıştı. Benim ödeyebileceğim kira düzeyindeki yerler ya çok kötü mahallelerde çok pis odalardı ya da yıkıldı yıkılacak yerlerdi. Henry'nin ilanını Laundromat'ta gördüm ve yalnızca o mahallede olduğum için bakmaya gittim. Volkswagen'imi park edip Henry'nin gacırdayan bahçe kapısını ittiğim günü hâlâ hatırlarım. Aylardan Mart'tı ve hafif bir yağmur caddeleri cilalamış, havaya ıslak çimen ve nergis kokusu yaymıştı. Kiraz ağaçları çiçek açmıştı ve evin önündeki kaldırım pembe goncalarla doluydu. Stüdyo tek arabalık bir garajdan bozma bir "bekâr eviydi" ki, bu da benim alıştığım yaşam koşullarının tıpatıp eşi demektir. Garajın eve bağlı olduğu açık geçidi Henry camla kaplamıştı ve bu alanı çoğunlukla ekmek mayasını bekletmek için kullanıyordu. Emekli bir fırıncı olan Henry hâlâ erken kalkar ve hâlâ hemen hemen her gün ekmek yapar.

Açık olan mutfak penceresinden dışarı maya, tarçın ve spaghetti sosu kokuları yayılıyordu. Kapıyı vurup kendimi tanıtmadan önce ellerimi siper edip stüdyo dairenin camından içeri baktım. O sıralarda bir yanı altı metre kadar olan bir odaydı, bir köşesinde de küçük bir banyo ile mutfağın sıkıştırıldığı bir çıkıntı vardı. Mekân sonradan büyütüldü ve eklenen yarım kata bir yatak odasıyla bir ikinci tuvalet kondu. Ancak o ilk bakışta bile aradığım yerin orası olduğunu anlamıştım.

Kapıyı açan Henry'nin üzerinde beyaz bir tişört, beyaz şort, ayağında terlikler vardı, başına bir bez bağlamıştı. Elleri undan bembeyazdı. O dar ve güneş yanığı yüzünü, beyaz saçlarını, parlak mavi gözlerini gördüğüm anda bundan önceki yaşamımda kendisiyle karşılaştığıma emin oldum. Beni içeri davet etti ve konuşurken de o günden sonra mutfağında yediğim sayısız tarçınlı çöreklerden ilkinin yedirdi.

Benim görüştüğüm evsahibi sayısı kadar o da kiracı adayıyla görüşmüştü. Çocuksuz, kötü huyları, gürültülü müzik düşkünlüğü olmayan bir kiracı arıyordu. Ben de bana karışmayacak bir evsahibi arıyordum. Henry seksen küsur yaşında olduğundan istenmedik bir ilgi görmeyeceğimden emindim. O da beni herhalde yalnızlığı pek sevdiğim için beğenmişti. İki yıl polislikten sonra özel detektiflik ruhsatı almak için gerekli dört bin saatlik stajı bitirmiştım. Gerektiği gibi fotoğraflarım çekilmiş, parmak izlerim alınmış, çalışma iznim verilmişti. Çalışma alanım insan doğasının aykırı yanına hitap ettiği için, o zaman bile insanlardan uzak dururdum. O günden sonra kibar olmayı öğrendim. Hatta işime geldiğinde arkadaş canlısı da görünebilirim ama aslında pek hanım hanımcık tavırlarımla ün salmış değilimdir. Yalnızlığı sevdiğim için de ideal komşuyumdur: Sakin, içine kapanık, göze batmayan ve evinden sık sık uzak kalan.

Kapımı açtım, alt katın ışıklarını yaktım, ceketimi çıkarıp televizyonun ve videonun düğmelerine bastım. Kasetin içeriği hakkında ayrıntıya girmeyeceğim. Anlatılanların doğru olduğunu söylemek yeterli. Bir şey daha söyleyebilirim, oyunculuk berbattı ve seks müstehcenden çok gülünçtü. Belki de bana olayı amatörce gösteren şey, bu konudaki huzursuzluğumdur. Filmin sonundaki adları görmek şaşırtıcıydı, filmi geri sarıp bir kere daha okudum. Bir yapımcı, bir yönetici ve bir editör vardı ki, adları gerçeğe benziyordu: Joseph Ayers, Morton Kasselbaum ve Chester Ellis. Bunları not ettim. Oyuncuların takma adlarla yazılı olacağını sanmıştım. Lorna Kepler'le iki kişinin adı vardı: Russell Turpin ve Nancy Dobbs. Onları da not ettim. Bir senarist görünmüyordu ama pornografik seksin de senaryoya ihtiyacı yoktu sanırım.

Filmin nerede çekildiğini merak ettim. Pornografik film bütçeleri düşünülürken ne bir mekân kiralanırdı ne de ruhsat için başvurulurdu. Zaten olaylar da herhangi bir mekânda yer almış olabilirdi. Başoyuncu Russell Turpin önden ve arkadan bol bol gösterdiği özel nitelikleri nedeniyle seçilmiş olmalıydı. Filmde karı koca oldukları anlaşılan Nancy ile ikisi oturma odası kanepesi üzerinde çıplak yatıyorlar, aralarında berbat bir diyalog geçiyor ve birbirlerine çeşitli cinsel çirkinliklerde bulunuyorlardı. Nancy pek beceriksizdi, gözleri herhalde sözlerini söyleyen birinin olduğu sol tarafa kayıyordu. İlkokul müsamerelelerinde çok daha büyük yetenekler görmüşlüğüm vardı. Yaratmak istediği ihtirası başka pornografik filmlerden öğrenmiş benziyordu, başlıca mahareti de şehvetli bir şekilde dudak yalamaktı ki, bence bu insanı uyandırmaktan çok deri çatlamasına neden olurdu. İşe alınmasının tek nedeni herhalde bu külötlü çorap çağında gerçek bir jartiyere sahip tek kadın olmasıydı.

Lorna'nın sahneye girişi en büyük etkiyi sağlayacak biçimde düzenlenmişti. Kameranın farkında değil gibiydi, hareketleri kesintisiz ve telaşsızdı, ustalığı hemen ortaya çıkıyordu. Çok zarif bir görünümü vardı ve rolünün ilk dakikalarından, az sonra yapacağı münasebetsizlikleri hayal etmek güçtü. Önceleri sakindi ve eğleniyor gibiydi. Daha sonra utanmazdı, kontrollüydü ve kendini tümüyle hislerine terk etmişti.

Ekranda gördüklerimle arama bir mesafe koymaya çalışarak izlemeye başladım. Ancak bunda başarılı olamadım, kısa bir süre sonra oturduğum koltukta rahatsız rahatsız kımıldanmaya başladım. İnsanların özellikle maddi kazanç için alçaltılmasını hafife almam. Pornografi endüstrisinin plak ve film endüstrisinin toplamından daha büyük olduğunu duymuştum. Seks adına el değiştiren inanılmaz miktarlarda paralar. Bu videoda iç olmazsa ne şiddet vardı ne de çocuk ya da hayvanlarla ilgili sahneler.

Ortada üstünde duracak bir senaryo yoksa da, yönetmen bir gerilim yaratmaya çalışmıştı. Lorna bir hayaletti ve evin içinde çırılçıplak dolaşan karı kocaya musallat oluyordu. Daha sonra Harry adında bir tamirciye de cinsel saldırıda bulunmaktaydı. Lorna'nın sahneye çıkacağı çoğunlukla dumanla belirtiliyor, incecik tülden giysisi bir rüzgâr makinesiyle havalara savruluyordu. Hareket başladıktan sonra bol bol yakın çekim vardı.

Kaseti başa sardıktan sonra kutusuna baktım. San Francisco adresli Sirenaika Sinema Şirketi. Sirenaika mı? Bu da ne demektir? Raftan sözlüğümü aldım. "Sirenaika: Kişisel şehvet duygusunu üstün gören Cyrene'li Aristippos tarafından kurulan Yunan felsefe okulu." Eh, birinin okuma yazması vardı demek. Telefon numarası yoksa da, adres doğru olabilirdi. Janice ile bir anlaşmaya varsak bile San Francisco yolculuğunun masrafını üstlenmeye rıza göstereceğini sanmıyordum.

Bana verdiği kâğıtları inceleyerek gazete kupürlerini polis raporlarından ayırdım. Otopsi raporunu özel bir dikkatle okuyup teknik terimleri benim anlayacağım biçime soktum. Temel gerçekler az önce izlediğim film kadar çirkindi. Lorna'nın cesedi bulunduğunda çürüme hemen hemen tamamlanmıştı. Bütün yumuşak dokular bir yağ kütlesine dönüştüğü için muayenede önemli bir şey elde edilememişti. Kurtçuklar kadının işini bitirmişti. İç muayenede bütün organların çürüdüğü görülmüş, geriye yalnızca soluk borusu, karaciğer ve dolaşım sistemini temsilen az bir doku kalmıştı. Beyin dokuların tümüyle sıvılaşmıştı. Kemik kalıntıları bıçaklama ya da kurşun yarası bulunamamıştı. İki eski çatlak görülmüştü ama bunların ölüm nedeniyle bir ilgisi yoktu. Laboratuvar testlerinde kızın sisteminde uyuşturucuya ya da zehire rastlanılmamıştı. Damakları ve on parmağı çıkarılmıştı. Pozitif teşhis dışıdaki kayıtlarıyla sağ başparmağından yapılmıştı. Fotoğraf yoktu ama onlar da herhalde emniyetteki dosyasındaydı. Otopsi fotoğraflarını annesine verecek değillerdi ya.

Ölüm tarih ve saatini tespit etmek imkansızsa da, çevre faktörlerine dayanılarak kaba bir tahmin yapılabilirdi. İfadesine başvurulmuş çok kişi kızın gecekuşu alışkanlıklarını belirtmişlerdi. Sabah kalktıktan hemen sonra koşma alışkanlığı olduğu da söyleniyordu. Cinayet detektifleri onun 21 Nisan Cumartesi günü her zamanki gibi geç kalktığını öğrenmişlerdi. Kız eşofmanını giyip koşmaya çıkmıştı. Cumartesi gazetesi ile o sabah geç saatte dağıtılan posta evin içindeydi. Ayın yirmi birinden sonrasının gazete ve postası açılmadan biriktiği. Perşembe gecesi planladığı yolculuğa neden çıkmadığını merak ediyordum. Belki de Cuma günü işlerini tamamlayamamıştı ve Cumartesi günü duşunu alıp giyindikten sonra gidecekti.

Akla gelen sorular belliydi ama somut bir kanıt yokluğunda varsayımlar yürütmek yararsızdı. Ölüm nedeni bilinmiyorsa da, polis kızın meçhul birinin saldırısına uğradığı varsayımına göre hareket etmişti. Lorna ıssız bir yerde tek başına yaşıyordu. İmdat istemiş olsa bile yakınarda kendisini duyacak kimse yoktu. Ben de tek başıma yaşarım ve Henry Pitts'in yakınımında olmasına rağmen kimi zaman huzursuzluk duyduğum olur. Mesleğime bağlı bir saldırı olasılığı her zaman vardır. Zamanında ateş de edilmiştir, dayak da yemişimdir ama çoğunlukla saldırganlarımdan kurtulacak bir yol bulmuşumdur. Lorna'nın son anlarını düşünmek hoşuma gitmiyordu.

Bütün yorucu işleri yapan Cheney Phillips adındaki cinayet detektifi ile zaman zaman karşılaşmıştım. Son duyduğumda cinayet masasından ahlak masasına geçmişti. Başka kentlerde emniyette işlerin nasıl yürütüldüğünü bilmem ama Santa Teresa'da memurlar iki üç yılda bir görev değiştirirler ve böylece her sorumluluğu yüklenmeye hazır duruma gelirler. Bu hem dengeli bir sistem yaratır hem de bir memurun ilerlemek için bir meslektaşının ölümünü ya da emekliye ayrılmasını beklemesini gereksiz kılar. Kasabadaki pek çok polis gibi Phillips de genellikle avukatların ve emniyet tiplerinin devam ettikleri C C adındaki bara giderdi. Bu olaydaki amir çok iyi tanıdığım Teğmen Con Dolan'dı. Lorna'nın böyle az bütçeli bir filmdeki rolünün ölümüyle pek ilişkili olacağını sanmıyordum. Diğer yandan Janice Kepler'in buna neden inanmak istediğini de anlıyordum. Ölen kızının porno film yıldızı olduğu ortaya çıkarsa başka ne yapabildiniz ki?

Fazla kafein almıştım, yerinde olmaktan çok huzursuzdum. Gün boyunca en az sekiz on fincan kahve içmiştim ve son iki tanesini de akşam Janice'le konuşurken tüketmiştim. Şimdi uyarıcıların minik toplar gibi beynimde fır döndüğünü hissediyordum. Bazen kafeinle augst aynı etkiyi yapar.

Saatime baktım. Geceyarısını da yatma saatimi de geçmişti. Rehberi çıkartıp C C'nin numarasını buldum. Konuşma yalnızca on beş saniye sürdü. Barmen Cheney Phillips'in barda olduğunu söyledi. Adımı söyleyip Cheney'e oraya gelmekte olduğum mesajını vermesini söyledim. Telefonu kaparken adamın gürültü arasında Cheney'e seslendiğini duydum. Ceketimi ve kontak anahtarlarımı kaptığım gibi kendimi dışarı attım.

3

Kumsala paralel olan geniş Cabana Bulvarı'nda gidiyordum. Dolunayda, etraf bir film sahnesi niteliği taşıyor. Ortalık öyle aydınlanmıştır ki, ağaçların gölgeleri bile yere vurur. Bu gece ay son çeyreğinde ve ufkun epey aşağılarındaydı. Yoldan okyanusu göremiyordum ama yükselen denizin gümbürtüsünü duyabiliyordum. Palmiyeleri sallayacak kadar hafif bir esinti vardı. Ağaçlar başbaşa vermişler gizli bir konuşmaya dalmışlardı. Aksi yönde giden bir araç yanımdan geçtiyse de ortalıkta yaya yoktu. Genelde bu saatlerde dışarı çıkmadığım için çok ilginç bir deneyimdi.

Santa Teresa gündüzleri herhangi küçük bir California kasabasından farksızdır. Kiliseler ve işyerleri deprem tehlikesi nedeniyle alçak, yere yapışmış gibidirler. Mimari stil büyük ölçüde İspanyol'dur. O bembeyaz duvarlar ve kırmızı kiremit damlarda insana huzur veren bir somutluk vardır. Bahçeler bakımlıdır. Gece olunca aynı nitelikler siyah-beyaz tezatlarıyla manzaraya bir yoğunluk katar. Geceleri gökyüzü hiç de siyah değildir. Hafif bir kömür grisidir, ışık kirlenmesiyle neredeyse tebeşir rengini alır, ağaçlar koyu renkli bir hal

üzerindeki mürekkep lekelerini andırır. Rüzgâr bile insanın tenine bir kuştüyü yorgan hafifliğiyle apayrı bir duygu verir.

C C'nin gerçek adı Caliente Cafe'dir: Demiryolu yakınlarında eski bir benzin istasyonundan bozma bir yer. Benzin pompaları ve yakıt depoları yıllar önce kaldırılmış, yerler asfaltlanmış. Sıcak günlerde asfalt yumuşayınca zehirli bir sıvı ortaya çıkar, asfalttan dumanlar yükselir, sanki her an alev alacakmış gibi. Kışları asfalt soğuktan çatlar ve park yerini kükürtlü bir koku kaplar. C C öyle çıplak ayakla yürünmesi tavsiye edilecek yerlerden değildir kısacası.

Kırmızı neon ışığın altına park ettim. Dışarıda hava, yağda kızarmış mısır tortillası, içeride ise sigara dumanı ve salsa kokuyordu. Bir mikserin aşırı mesai yapıp buzla tekilayı margarita yapmak için karıştırdığını duyabiliyordum. Caliente Cafe "gerçek Meksika cantina"sı olduğunu ilan eder ki, bu da gündüzleri kapısının üstünde Meksika sombreroalarının asılı olması demektir. Geri kalan, her şeyi kötü ışıklandırma ile örtülmüştür. Amerikanlaştırılmış menüdeki yemek adları da pek sevimlidir: Ananada Ensalada, Pasta Pequeno, Linguini Bambini. Çalınan müzik çok yüksektir. Sanki yemek yemeye çalıştığınız sırada yanınızda çalmak üzere bir orkestra gönderilmiş gibi.

Cheney Phillips yüzü bana dönük, barda oturuyordu. Onunla görüşme isteğimin ilgisini çektiği belliydi.

Cheney otuz beş yaşlarında, kıvrıkcık kara saçlı, kara gözlü, iki günlük tıraşı uzamış bir beyazdı. Yüzü erkeklerin moda dergilerinde görülen yüzlerdendi. İnce yapılydı, orta boyluydu, üzerinde tütün rengi bir ceket, beyaz gömlek vardı, pantolonu krem rengi gabardin kumaştandı. O kendine güven havası ürkütücü kökenli parayı akla getiriyordu. Her şeyiyle miras, özel okullar ve Batı Kıyısı ayrıcalıkları akla getiriyordu. Bunlar yalnızca benim varsayımlarımdı ve doğru olup olmadığını bilmiyordum. Ona nasıl olup da polis olduğunu sormamıştım.

Yanımdaki tabureye tünedim. "Merhaba, Cheney. Nasılsın? Beklediğin için teşekkür ederim."

Omuzlarını silkti. "Nasıl olsa kapanış saatine kadar hep buradayım. Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?"

"Elbette. Uyuyamayacak kadar kahve içtim bugün."

"Ne istersin."

"Chardonnay, mümkünse."

"Elbette." Gülümsediğinde esaslı bir dişçiye gittiği belli oldu. Yıllar süren düzeltme işlemleri olmadan kimse bu kadar düzgün dişe sahip olamazdı.

Barmen bizim konuşmamızı abartmalı bir geceyarısı sabrıyla bekliyordu. C C gibi barlarda bu saat cinsel açıdan çaresizlerin arkadaşlık için son girişimlerini yapma zamanıydı. O zaman daha önce değersiz bulunan reddedilmiş kişiler yeniden düşünülecek kadar içki tüketilmiş olurdu. Barmen de herhalde bizim bir gecelik bir anlaşma yapmakta olduğumuzu sanmıştı. Cheney bana bir chardonnay, kendisine de bir votka tonik daha ısmarladı.

"Cinayet masasından ayrıldığını duydum."

"Doğru. Altı aydır ahlaktayım."

"Hoşlanıyor musun bari?"

"Elbette. Tek kişilik bölüm. Kumar, fahişelik, uyuşturucu ve örgütlü suç konusunda Santa Teresa'nın tek uzmanıyım. Ya sen? Neler yapıyorsun? Buraya herhalde benim mesleğimi konuşmaya gelmedin." Barmen içkilerimizi verirken konuşmasını kesip bekledi.

Bir daha başını kaldırdığında, "Janice Kepler, kızının ölümünü araştırmam için beni tutmak istiyor" dedim.

"Talihin açık olsun."

"İlk soruşturmayı sen yapmıştın, değil mi?"

"Dolan, ben ve daha bir iki kişi. Kısaca anlatayım." Parmaklarıyla saymaya başladı. "Ölüm nedeni tespit edilemedi. Ölümün değil hangi zaman çerçevesi içinde, hangi gün bile olduğunu kesinlikle öğrenemedik. Önemli bir ipucu yoktu, tanık yoktu, neden yoktu, zanlı yoktu. Olay ya cinayet değildi, ya da katil çok şanslıydı."

"Herhalde."

"İşi alacak mısın?"

"Henüz bilemiyorum. Önce seninle konuşayım dedim."

"Kızın resmini gördün mü? Güzeldi. Biraz kaçık ama çok güzel. İnsanların karanlık yanlarından söz ederler bir de."

"Ne gibi?"

"Sular İdaresi'nde yarım gün çalışıyordu. Daktilo falan olarak. Biraz telefon, biraz dosyalama, günde dört saat falan. Herkese koleje gittiğini söylemiş ki bir bakıma doğru sayılır. Ara sıra derslere girerdi ama aslında bu hikâyenin yarısıydı. Gerçekte lüks bir fahişeydi. Seferi bin beş yüz dolar. Öldüğü sırada büyük paralar kazanmıştı."

"Kime çalışıyordu?"

"Hiç kimseye. Bağımsızdı. Telefonla çalışıyordu. Egzotik danslar ve masaj. Erkekler ilandaki numaraya telefon ediyorlar, o da gidip herifler kendi kendilerini tatmin ederken karşılarında dansedip soyunuyordu."

Aslında telefonda resmi olarak bundan fazlası için konuşamazsın. Ama bir kere oraya gitti mi müşterinin istediği her şeyi yapabilirsin."

"Bunun için kaç para alıyordun?"

Cheney omuzlarını silkti. "Yaptığı işe bağlı. Yalnızca seks bugünlerde herhalde yüz elli dolar ki onu da işletmeciyile paylaşmak zorundasın. Kız çok geçmeden ucuz numaraları bırakıp daha büyük işlere girişmişti."

"Burada mı?"

"Çoğunlukla. Anladığım kadarıyla Edgewater Otel'i'nin barında çok görünürmüş. Geçen Temmuz'da kapanan Montebello'daki Bubbles'da da görünürdü. Parası bol olanların bulundukları yerleri seçerdi."

"Annesi bunu biliyor muydu?"

"Elbette biliyordu. Kesinlikle. Lorna bir keresinde Bubbles'da sivil bir ahlak polisine de teklifte bulunduğu için gözaltına alınmıştı. Annesine durum haber verilmişti."

"Belki de durumu ancak kabulleniyor" dedim. "Biri Lorna'nın rol aldığı bir porno film göndermiş kadına.

Sanırım o yüzden beni görmeye karar verdi. Lorna'nın şantaj sonunda bu işe itildiğini ya da sivil ajan olarak çalıştığını düşünüyor."

"Hah!" dedi.

"Ben yalnızca onun varsayımını tekrarlıyorum."

"Sen kaseti gördün mü?"

"Bu akşam gördüm. Sert pornoymdu."

"Olabilir, ama bu fazla bir şey demek değil. Yaptığı şeyleri bilince böyle bir porno film çevirmesine şaşmak mümkün değil. Ama bunun ölümüyle nasıl bir ilişkisi var, orasını anlamadım."

"Janice, Lorna'nın birini ihbar etmek üzere olduğunu düşünüyor."

"Vay vay, bu hanım pek çok kötü televizyon filmi izlemiş olmalı. Kimi ihbar edecekmiş ki? Bu insanlar kelimenin bir anlamıyla yasal çalışanlar. Hepsisi pisliktir ama o da bu eyaletin yasalarına aykırı değil. Şu politikacılara bak hele."

"Ben de ona aynı şeyi söyledim. Benim işi üstlenmemi gerektirecek kadar neden olup olmadığını araştırıyorum. Sizler bir şey bulamamışsanız ben ne yapabilirim ki?"

"Belki sen daha şanslı çıkarsın. Ben yaşamın iyimserlerindenim. Dosya hâlâ açık ama aylardır hiçbir ilerleme olmadı. Dosyaya bakmak istersen bir şeyler ayarlayabiliriz sanırım."

"Çok iyi olur. Ben en çok olay yeri fotoğraflarını görmek istiyorum."

"Teğmen Dolan'la ayarlamaya çalışırım. İtiraz edeceğini sanmam. Hastanede yattığım duydun mu? Kalp krizi geçirdi."

Öyle şaşırmıştım ki, elimi kalbime bastırmak için az daha kadehimi deviriyordum. Sallanan kadehi düşmeden yakaladım ama bir şarap dalgasının dökülmesini de engelleyemedim. "Dolan kalp krizi mi geçirdi? Korkunç bir şey bu! Ne zaman?"

"Dün, ekip toplantısından hemen sonra göğsünde bir sancı başladı. Soluğu kesildi falan. Birden kendini kaybedip düşüverdi. Bir koşuşturma, suni soluma falan başladı. Son anda kurtuldu ama ölümün de eşğine gelmişti."

"Düzelecek mi?"

"Umuyoruz. Son duyduğumda iyiymiş. St. Terry'nin yoğun bakımında ve kıyameti koparıyormuş."

"Tam da kendisinden bekleneneği gibi. İlk fırsatta giderim."

"Bundan hoşlanacaktır. Mutlaka gitmelisin. Bu sabah konuştuğumda aklını kaçırmış gibiydi.

Uyanamayacağından korktuğu için uyumak istemediğini söyledi."

"Bunu söyledi, ha? Teğmen Dolan'ın kişisel bir konudan sözettiğini hiç duymamıştım."

"Çok değişti. Yeni bir insan artık. Kendi gözlerinle görmek gerek. Ziyaretine çok sevinecektir."

Konuyu tekrar Lorna Kepler'e getirdim. "Ya sen? Lorna'nın ölümü hakkında bir teori geliştirdin mi?"

Cheney omuzlarını silkti. "Bence biri öldürmüştür, eğer duymak istediğin buysa, iş epey karışık, kıskanç bir sevgili. Belki başka bir fahişe Lorna'nın kendi alanına girmeye çalıştığını sanmıştır. Lorna Kepler risk almaktan hoşlanırdı."

"Düşmanı var mıydı?"

"Bildiğimiz kadarıyla yoktu. Gariptir ama insanlar onu pek seviyor görünüyordu. Garip dememin nedeni başka insanlardan çok farklı olması. Onun aşırılıkları insanlarda bir hayranlık yaratmıştı. Kurallara boşverir, oyunu kendi bildiği gibi oynardı."

"Araştırmaların epey geniş bir alan kapsamış olmalı."

"Her ne kadar bir sonuç çıkmadıysa da, öyle oldu. Her neyse, bakmak istersen hepsi orada. Dolan'ın onayından sonra Emerald'a dosyayı çıkartmasını söylerim."

"Çok memnun olurum. Lorna'nın annesi bir şeyler verdi ama fazla bir bilgi yok. Bana bir haber verirsen gelip bakarım."

"Olur. Sonra da konuşuruz."

"Teşekkür ederim, Cheney. Çok esaslı birisin."

"Biliyorum" dedi. "Sen gelişmelerden bizi haberdar et de. Ve açık ol. Eğer bir şey bulursan kanıtlarla oynadın diye mahkemeden reddedilmek istemeyiz."

"Sen beni küçümsüyorsun" dedim. "Lonnie Kingman'ın bürosunda çalışmaya başladığımdan beri kadınlar arasında bir meleğim artık."

"Sana inanıyorum" dedi. Gülümsemesi devam ediyordu, gözlerinde hafif bir ima var gibiydi. Yeteri kadar konuştuğuma karar vererek geriledim, dönüp el sallayarak kapıya yürüdüm.

Dışarı çıkınca serin gece havasını içime çekerken ileride bir yerden bana doğru gelen sigara dumanı kokusu aldım. Başımı kaldırıncı bir adamın köşeyi dönmek üzere olduğunu gördüm. Ayak sesleri uzaklaşarak hafifliyordu. Geceleri başını omuzlarının arasına çekmiş yürüyen insanlar vardır. Ben bunları zararsız olarak düşünürsem de aslında hiç belli olmaz. Adamın gittiğinden emin olana kadar bekledim.

Bütün park yeri doluydu. Üstten aydınlatılan araçlar parlıyordu. Benim külüstür VW'im alçak spor arabalar arasında çirkin ve kambur, hiç de yerine uymamış gibiydi. Kapıyı açıp direksiyon başına geçtim, sonra bir an durup bundan sonraki adımımı düşündüm. Bir tek kadeh beyaz şarap o gerginliği üzerimden atmama yetmemişti. Eve dönersem sırtüstü yatıp yatağımın üzerindeki çatı penceresine bakacağımı biliyordum.

Motoru çalıştırdım, sonra State Caddesi'ne kadar kıyı boyunca gidip sağa saptım.

Demiryolu üzerinden geçerken sarsıntıdan radyo çalışmaya başladı. Açık bıraktığımın farkında bile değildim.

Son günlerde yalnızca canı isteyince çalışıyordu ama zaman zaman yumruğu indirince bir şeyler dinliyordum. Kusuru, yerinden çıkmış bir tel ya da sigorta olmalıydı ki, bu yalnızca benim tahminimdi.

Bugünlerde radyoların sigortası olup olmadığını bile bilmiyordum. O anda gayet net alıyordu.

Bir düğmeye basıp AM'dan FM'e geçtim. Düğmeyi yavaş yavaş çevirirken bir tenor saksofona rastladım.

Çalanın kim olduğunu bilmiyorum ama o hüznü hava gecenin o saatine pek uygun düşmüştü. Parça sona erdi, bir erkek sesi duyuldu. "'Gato' Barbieri saksofonda Paris'te Son Tango filminden 'Picture in the Rain' parçasını çalıyordu. 'Gato' Barbieri bu kaydı 1972'de yapmıştır. Burası K-SPELL istasyonu, karşınızda Hector Moreno, size Pazartesi sabahının bu erken saatinde cazın tilsimini getiriyor."

Bu güzel sesli adam geçimini bütün gece uyanık kalıp sanatçılar ve plaklar hakkında konuşarak, uykusu kaçanlar için plak çalarak sağlardı. Otuz otuz beş yaşlarında, esmer, büyük olasılıkla bıyıklı, uzun saçları arkasında lastik bir bantla tutturulmuş bir adam hayal ediyordum. Yerel şöhret olmanın bütün artılarının keyfini çıkarır, çeşitli yardım toplantılarında sunuculuk falan yapardı. Radyocuların sıradan bir televizyon sunucusunun yakışıklılığına sahip olması gerekmezdi. Disk jokey telefonla istek alıyordu. Janice Kepler, Lorna'nın o gece gezintilerine bir disk jokeyle çıktığını söylemişti.

Boş sokaklarda bir telefon kulübesi aranmaya başladım. Karşıma kapalı bir benzin istasyonu çıktı. Park yerinin sonunda gerçek telefon kulübelerinin herhalde sonuncusunu buldum: Kapılı, camlı bir model. Bir kenara yanaştım, motoru kapatmadan notlarımı çıkararak Frankie Kafeteryası'nın numarasını buldum.

Paramı atıp numarayı çevirdim.

Karşıma bir kadın çıkınca Janice Kepler'i istedim. Ahize tezgâhın üstüne çarpılarak kondu, Janice'e bağırıldığını duydum. Geri planda koşuşturma ve konuşmalar vardı. Janice gelmiş olmalıydı ki, telefonu almadan önce birine seslendiğini ve aralarında kısa bir konuşma geçtiğini duydum. Janice kaygılı olduğunu sandığım bir sesle kendini tanıttı. Belki de kötü bir haber alacağından korkuyordu.

"Merhaba Janice. Kinsey Millhone. Seni aramamın bir sakıncası yoktur umarım. Bir şey öğrenmek istiyorum, telefon etmek oraya kadar gitmekten kolay geldi doğrusu."

"Bu saatte ayakta ne işin var? Seni park yerinde bıraktığımda yorgunluktan bitmiş görünüyordun. Bu saatte mışıl mışıl uyumuş olduğunu tahmin ederdim."

"Niyetim oydu ama yatamadım bile. Kahveyi biraz fazla kaçırmışım, bari biraz çalışayım dedim. Lorna'nın dosyası üzerinde çalışan detektiflerden biriyle biraz konuştum. Hâlâ dışardayım ve eve gitmeden bir iki şeye daha bakayım dedim. Lorna'nın yerel FM istasyonlarından birinde çalışan bir disk jokeyle çıktığını söylemiştin, değil mi?"

"Evet."

"Onun kim olduğunu öğrenebilir misin?"

"Bir denerim. Dur hele." Janice almanın ağzını kapatmadan öteki garsonlardan birine seslendi. "Perry, o sabaha kadar caz çalan istasyonun adı neydi?"

"K-SPELL galiba."

O kadarını ben de biliyordum. Zaman kazanmak için, "Janice?" dedim.

"Ya disk jokey? Adını biliyor musun?"

Öteki garson, "Hangisi?" diye sordu. "İki tane vardı."

"Lorna'nın çıktığı. Hani sana anlatmıştım."

Konuşmalarını kestim. "Hey, Janice?"

"Perry, bir dakika. Ne var?"

"Hector Moreno olabilir mi?"

Kadın bir çığlık attı. "Tamam. O işte. Onun olduğundan eminim. Neden ona telefon edip Lorna'yı tanıyıp tanımadığını sormuyorsun?"

"Soracağım" dedim.

"Bana da haber ver. Ondan sonra hâlâ sokaktaysan gel de müesseseden bir kahve iç."

Bir kahve daha içmek düşüncesi bile midemi kabartmıştı, içtiğim kahveler beynimi dengesini kaybetmiş bir çamaşır makinesi gibi titreştiriyordu. Janice telefonu kapar kapamaz zincirin ucundaki rehberi kaldırıp aramaya koyuldum. Bütün radyo istasyonları K harfinin başındaydı. K-SPELL bulunduğu yerden yedi sekiz blok ilerideymiş. Arkamdan, arabanın radyosundan yeni bir caz parçasının açılış melodisi geliyordu.

Çantamın dibinde bir çeyrek daha bulup stüdyonun numarasını çevirdim.

Telefon iki kere çaldı. "K-SPELL. Ben Hector Moreno."

"Merhaba" dedim. "Adım Kinsey Millhone. Sizinle Lorna Kepler hakkında konuşmak istiyorum."

4

Moreno, stüdyonun kapısını aralık bırakmıştı. İçeri girdim, kapı arkamdan kapandı. Asansör kapılarının sağındaki bir ok sağ taraftaki metal merdiveni gösteriyordu. Aşağı indim. Kabul bölümü boştu, duvarlar ve dar koridor kötü bir mavi ile yosun yeşiline boyanmış olup bir havuzun dibini hatırlatıyordu. "Merhaba!" diye seslendim.

Yanıt yoktu. Hoparlörlerden caz müziği geliyordu. "Kimse yok mu?"

Omuz silkip koridor boyunca yürümeye başladım. Geçtiğim her bölmeden içeri bakıyordum. Moreno bana sağda üçüncü stüdyoda olacağını söylemişti ama vardığımda odanın boş olduğunu gördüm. Hoparlörlerden hâlâ caz müziği yayılmaktaydı ama kendisi herhalde bir anlığına bir yere gitmiş olmalıydı. Stüdyo küçüktü, çevreye boş yiyecek kapları ve cola kutuları atılmıştı. Konsolun üzerindeki yarısı dolu kahve fincanı henüz ılıktı. Duvarda dolunay büyüklüğünde bir saatin saniye göstergesi tık tık diye ilerliyordu. Zamanın geçişi hiç bu kadar somut ya da acımasız olmamıştı. Duvarlar koyu gri köpük plakalarla ses geçirmez duruma getirilmişlerdi.

Solumda, duvardaki bir mantar levhaya sayısız karikatür ve gazete kupürü iğnelenmişti. Duvarın geri kalanı tümüyle raf kaplıydı ve raflar da silme CD ve kasetlerle doluydu. Bir "Hafıza" oyununa hazırlanmış gibi hepsini şöyle bir taradım. Kahve kupaları. Mikrofonlar. Bir zimba makinesi. Yapışkan bant. Boş markalı su şişeleri: Evian, Sweet Mountain, Perrier. Kontrol konsolunda mikrofon düğmesi, gökkuşağı renkleri. Bir ışık yeşil, diğeri yanıp sönen kırmızı. Bir uzatma çubuğundan sarkan mikrofon gri köpükten bir külâhı andırıyordu. Kendimi dudaklarımı mikrofonta yapıştıracak derecede yaklaştırmış olarak hayal ettim, en baştan çıkartıcı FM sesimle şöyle diyordum: "Merhaba, sizi gidi gece kuşları. Kinsey Millhone şimdi sizlere en kötü saatlerin en iyi cazını getiriyor..."

Arkamdaki koridorda bana doğru yaklaşan bir tak tak sesi duyunca merakla dışarı baktım. Hector Moreno geliyordu: Elli yaşlarında ve ancak iki koltuk değneği ile yürüeyebilen bir adam. Uzamış saçları kırışmıştı, gözleri karamela renginde ve yumuşaklığındaydı. Vücudunun üst kısmı çok geniş ve iriydi, bacakları ise çubuk gibi ve kısa. Üzerinde bol bir siyah pamuklu kazak, kadife pantolon, ayaklarında mokasen vardı. Yanında kocaman kafalı, iri göğüslü, güçlü omuzlu, kızılımsı san bir köpek vardı.

"Merhaba, sen Hector musun? Ben Kinsey Millhone." Elimi uzattığımda köpeğin tüyleri gözle görünür derecede kabardı.

Hector Moreno koltuk değneklerinden birine yaslanıp elimi sıktı. "Tanıştığımıza memnun oldum. Bunun adı Güzel. Senin hakkında karar vermesi için biraz zaman geçmesi gerekecek."

"Anlaşıldı" dedim. İsterse ömrünün sonuna kadar düşünsün, umurumda bile değildi.

Köpek sanki içinde, derinlerde bir yerde bir makine çalışıyormuş gibi alçak sesle hırlamaya başladı. Hector parmaklarını şaklattı, hayvan sustu. Köpeklerle aram hiç iyi değildir. Daha bir hafta önce tanıştırıldığı bir erkek yavru, ayağını kaldırıp ayakkabıma işemişti. Sahibi en yüksek sesiyle protestolarda bulunmuştu ama doğrusu bana çok da içtenlikliymiş gibi gelmemişti; herifin ondan sonra kıs kıs gülüp kahkahalar atarak Bowser'in ayağına yaptığı yaramazlığı anlattığından hiç kuşku yoktu. Bu arada Reebok'um köpek çışı kokuyordu ki Güzel bu gerçeği gözden kaçırmamış görünüyordu.

Hector koltuk değneklerine yaslanarak stüdyoya girerken sormayacak kadar nazik olduğum soruyu yanıtladı. "On iki yaşındayken mağara keşfine çıkmıştım ve toprak altında kaldım. İnsanlar radyodaki sesimden çok başka birini beklerler. Otur bakalım." Bir tabureye oturup koltuk değneklerini bir kenara bırakınca ben de kenarda bir tabure daha bulup yanına çektim. Bu arada Güzel'in de aramıza yerleştiği dikkatimden kaçmamıştı.

Hector ile havadan sudan sözederken köpek bizi neredeyse insani zekâ diyeceğim bir tavırla izliyor, bir sahibine bir bana bakıyordu. Kimi zaman sırtmaya yakın bir ifadeyle soluyor, dilini sanki özel bir şakaymış gibi sallıyordu. Biz konuşurken kulaklarını dikip ses tonumuzu dinliyordu. Duyduklarından hoşlanmadığı takdirde müdahaleye hazır olduğundan hiç kuşku yoktu. Zaman zaman benim duyamadığım bir ses üzerine dilini içeri sokup ağzını kapatıyor, göğsündeki o hırıltıyla ayağa kalkıyordu. Hector'un bir işareti üzerine yine yere uzanıyordu ama o zaman da bakışında kınayıcı bir ifade oluyordu, insan eti yemesine izin verilmediği için somurtuyormuş gibi bir hali vardı. Dikkatini bir an bile eksiltmeyen Hector keyifli görünüyordu. "Pek az insana güvenir" dedi. "Onu başıboş hayvanları koruma demeğinden aldım ama gençliğinde dayak yemiş olmalı."

"Hep yanında mıdır?"

"Evet. İyi bir arkadaştır. Ben geceleri geç saatlere kadar çalışırım. Stüdyodan çıktığımda sokaklarda in cin top oynar. Kaçıklar dışında. Onlar her saatte bulunurlar. Lorna'yı sormuştun. Neden?"

"Ben özel detektifim. Bu akşam Lorna'nın annesi büroma gelip ölümünü araştırmamı istedi. Polis soruşturmasından pek memnun değildi."

"Haklı. O Phillips'le konuştun mu? Ukalanın biri."

"Az önce konuştum. Cinayet masasından ahlak masasına geçmiş. Sana ne yaptı ki?"

"Bir şey yapmadı. O tavırlarını beğenmiyorum. Onun gibilerden nefret ederim. Horoz gibi kabarırlar. Bir dakika." Bir deliğe bir kaset sokup bir düğmeye bastı, krema gibi yumuşacık bir sesle konuşmaya başladı: "Thineas Newborn'u solo piyanoda 'The Midnight Sun Will Never Set' parçasında dinlediniz. Karşınızda K-SPELL'de sihirbazlıkla uğraşan Hector Moreno. Şimdi otuz dakikalık kesintisiz müzik başlıyor. John Coltrane Kuarteti ile efsanevi bir programda Johnny Hartman'ı dinleyeceksiniz. Esquire dergisi bunu bugüne kadar yapılmış en iyi albüm olarak nitelemişti. Kayıt 6 Mart 1963'te yapılmıştır. Tenor saksofonda John Coltrane, piyanoda McCoy Tyner, basta Jimmy Garrison, davulda Elvin Jones." Bir düğmeye bastı, stüdyo hoparlörünün sesini kısıp bana döndü. "Onun Lorna hakkında söylediklerini biraz ihtiyatla kabul etmek gerekir."

"Kızın karanlık bir yanı olduğunu söyledi ki, o kadarını ben de biliyordum. Ama genel tabloyu pek seçemedim, şimdi bunun üzerinde çalışıyorum. Onu ölmeden önce ne kadardır tanıyordun?"

"İki yıldan biraz fazla. Bu işe başladıktan hemen sonraydı. Ondan önce Seattle'daydım ama neme dayanamadım. Burada iş olduğunu bir arkadaşın arkadaşından duydum."

"Geçmişinde hep radyocu muydun?"

"İletişim" dedi. "Radyo ve TV yapımcılığı. Bir dereceye kadar video ama onun beni fazla ilgilendirdiğini söyleyemem. Ben aslen Cincinnati'liyim, üniversiteyi orada okudum ama çalışmadığım yer de kalmadı. Her neyse, Lorna ile buraya ilk geldiğimde tanıştım. O da gece kuşuydu ve telefonla parça isterdi. Reklam arasında falan konuşurduk. Önceleri haftada bir falan stüdyoya uğramaya başladı. Son günlerde her gece gelirdi. İki buçuk üçte. Çörek ve kahve getirirdi, eğer yemekten geliyorsa Güzel'e de kemik. Kimi zaman onun asıl köpeğe düşkün olduğunu düşünürdüm. Aralarında ruhsal bir iletişim vardı. Lorna başka bir yaşamda onun sevgilisi olduğunu söylerdi. Güzel, hâlâ onun dönmesini bekliyor. Saat üçte merdiven başına gidip bekler. Boğazından çıkan sesi duysan yüreğin parçalanır."

"Lorna nasıl biriydi?"

"Epey karmaşık. Onun güzel ve işkence çeken bir ruhu olduğunu düşünürdüm. Huzursuz, kopuk ve herhalde sıkıntılı. Ama bu yalnızca bir yanıydı. Çelişkili bir kişiliği vardı."

"Uyuşturucu ya da alkol bağımlısı mıydı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Kimi zaman kafayı bulmuş gibi olurdu. Eğer analitik olmak istersen ona manik depresifti diyebilirim. Sanki bir savaş veriyordu ve savaşı sonunda karşı taraf kazanmıştı."

"Hepimiz öyleyizdir herhalde."

"En azından ben öyleyim."

"Porno filmde oynadığını biliyor muydun?"

"Duymuştum, filmi görmüş değilim. Ama haber yayılmıştı sanırım."

"Film ne zaman çekilmişti? Ölümüne yakın mı?"

"O konuda pek bir fikrim yok. Hafta sonlarında çoğunlukla kasaba dışındaydı. Los Angeles, San Francisco falan. O yolculuklardan birinde çekilmiş olabilir. Ama bilemem."

"Demek bu konuştuğunuz bir konu değildi."

Başını salladı. "Ağzı sıkı olmaktan keyif alırdı. Bu kendini güçlü hissetmesini sağlardı sanırım. Özel işlerine karışmamayı öğrenmiştim."

"Filmde neden oynadığı hakkında bir fikrin var mı? Para için miydi?"

"Sanmam. Parsayı yapımcı toplar, oyuncular fazla bir şey kazanmazlar. En azından duyduğum bu. Belki de her şeyi yaptığı nedenle yaptı onu da. Lorna yaşadığı her gün felaketle flört ederdi. Bana sorarsan hissettiği tek gerçek duygu korkuydu. Tehlike onun için uyuşturucu gibiydi. Dozu sürekli artırmak ihtiyacındaydı. Başka türlü elinde değildi. Kimsenin ne diyeceğine aldırmazdı. Onunla soluğum tükenene kadar konuşurdum. Ama görebildiğim kadarıyla bir yararı olmazdı. Bu yalnızca benim gözlemim, yanılıyor da olabilir. Ama sen sordun ben de elimden geldiğince yanıtlamaya çalışıyorum. Sanki dinliyormuş gibi davranırdı. Her dediğimi kabullenirdi ama sonra yapmakta olduğu her neyse yapmaya devam ederdi. Tam bir uyuşturucu bağımlısı gibiydi. Yaşantısının iyi olmadığını biliyordu ama ondan da kopamıyordu işte."

"Sana güvenir miydi?"

"Bilemem. Sanmam. Lorna kimseye güvenmezdi. O bakımdan Güzel'e benzerdi. Ama bana başkalarından çok güvenmiş olabilir."

"Neden?"

"Kendisine karşı bir eğilimim olmadığından tehdit oluşturmuyordum. Cinsel bir olay olmadığı için benimle kaybedecek bir şeyi yoktu. Kazanacağı bir şey de. Bu da ikimize de uygun geliyordu. Lorna'nın karşısında

mesafeli olmak zorun-daydın. İşe bir ilişki kattığın anda olay sona ermiş demekti. Onu tutmanın tek yolu ondan uzak durmaktı. Bu kuralı biliyordum ama her zaman uygulayamıyordum. Ben de ona kapılmıştım. Onu kurtarmak istiyordum ve bu da imkânsızdı."

"Sana neler yaşadığını anlatır mıydı?"

"Bazı bazı. Genelde önemsiz şeyler. Günlük olaylar falan. Önemli bir sırrını açıklamazdı. Olayları anlatırdı ama duygularını anlatmaktan kaçınırdı. Bilmem anlatabildim mi? O zaman bile bana gerçekleri söylediğinden emin değildim. Bazı şeyler bilirdim ama onları da ondan duymuş değildim."

"Hakkında kimden bilgi edinirdin?"

"Şehirde dostlarım var. Lorna'nın tavırları bazen çileden çıkarırdı beni. Namuslu olduğuna yemin ederdi ama sanırım vazgeçmek elinde değildi. Bir de bakardın erkek tavlama başlanmış. İkili üçlü gruplar. İnsanlar onu görüp bana haber verirdi. Ona aşın düşkün olduğumdan kaygılanırlardı."

"Öyle miydin?"

Hector buruk bir gülümsemeyle baktı yüzüme. "O zaman öyle olduğumu anlamamıştım."

"Söylentiler seni rahatsız eder miydi?"

"Elbette. Tehlikeli şeyler yapıyordum ve çok kaygılanırdım. Yaptığı işten hoşlanmazdım, insanların buraya koşup arkasından konuşmaları da hiç hoşuma gitmezdi. Dedikodudan nefret ederim. Ama insanları bundan vazgeçirtemiyordum. Onun yanında fazla konuşmamaya çalışırdım. Beni ilgilendirmezdi ama elimde değildi. 'Neden? Bunun ne amacı var ki?' derdim. O da başını sallardı. 'Bunları bilmek istemezsin, Heck. Sana yemin ederim ki seninle bir ilgisi yok' derdi. Bence hiçbir şeyin farkında değildi. Bu onun elinde olmayan bir şeydi, tıpkı aksırmak gibi. Yapmak hoşuna gidiyordu. Kendini tuttuğu takdirde çıldıracak raddeye gelirdi."

"Yaşamında senden başka kimin olduğu konusunda bir fikrin var mı?"

"Ben onun yaşamında değildim. Ben kıyıda, kenardaydım ancak. Gündüzleri sular idaresinde yaran gün çalışırdı. Onlarla konuşursan sana anlatacakları şeyler olabilir. Ben çoğunlukla onu gece üçten önce görmezdim. Güneş doğduğunda bambaşka bir yaşantısı olmuş olabilir."

"Eh, onu da düşünmek gerek. Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Aklıma gelen bir şey yok. Hatırladığım bir şey olursa seni arayabilirim. Kartın var mı?"

Çantamdan bir kartvizit çıkarıp konsolun üzerine bıraktım. Şöyle bir bakıp olduğu yerde bıraktı.

"Bana vakit ayırdığın için teşekkür ederim" dedim.

"Yardımcı olabildiğimi umarım. Birinin cinayet işleyip de yakasını sıyırmış olduğunu düşünmek beni çok rahatsız eder."

"Bu en azından bir başlangıç. Seni yine arayabilirim." Hâlâ aramızda yatan köpeğe bakarak duraksadım. Köpek kendisine baktığımı hissettiğim anda ayağa kalktı ki, başı oturduğum tabure düzeyine kadar çıktı. Gözlerini kalçalarımın ayırmıyor, herhalde şöyle keyifli bir gece yarısı yemeği çıkarmayı düşünüyordu. Hector sesinin tonunda herhangi bir değişiklik yapmadan, "Güzel" dedi.

Köpek yere çöktü ama hâlâ bir ağız dolusu kaba et düşündüğünü görebiliyordum.

"Bir daha geldiğimde ona bir kemik getiririm" dedim.

Kırmızıdan yeşile dönen bir dizi trafik lambasını izleyerek yola koyuldum. Mağazaların kapıları kilitlenmiş, vitrinler floresan ışıklarla parıl parıldı. Sokağa dökülen ışık asfaltı beyaza boyamıştı. Siyahlar içinde bir bisikletin yanından geçtim. Sabahın bir buçuğunda trafik yok denecek kadar az, kavşaklar bomboştu. Kentteki barların çoğu hâlâ açıktı ve yarım saate kalmadan bütün sarhoşlar sokağa dökülecekti. Binaların çoğu karanlıktı. Evsiz barksızlar kapı eşiklerinde devrilmiş heykeller gibi uyuyorlardı. Onlar için gece hep boş odası olan bir otel demekti. Ve bunun için ödedikleri tek ücret zaman zaman hayatları olurdu.

Saat ikiye çeyrek kala soyundum, dişlerimi fırçaladım, ışıkları söndürdüm ve tişörtümü, donumu ve çoraplarımı çıkarmadan yatağıma girdim. Şubat geceleri çıplak uyunmayacak kadar serindi. Kendimi kaybetmek üzereyken Lorna'nın kasetinin seçme parçalarını hayalimde tekrarlamakta olduğumu farkettilim.

Ah, cinsel yoldan bulaşan hastalıkların egemen olduğu bir dünyada bekâr bir kadın olmak. Yattığım yerde en son ne zaman seviştiğimi düşünmeye çalıştım. Bunu hatırlayamıyordum ve işin kaygı veren yanı da buydu. Cinsel perhizle bellek kaybı arasında bir neden-sonuç ilişkisi olduğunu düşünerek uyuya kalmışım.

Saat 06:00'da saatim çaldığında direnme gücümün önce davranıp kalktım. Eşofmanımı, koşu ayakkabılarımı giydim, banyoya gidip dişlerimi fırçaladım ve bunu yaparken de aynaya bakmamaya özen gösterdim. Saçlarımı altı ay önce küçük bir tırnak makasıyla kesmiş, ondan sonra pek el sürmemiştim. Şimdi dimdik havaya fırlamış bölümler arasında düzlükler vardı. Bugünlerde artık bir şey yapmam gerekecekti.

Dört saatlik uykudan sonra koşmam biraz da zorunluluktandı. Genelde kendimi kumsalın ahengine bırakır, denizi kuşları ile yosun kokusuna kapılıp koşardım. Koşmak biri meditasyon, bir yüksek vites geçme olur.

Şimdiyse egzersizin keyif vermediği o günlerden birini yaşamaktaydım. Keyif yerine bacak ağrısı, cıyak cıyak bağırarak ciğerler ve üç yüz kalorilik terle yetinmek zorunda kaldım. Bu kayıtsızlığım için fazladan yarım mil daha koştum ve sonra hızlı adımlarla eve döndüm. Duşumu yapıp temiz blucinimle siyah balıkçı yakamı giydim, üstüne kalın gri pamuklu kazağıma geçirdim.

Mutfak masası önündeki tabureme tüneyip bir kâse mısırlı gevreği yerken gazeteyle de şöyle bir göz gezdirdim. Sürpriz bir haber yoktu. Ortabatı sel tehdidi altındayken Santa Teresa'da yağış ortalaması

azalmıştı ve daha şimdiden bir kuraklık yaşanabileceği düşünülüyordu. Ocak ve Şubat genelde yağmurlu geçerse de havalar çok kaptırıyordu. Fırtınalar kıyıya yaklaşır, sonra duraklar ve bize bir yağış öpücüğünü çok görürdü. Yüksek basınç sistemleri yağmuru bizden uzak tutardı. Gökler kararır, bulutlanır ama sonuç çıkmazdı.

Daha mutlu haberlere dönerek büyük petrol şirketlerinden birinin güney kıyılarında yeni bir rafineri kurmaktan söz ettiklerini okudum. Bu doğrusu yöremizin manzarasına çok güzel bir katkıydı. Bir banka soygunu, inşaatçılarla belediye imar kurulu arasında bir kavga. Kahvermin son yudumunu içerken karikatürlere de baktım, sonra büroya gitmek üzere kendimi dışarı attım.

Önce bir iki saat vergi beyannamelerimle uğraştım. O iş bitince bir sözleşme kâğıdı çıkarıp Kepler ailesiyle anlaşmamın ayrıntılarını doldurdum. Günün geri kalanını üzerinde çalıştığım olayın raporunu yazarak tamamladım. Masraflar dahil olmak üzere fatura iki bin doları bulmuştu. Pek fazla değilse de kiramı ve sigortamı ödemeye yeterliydi.

Saat beşte artık kalkmış olacağını umarak Janice'e telefon ettim. İki kızından küçüğü olan Trinny çıktı karşıma. Konuşmayı pek seven biriydi. Kendimi tanıtınca annesinin saatinin her an çalacağını söyledi.

Berlyn bankaya gitmişti, babası da işinden eve dönmek üzereydi. Böylece hepsinin nerede olduğu anlaşılmıştı. Janice adresini vermişti ama Trinny yine de evi neşeyle tarif etti.

Otomobilimi birkaç blok ötedeki park yerinden aldım. Capillo Hill'e doğru giderken hava da hafifçe kararmaya başlamıştı. Sokak lambaları direklere asılmış şenlik fenerleri gibi birer birer yanıyordu.

Janice ve Mace Kepler ellili yıllarda esnaf için kurulmuş olması gereken bir mahallede küçük bir evin sahibiydiler. Sokaklardan çoğu Pasifik'i görüyordu ve kuramsal olarak mahallenin epey pahalı bir yer olması gerekirdi. Ama çok sisliydi. Duvar boyaları dökülmüş, alüminyum cepheler delik deşik olmuş, çatılar rutubetten çökmüştü. Okyanustan esen rüzgâr bahçelerde çimenleri yer yer kelleştirmişti. Binalar da inşaatın ucuz olduğu ve planların dergilerden postayla alınabildikleri zamanda yapılmış tek ailelik evlerdi.

Kepler'ler ellerinden geleni yapmışlardı. Cephenin sarı boyası bu yıl içinde yenilenmişe benziyordu.

Pancurlar beyazdı, bahçenin çevresine de beyaza boyanmış bir çit çekilmişti. Çimenlerin yerini her tarafı, hatta öndeki iki ağacı bile yarısına kadar saran sarmaşıklar almıştı.

Evin önünde üzerinde bir musluk resmi olan mavi bir kamyonet duruyordu. Musluğun ucunda kocaman bir damla vardı. Arabanın gövdesine beyaz harflerle MACE KEPLER TESİSAT • ISITMA • HAVALANDIRMA yazıyordu. Küçük bir baklava içinde Kepler'in Tesisat, Isıtma ve Soğutma Tesisatçıları Derneği PHCC'nin üyesi olduğu belirtilmişti. Verdiği hizmetlerin (su ve gaz kaçakları, kanalizasyon temizliği, su ısıtıcıları) yanında ruhsat numarası vardı. Hizmet süresi günde 24 saattir. Bugünlerde doktorlar bile bu kadar kapsamlı bir hizmet sunmuyorlardı.

Kamyonetinin arkasına park ettim. Kapımı kilitlemeden arka tarafa şöyle bir göz attıktan sonra ön kapiya çıkan iki basamağa yöneldim. Ailede birinin meyve ağacı düşkünlüğü olmalıydı. Evin arkasında limon ağaçları yetiştiriliyordu. Bu mevsimde dallar çıplaktı ama yazla birlikte ortalık yemyeşil olacak, limonlar aralarında Noel süsleri gibi kalacaktı.

Zili çaldım. Paspasın kenarında çamurlu iş ayakkabıları vardı. Kısa bir beklemeden sonra kapiyı Mace Kepler açtı. Gelmemi beklemesi söylenmiş gibiydi. Posta kutusuna göz atmaya zaman bulamamam keyfimi kaçırmıştı.

Tanıştık, girmem için geri çekildi. Deri terlikleriyle bile en az bir doksandı boyu, oysa ben bir altmış beşimdir. Üzerinde kareli bir gömlek ve iş tulumu vardı. Altmış beş yaşlarında, epey sağlam görünüşlü, geniş yüzlüydü. Herhalde evlerde çalışırken dar yerlere girmek için daha genç ve zayıf adamlar tutardı.

"Janice duşta ama hemen çıkacak" dedi. "Size bir bira ikram edebilir miyim? Ben içiyordum. Berbat bir günden sonra ancak geldim eve."

"Teşekkür ederim istemem" dedim. "Gelmek için uygunsuz bir saat seçmediğimi umarım." Adam birasını almak için mutfığa giderken kapının yanında bekledim.

"Hiç merak etmeyin, gayet iyi bir saatte geldiniz" dedi. "Daha şöyle bir rahatlayamadım da. Bu kızım Trinny." Trinny gülümseyerek yüzüme bakıp işine devam etti. Büyük bir alüminyum kaba kek hamuru boşaltıyordu. El mikseri, bir Duncan Hines çikolata kek karışımı kutusunun yanındaydı. Trinny kalıbı fırına sokup limon biçimindeki saati kurdu. Bir karton kutu içindeki hazır kremayı da açmıştı ve bir parmak daldırdığına emindim. Teyzem bana yemek yapma konusunda hiçbir şey öğretmemişti ama bu hazır kek karışımları kullanmanın bayalığı hakkında uyarılarını da hiç eksik etmiş değildi.

Trinny çıplak ayaklıydı, üzerinde bol beyaz bir tişört, dizden kesilmiş blucin pantolon vardı. Poposuna bakılırsa zamanında çok kek yemiş olmalıydı. Mace buzdolabından bir şişe bira çıkardı, çekmecedan aldığı açacakla açıp kapağını kesekâğıdından çöp torbasına attı.

Trinny ile birbirimize bir "merhaba" mırıldandık. Büyük kız Berlyn bacağında siyah bir tayt ve sırtında beyaz bir erkek gömleği olduğu halde koridordan çıkageldi. Mace bizi tanıştırdı. "Merhaba" ve "nasılsınız" gibi bir iki şey mırıldandık. Kız mutfığa girerken kollarını sıvıyordu. Trinny'nin yanında durup yardım etmesi için kolunu uzattı. Trinny ellerini kurulayıp Berlyn'in gömleğinin kolunu kıvırdı.

İlk bakışta ikiz sanılabilecek kadar birbirlerine benziyorlardı. İkisi de babalarına çekmişti: İri, kalın bacaklı ve kocaman göğüslü kızlar. Berlyn saçlarını sarıya boyamıştı. Solgun tenli, pembe boyasıyla dolgun ve şehvetli dudaklıydı. Trinny'nin saçları kumraldı. Her ikisinin de mavi gözleri, koyu renk kaşları vardı. Berlyn'in yüz hatları biraz daha kabaysa da, belki de o yosma görünüşünü veren boyalı saçlarıydı. Lorna'nın o zarif güzelliği ile kıyaslanma imkânı olmayınca ikisinin de biraz bayağı bir güzelliğe sahip olduklarını söyleyebilirdim. Lorna'nın erkek düşkünlüğünü bilmeme rağmen onda diğer ikisinde olmayan bir klas olduğunu söyleyebilirdim.

Berlyn buzdolabından bir diet Pepsi aldı. Kutuyu açıp evin arkasında uzanan ahşap verandaya çıktı. Pencereden plastik şeritlerden örülmüş bir koltuğa oturduğunu gördüm. Hava dışarda oturulmayacak kadar serindi. Kız benimle göz göze gelince bakışlarını kaçırdı. Mace elinde birasıyla oturma odasına doğru yürürken kendisini izlemem için bir işaret yaptı. Kapıyı arkamızdan kaparken fırındaki çikolatalı kekin kimyasal kokusunu aldım.

5

Çalışma odası, iki arabalık garajın yarısını eve katarak eklenmiş, özgün beton zeminin üstüne tahta döşenmişti. Onun da üstüne meşe taklidi muşamba ve halı yerleştirilmesine rağmen oda motor yağı, eski araba parçası kokuyordu. Bir kenara bir divan, bir sehpa, bir açılır kapanır yatak, dört iskemle ve tekerlekli bir televizyon masası yerleştirilmişti. Bir köşede bir dosya dolabı ve üzeri kâğıtlarla dolu bir masa vardı. Eşyanın hepsi de elden düşme şeylerdi: Uyumsuz parçalar, yıpranmış kumaşlar, başkasının hayatta bir şans daha verilmiş eskileri.

Mace deri taklidi koltuğa oturdu. Ağzı çürük dişlerle doluydu. Çenesinin eti yaşlılıkla yumuşamıştı. Televizyonun uzaktan kumandasını aldı, ses kesme düğmesine bastı, sonra bir basketbol maçı bulana kadar kanalları dolaştı. Oyuncular sıcıyorlar, düşüyorlar, birbirlerine çarpıyorlardı. Ses açılmış olsaydı lastik tabanların parke döşeme üzerindeki gıcırıltılarını duyacaktım. Top potaya mıknaatılıymış gibi giriyor, çoğunlukla çembere bile değiniyordu.

Ben davet beklemeden divana oturdum, adamın görüş alanı içinde kalmaya dikkat ederek. "Janice size dün geceki konuşmamızdan söz etmiştir" dedim. Lorna'nın porno filminde rol alması konusunda yatıştırıcı bir şeyler söylemeye hazırdım. Mace'ten yanıt gelmedi. Bir fast-food reklamı başladı, ekranı kocaman bir renkli hamburger doldurdu. Susam taneleri piriç taneleri boyundaydı, turuncu bir peynir parçası davetkâr bir biçimde ekmeğin kenarından aşağı sarkıyordu. Mace'in gözlerinin ekrana yapıştığını görebiliyordum. Benim kömür ateşinde nar gibi kızarmış bir et parçası kadar çekici olmadığımı bilirdim ama yine de onun dikkatinin böyle dağılması moral bozucuydu. Başımı sola çevirerek görüş alanına girdim.

Sanki biri sahne dışından kendisini uyarmış gibi, "Bana sizi Lorna'nın ölümünü araştırmak için tutmak istediğini söyledi" dedi.

"Bu konuda neler hissediyorsunuz?"

Eliyle koltuğun kenarına vurmaya başladı. "O işe Janice karışır. Aramızda o konuda bir anlaşmazlık var. O Lorna'nın öldürüldüğüne inanıyor ama ben inanmıyorum. Bir gaz sızıntısı olmuş olabilir. Kazandan sızan gaz zehirlenmesi olabilir." Sesi de iriydi, elleri de.

"Lorna'nın evinde doğal gaz mı vardı? Ben pek konforlu bir yerde yaşadığını sanmıyordum."

Adamın yüzünde hafif bir sabırsızlık ifadesi belirdi. "Janice de aynı şeyi yapar. Her şeyi kelime anlamında kabul eder. Ben yalnızca bir örnek veriyorum. O kır evindeki her şey ya eskiydi ya da bozuktu. Bozuk bir ısıtıcın varsa başın belada demektir. Bunu söylemeye çalışıyordum yalnızca. Bütün gün bunları görüyorum. Hah, zaten geçimimi neyle sağlıyorum ki?"

"Polis gaz sızıntısı olasılığını göz önüne almıştır herhalde."

Adam omzunu silkti. "Polisin ne yaptığını bilmiyorum. Bence bu konu artık kapanmalı. Bence bu cinayet varsayımı olayı tartışmak için bir neden. Kızımı severdim. Kusursuz denilebilecek bir insandı. Güzel ve tatlı bir kızdı ama artık öldü ve bunu değiştirmek imkânsız. Yaşayan iki kızımız var, artık toparlanmak ve dikkatimizi onlara vermeliyiz. Avukatlar ve detektifler tutmaya başlarsan üzüntüne bir de gereksiz bir masraf eklersin."

İç kulakların dikildiğini hissediyordum. Ne bir öfke, ne bir protesto, ne de o kadar müstehcen eyleme bir ima. Bence Lorna'nın davranışı "kusursuz" değil "ahlaksız"dı. Onu tanımlamak için "tatlı" sözcüğü hiç aklıma gelmezdi doğrusu. "Belki de ikiniz bu konuda bir kere daha konuşsanız daha iyi olur" dedim. "Karınıza dün gece işi kabul etmem için sizin de onayınızın gerektiğini söylemiştim."

"Ben onunla aynı fikirde değilim. Bence onun başı omzunun üstünde değil de kıkında ama istediği buysa bana göre hava hoş. Hepimiz kendimize göre bir tavır almaya çalışıyoruz. Eğer bu onu rahat ettirecekse karışmam ama bu onunla aynı fikirde olduğum anlamına gelmez."

Adam hele benim faturamı bir görsündü bakalım. İşte o tartışmada bulunmak istemezdim. "Ya Trinny ile Berlyn?" dedim. "Bunu onlarla konuştunuz mu?"

"Bu iş onları ilgilendirmez. Kararları ben ve karım veririz. Kızlar evde yaşıyorlar ama faturaları biz ödüyoruz."

"Ben Lorna'nın ölümünün üstesinden nasıl geliyorlar diye sormuştum."

"O konuda pek konuşmayız. Bunu siz kendiniz sormalısınız. Ben geçmişî geride bırakmak istiyorum, karıştırmak değil."

"Bazı insanlar bu konuları konuşmanın yardımcı olduğuna inanırlar. Başlarından geçeni ancak böylece geride bırakabilirler."

"Bu konuda huysuzluk etmek istemem ama ben tam tersini yaparım. Bence konuyu orada bırakır ve yaşamaya devam edersin."

"Onlarla konuşmama bir itirazınız olur mu?"

"Bana göre bu sizlerle onların arasında bir şey. İkisi de yetişkin insanlardır. Onlar istedikleri sürece konuşabilirsiniz elbette."

"Belki gitmeden önce konuşmaya çalışırım. Bugün konuşmamız gerekmez ama kısa bir süre içinde ikisiyle de konuşmak isterim. Lorna'nın onlara önemli olabilecek bir şey söylemiş olması mümkün."

"Sanmam ama sorabilirsiniz."

"Hangi saatlerde çalışıyorlar?"

"Bery sekizden beşe kadar burada telefon başındadır. Bir çağrı cihazım var, acil bir durum olursa haber verir. Defterlerimi o tutar, faturalarımı öder, tahsilat yapar. Trinny ise şu anda iş arıyor. Geçen ay işten çıkardıkları için çoğunlukla evde oturur."

"Nerede çalışıyordu?"

Reklamlar sona erdiği için dikkati yine televizyona çevrilmişti. Takım elbiseli iki eski sporcu maçı konuşuyorlardı. Kıza kendim sorabileceğimi düşünerek üstelemedim.

Oda kapısı vuruldu, Janice başını içeri uzattı. "Merhaba. Trinny burada olduğunuzu söyledi. Sizi rahatsız etmiyorum ya.", Kadın içeri girip kapıyı kapatırken sabun, deodorant ve ıslak saç kokusu doldu oda.

Üzerinde kırmızı beyaz kareli bir gömlek ve kırmızı polyesterden streç bir pantolon vardı. Bakışlarını görünce, "İş üniformam" dedi. "Sana bir şey ikram eden oldu mu?" Cebinden bir sipariş defteriyle kalem çıkarmamasına şaşıtım doğrusu.

"Teşekkür ederim, bir şey istemedim. Mace teklif etmişti." Çantamdan sözleşmeyi çıkarıp sehpanın üzerine bıraktım. "Bunu getirmiştim. İnşallah yemek hazırlıklarınızı aksatmamışımıdır."

Kadın elini salladı. "Aldırma. Trinny gerekeni yapıyor. İşten çıkarıldığından bu yana evde yatılı yardımcı var gibi. Saat sekizden yeriz ki daha çok var. Sen nasılsın? İyi uyumuşsundur umarım. Epey yorgun görünüyorsun."

"Yorgunum ama bu gece telafi ederim artık. Doğrusu gece işine hiç aklım ermiyor, ben olsam ölürdüm herhalde."

"İnsan alışıyor. Aslında ben geceleri çalışmayı tercih ederim. Geceleri bambaşka insanlar gelir. Benim saatlerim içinde geldiğinde kahve teklifim hâlâ geçerli, unutmama." Bir sayfalık sözleşmeyi alıp baktı. "Bunu imzalamadan okumalıyım herhalde. Bu iş nasıl oluyor? Düz bir ücret mi, yoksa saat üzerine mi?"

"Saatte elli dolar artı masraflar. Haftada bir yazılı bir rapor veririm. Telefonla istediğiniz kadar konuşabiliriz. Anlaşma benim beş bin dolara kadar olan masraf ve hizmetimi kapsıyor. Onun ötesinde bir şey olursa o zaman konuşulur, işe devam etmemi istemiyorsan söylemen yeterlidir."

"Bir kaparo gerekecek herhalde. Bu işler böyle yapılmaz mı?"

"Genelde öyledir." Mace maçı izlerken bir iki şey daha konuştuk.

"Bence uygun. Sen ne diyorsun, sevgilim?"

Kadın sözleşmeyi kocasına uzattı ama adam bakmadı bile. Bunun üzerine yine bana döndü. "Şimdi gelirim. Çek defterim yan odada. Bin dolar yeter mi?"

"Yeter." Kadın çıkınca adama döndüm. "Eğer bana Lorna'nın arkadaşlarının ad ve adreslerini verebilerseniz çok zaman kazanırsınız" dedim.

"Arkadaşı yoktu. Bildiğimiz kadarıyla düşmanı da yoktu."

"Ya evsahibi? Onun adresi gerekecek."

"Mission Run Yolu, 26 numara. Adı J. D. Burke. Lorna'nın evi arazinin arka tarafındaydı. Kibarca istediğiniz takdirde evi gezdireceğinden kuşku yok."

"Lorna'nın neden öldürüldüğü hakkında bir fikriniz var mı?"

"Fikrimi daha önce söylemiştim" dedi.

Janice odaya döndüğü için benim sorumu ve onun yanıtını duymuştu. "Ona aldırış etme sen" dedi.

Kocasının başına bir şaplak indirdi. "Terbiyeli ol bakayım."

Kadın çek defteri elinde olduğu halde kanepeye oturdu. Defterin koçanından gördüğüm kadarıyla çoktandır bakiye hesabını çıkarmamıştı. Her senti en yakın dolara yuvarlıyordu ki, bu da bütün yazdıklarını sıfırla sona erdirmişti. Çeki yazdı, koparıp bana uzattı, koçana çek numarasıyla miktarını yazdı. Sonra sözleşmenin altına imzasını atıp kocasına uzattı. Adam kalemi aldı sözleşme maddelerini okumadan imzaladı. Bu jesti, kayıtsızlık değilse bile ona yakın bir şeydi. Ortada kötü bir koku alacak kadar bulunmuşum bu işte; işe devam ederken hesabı zaman zaman kapatmaya karar verdim. Faturayı sonunda verirsem Mace herhalde para ödemeyi reddedecekti.

Saatime baktım. "Ben artık gideyim. On beş dakika sonra şehrin öte yanında bir randevum var." Yalan söylüyordum ama bu insanlar da karnımı ağrıtmaya başlamışlardı. "Beni kapiya kadar geçirir misin?" Ben kalkınca Janice de kalktı. "Memnuniyetle."

Odadan çıkarken Mace'e, "Tanıştığımıza memnun oldum" dedim.

"Bende."

Kapiya giderken oturma odasından geçtik, ancak Berlyn de Trinny de görünürlerde değillerdi. Kapiya vardığımızda, "Janice, burada neler oluyor?" dedim. "Kocana kasetten söz ettin mi? Biliyor gibi davranmıyor, oysa sen söyleyeceğine yemin etmiştin."

"Daha fırsat bulamadım. Bu sabah ben işten geldiğimde o gitmişti. İlk olarak şimdi fırsat buldum ama kızların önünde söylemek istemedim..."

"Neden? Onların da bunu bilmeye hakları var. Belki de önemli bir şey biliyorlardır. Belki de sizleri korumak için bir şeyler saklıyorlardır."

"Bak bu aklıma gelmemiştir. Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Bu olmayacak bir şey değil."

"Söyleyebilirim herhalde ama bizde kalan tek anısını da kirletmekten nefret ediyorum."

"Benim araştırmam çok daha kötü şeyleri açığa çıkarabilir."

"Öyle bir şey olmayacağını umarım. Neden öyle diyorsun?"

"Bir dakika. Buna bir son verelim artık. Oyun oynamaya devam edersen bir yararım olmaz."

"Ben oyun oynamıyorum." Sesi alınmış gibiydi.

"Oynuyorsun. Lorna hakkında bir şey bilmiyormuş gibi davranma. Konuştuğum detektif kendisi sana söylediği için kızın ne yaptığını çok iyi bildiğini söyledi."

"O bir şey söylemedi!"

"Bu 'söyledi söylemedi' tartışmasına girmek istemiyorum. Sana onun bana söylediğini naklediyorum."

"Yalancının biriymiş öyleyse ve bunu da kendisine söyleyebilirsin."

"Bu tavrını anlatacağım. Ama sen Mace'e kasetten söz edecektin. İçerde ağzımdan bir şey kaçırmadığıma şükretmelisin. Az daha ben söyleyecektim."

"İyi olurdu." Sanki bir teklif yapmışım gibi davranıyordu.

"Bu senin işine gelirdi elbette. Onun bana düşmanca davrandığını düşünüyorsun, onun için farketmez, değil mi? Mace'in ne tepki göstereceğini tahmin edebiliyorum. İstemem, kalsın. Bu senin işin ve ne kadar acele edersen o kadar iyi olur."

"Yemekte konuyu açarım."

"Beni ondan çok şey biliyor durumda bırakma da, ne zaman istersen söyle."

"Gereğine bakarım dedim ya." Tavrı buz gibiydi ama aldırış bile etmedim.

Yolda bankaya uğrayıp çeki hesabıma yatırdım. Karşılıksız çıkmayacağından emin değildim, aklım olsaydı işe başlamadan paranın tahsil edilmesini beklerdim. Eve gitmek niyetindeydim. Şubat akşamı ağaçların altında gölgelerini uzatmaya başlamıştı bile. Erken yemek yiyip iyi bir uyku çekecektim. Ancak bir taraftan da işi bitirmek istediğimden Mission Run Yolu'na kadar uzanıp Lorna'nın eski evsahibine bir bakmaya karar verdim. Evdeyse bir iki şey konuşurdum. Yoksa bir kart bırakıp uygun bir zamanında beni aramasını rica edecektim.

Ev, Viktoryen üslubunda inşa edilmiş iki katlı, çepeçevre verandalı beyaz boyalı ahşaptandı, yeşil pancurları vardı. Santa Teresa'daki bu tür pek çok ev gibi bu da epey geniş bir tarım arazisinin büyük evi olmalıydı. Bir zamanlar bu parsel şehrin merkezine yakın değil de eteklerindeydi herhalde. Meyve bahçelerinin ve tarlaların ifraz edildiğini, paralar bankaya yatırıldıkça evlerin birbirlerine yaklaştıklarını görür gibiydim Şimdi herhalde geriye yaşlı ağaçlarıyla altı dönüm bir araz kalmıştı.

Eve yaklaşırken biri erkek biri kadın iki sesin tartışmakta olduğunu duydum ama ne konuştukları pek seçilmiyordu. Bir kapı çarpıldı. Adam son bir kere daha bağırdı. Boyalan dökülen ahşap basamakları çıktım. Sokak kapısı açık, sinek teli kapı kapalıydı. Zili çaldım. Holün muşamba kaplı olduğunu görüyordum. Sağda bir merdivenle ikinci kata çıkılıyordu; Holün bir kısmı biri mutfaka, diğeri merdivene doğru iki akordeon kapıyla bölünmüştü. Burke'ün ya küçük çocuğu vardı ya da köpeği. Evin arka tarafında ışıklar yanıyordu. Zile bir daha bastım. Bir adam mutfaktan seslendi, sonra da bana doğru yürüdü. Beline bir kurulama bezi sıkıştırmıştı. Veranda ışığın yakıp bana baktı.

"J. D. Burke'müsünüz?" diye sordum.

"Evet." Gülümsemesi ihtiyatlıydı. Kırk beş elli yaşlarında, zayıf yüzlü, önden bir tanesinin kırık olmasına rağmen düzgün dişliydi. Ağzının iki kenarında derin çizgiler, gözlerinin di köşelerinde kırışıklar vardı.

"Adım Kinsey Millhone. Özel detektifim. Lorna Kepler'in annesi kızının ölümünü soruşturmam için tuttu. Bir iki dakikanızı alabilir miydin acaba?"

Adam omzunun üstünden geri baktı. "Elbette, beni yemek hazırlarken izlemenizin sizce bir sakıncası yoksa." Tel kapıyı açıp geçmem için tuttu. "Mutfak arkada. Bastığınız yere dikkat edin." Yürürken yere atılmış plastik küplere basmamak için yana çekildi. "Karım oyun parkının çocuklar için çok sınırlayıcısını olduğunu

düşündüğünden Jack'ın burada gözü önünde oynamasını ister." Jack'ın merdiven tırabzanının bütün direklerine, erişebildiği yere kadar fıstık ezmesi bulaştırmış olduğu görülüyordu.

J. D.'nin ardından, eskilikten kararmış bir duvar kâğıdı ve maun ahşabıyla daha da karanlık görünen bir koridordan yürüdüm. Sanat uzmanlarının sanki eski bir şahesermiş gibi bu isi temizleyip renkleri bir zamanki eski temiz tonlarına kavuşturup kavuşturamayacaklarını düşündüm. Ama soluk kahve renkli güller ne kadar renklenebilirdi ki?

Mutfak bir zamanlar birinin kileri olan bir yerin "modernleştirilmeye" çalışılmışıydı. Tezgâhların üstü muşamba kaplıydı, metalle çevrili kenarlarında yılların kiri birikmişti. Ahşap dolaplar limon yeşiline boyanmıştı. Ocak ve buzdolabı yeni görünüyordu, beyazlıklarıyla odaya uyum sağlamayarak göze batıyorlardı. Bir çıkıntıya meşe bir masa ile iki sandalye sıkıştırılmıştı, pencereden karmakarışık bir bahçe görünüyordu. Neyse ki mutfak daha önce geçtiğimiz koridordan daha sıcaktı.

"Buyrun oturun."

"Böylesi iyi. Fazla kalamayacağım." Aslında kıcımlı küçük parmak izleriyle yapış yapış olan sandalyelere değdirmek istemiyordum. Kısa boylu biri, herhalde Jack, odayı çepeçevre dolaşmış, camlı bir verandaya açılan arka kapıya kadar çilek reçeline bulamıştı.

Ben kapı pervazına dayanırken J. D. tavanın altındaki alevi yükseltti. Tepesinde seyrelemiş kumral saçları kulaklarının üstüne düşmüştü. Üzerinde bir iş gömleği, rengi atmış blucin, ayağında tozlu botlar vardı. Tezgâhın üzerinde doğranmış soğan ve sarmısak yanında beyaz bir kasap paketi duruyordu. Tavaya zeytinyağı koydu. Erkekleri yemek yaparken görmeye bayılırım.

Evin ön tarafından bir ses duyuldu. "J. D.?"

"Efendim?"

"Kim geldi?"

Adam arkamdaki koridora bakınca ben de döndüm ve kadının bize doğru yaklaşmakta olduğunu gördüm.

"Bu hanım Lorna'nın ölümünü araştıran bir özel detektif. Bu da karım Leda. Kusura bakmayın ama adınızı unuttum." Yağ ısınınca soğan ve sarımsakları karıştırıp tavaya attı.

Dönüp elimi uzattım. "Kinsey Millhone. Tanıştığımıza memnun oldum."

El sıkıştık. Leda, Burke'ün yarı boyunda ve herhalde yarı yaşında bir çocuk kadındı. Yirmi ikisinden fazla olamazdı. Uzattığı parmakları soğuk, el sıkışı pasifti.

Burke, "Leda'nın babasını tanırırsınız belki" dedi. "O da özel detektiftir."

"Sahi mi? Adı ne?"

"Kurt Selkirk. Şimdi yarı emekli sayılır. Leda en küçük kızı. Onun gibi beş tane daha var."

"Kurt'u tanıyım elbette" dedim. "Onu gördüğünüzde benden selam söyleyin." Kurt Selkirk geçimini elektronik gözetlemeyle kazanırdı. 1968 Haziran'ında çıkan 90-351 numaralı yasa 'başkalarının sözlü konuşmalarını dinlemek ve kaydetmek için elektronik araç gereç kullanan ya da kullandıranlara' 10.000 dolar para cezasıyla beş yıla kadar hapis getirdiğinden beri işten çekilmişti. Ama ben Selkirk'in sürekli olarak her iki cezayı da göze aldığı bilirdim. Onun yaşındaki özel detektiflerden çoğu zamanında, ihanet eden eşlerin konuşmalarını dinleyerek geçimlerini sağlamışlardı. Şimdi boşanma yasaları buna fazla gerek bırakmamıştı. Onu emeklilik kararı vermeye yönelten şey herhalde federal hükümetin açtığı davalar ve tehditler olmuştu. İşleri terk ettiğine sevinmişim ama bunu orada söylemedim kuşkusuz.

J. D.'ye, "Siz ne iş yaparsınız?" diye sordum. "Elektrikçiyim."

Bu arada hafifçe gülümseyen Leda arkasında bir misk kolonyası kokusu bırakarak yanımdan geçti.

Çevredeki bütün öküzler aşka gelebilirdi doğrusu. Makyajı da abartmalıydı: puman rengi gözkapakları, siyah rimel, zarif kavisler kalana kadar yolunmuş kaşlar. Teni çok soluk, kemikleri bir kuşunkiler kadar inceydi. Üzerinde kemikli göğsünü açıkta bırakan kolsuz beyaz bir tunik ve ince bacaklarının açıkça görüldüğü beyaz tül gibi bir harem pantolonu vardı. Soğuktan donmadığına inanmak güçtü. Parmak arasından meşin kayışlar geçen sandallarıysa gördüğümde beni sinir eden tiptendi.

Kadın camlı verandaya geçerek hasır bir arabada yatan bir bebekle uğraşmaya başladı. Bebeği mutfağa getirdi, masa başına oturdu, epey küçük memesini çıkarıp ağzına soktu. Duyabildiğim kadarıyla çocuktan çıt çıkmamıştı ama yalnızca annesinin duyabildiği bir işaret vermiş de olabilirdi. Öteki çocuk Jack, herhalde bezinin içindekilerle bir yerde duvarları boyamaktaydı.

"Lorna'nın evini görmeyi umuyordum ama yeni kiracı alıp almadığınızı bilmiyorum" dedim. Leda'nın ben kocasıyla konuşurken dikkatle beni izlemekte olduğunu farkındaydım.

"Ev boş. İsterseniz gidip görebilirsiniz, içinde ceset bulunduktan sonra kiralamak mümkün olmadı. Kötü haber çabuk yayılır, kızın nasıl bulunduğu yayılınca artık kimse yanından bile geçmek istemiyor." Burke abartmalı bir hoşnutsuzlukla burnunu tuttu.

Leda kocası sanki kıcımdan kaba bir ses çıkartmış gibi, "J. D.!" dedi.

"Doğruya doğru." Adam kasap paketini açıp içindeki kıymayı soğanların üstüne boca etti, spatulasıyla karıştırdı. Kıymanın makineden çıktığındaki uzantıları solucanlara benziyordu. Sıcak tava kıymanın alt kısmını açık pembeden griye çevirmeye başlamıştı. Orada et yemeye tövbe ettim.

"Evde değişiklik yapamaz mısınız?"

"Şu anda param yok, zaten bir işe yarayacağını da sanmam. Hepsi hepsi bir kulübe zaten."

"Ne kira veriyordu?"

"Ayda üç yüz dolar. Çevredeki diğer kiralık yerlerle karşılaştırmadığınız takdirde çok gibi görülebilir. Aslında odun sobalı, tek yatak odalı bir yerdir. Sobayı da çıkardım zaten. İnsanlar boş olduğunu bildikleri bir yerden her şeyi çalıp götürürler. Bir şey bulamazlarsa ampulleri alırlar."

Tipik bir evsahibi davranışıyla "kulübenin", "tek yatak odalı daire"ye dönüştüğüne dikkat etmiştim. "Ondan önce orada oturan var mıydı?"

"Hayır. Burası ailemindi, annem ölünce bana kaldı. Lorna'yla çalıştığı yerdeki arkadaşlar aracılığıyla tanıştım. Bir öğleden sonra konuşurken bana herkesten uzakta bir yer aradığını söyledi. Kır evini duymuştu, görmek istedi. Görünce de bayıldı. 'Durumu berbat ama onarmak istersen bence bir sakıncası yok' dedim. Fazla bir şey yapmadan iki hafta sonra taşındı."

"Partilere falan giden biri miydi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Ya arkadaş? Eve çok arkadaş getirir miydi?"

"Bilemem. Ev bizden epey geridedir. Yan sokaktan dar bir toprak yolla da gidilir. Aslında evi görmek için otomobilinizi çevirip oradan gitmelisiniz. İki ev arasında bir patika vardı ama kullanmadığımız için otlar kapladı artık. Aramızda pek fazla ağaç olduğu için eve arkadaş getirip getirmediğini göremezdim. Kışları ışıkları görünür ama ben fazla dikkat etmiş değildim."

"Fahişelik yaptığını biliyor muydunuz?"

J. D. Yüzüme baktı. "Ne yaptığı yalnızca kendisini ilgilendirirdi, beni değil." Bu açıklamaya şaşırılmış olsa bile yüzünden hiçbir şey belli olmuyordu. Kıymasını karıştırmaya devam ederken ağzı kuşkuyla kıvrıldı. "Bunu nereden duydunuz?" dedi.

"Ahlak masası detektiflerinden birinden. Anlaşıldığı kadarıyla pek çok fahişe, paralıların bulunduğu lüks otellerde iş tutarlarmış. Lorna telefonla çalışmış ama sonra bağımsız çalışmaya başlamış."

"Eh, herhalde sözünüze inanmam gerekecek."

"Siz buraya müşteri getirip getirmediğini bilmiyorsunuz demek."

"Bunu neden yapsın ki? Bir insanı etkilemek isterseniz ağaçlar arasında bir kulübeye getirmezsiz ki. Otel çok daha iyidir. O zaman içki falan parası da erkekten çıkar."

"Çok doğru" dedim. "Özel yaşamını özel tutmakta kararlıydı sanırım. Bana onu bulduğunuz günü anlatabilir misiniz?"

"Bulan ben değildim. Başka biriydi. Ben iki haftalığına Lake Nacimiento'ya gitmiştim. Gününü ezberden söyleyemem. Eve döndüğümde ben yokken biriken faturaları falan incelerken kira çekinin gelmediğini farkettim. Birkaç kere telefon ettim ama telefon açılmadı. Ondan iki gün sonra kapıya bir kadın geldi. O da Lorna'yı bulmaya çalışıyormuş ve evine bir not bırakmaya gitmiş. Eve yaklaşınca kokuyu duymuş. Buraya gelip polise telefon etmemizi söyledi. İçeride bir ceset olduğundan emindi ama ben bir kere kendi gözümle görmek istedim."

"Daha önce bir şey farketmemiş miydiniz?"

"Kötü bir koku duymuştum ama fazla önemsememiştım. Karşımızda oturan adamın şikâyet ettiğini hatırlıyorum ama ikimiz de bunun bir insan olacağını düşünememiştik. Bir hayvan falan sanmıştık. Bir köpek ya da bir geyik olabilirdi. Buralarda pek çok yabanıl hayvan vardır."

"Cesedi gördünüz mü?"

"Hayır, hanımefendi. Kapıya kadar gittim, hemen geri döndüm sonra. Bir aksilik olduğunu anlamıştım ve bunun ne olduğunu bulan ben olmak istemiyordum. Polise haber verdim, bir ekip arabası gönderdiler.

Memur bile çok güçlük çekti, mendiliyle ağzını burnunu örtmek zorunda kaldı." J. D. iki kutu domates salçası aldı, çekmecedен çıkardığı konserve açacağıyla kutulardan birini açtı.

"Sizce öldürülmüş olabilir mi?"

"Başka birinin eli olmadan ölmeyecek kadar gençti." Birinci kutuyu tavaya boşaltıp ikincisini açtı. Tavadan sarımsaklı domates salçası kokusu yükseldi. Etin o kadar da kötü olmadığını düşünmeye başlamıştım. Başkaları yemek pişirirken hep aklıktan bayılacak gibi olurum. Anneyi erken kaybetmenin etkisi olmalı.

"Herhangi bir kuramınız var mı?"

"Yok."

Leda'ya döndüm. "Ya sizin?"

"Ben onu o kadar iyi tanımazdım. Arka tarafa bir sebze bahçesi yaptığımız için fasulye toplamaya çıktığımda ara sıra görürdüm, hepsi o kadar."

"Ortak dostlarınız var mıydı?"

"Sayılmaz, J. D., Lorna'nın sular idaresindeki amirini tanıyordu. Lorna zaten bizim kır evini ondan duymuş. Onun dışında pek görüşmezdik. J. D. kiracılarla içli dışlı olmaktan hoşlanmaz."

"Doğru. Sonra bir de bakarsınız ki kirayı vermek yerine mazeret sıralamaya başlamış."

"Ya Lorna? Kirasını zamanında öder miydi?"

"O konuda çok dakikti. Son aya kadar tabii. Ben getireceğini umarak beklemiştim."

"Peki, onun herhangi bir arkadaşıyla hiç tanıştınız mı?"

"Hatırlamıyorum." Adam dönüp karısına baktı, Leda olumsuz bir tavırla başını salladı.

"Bana yardımcı olabilecek başka bir bildiğiniz var mı?" İkisi de başlarını sallayıp mırıldandılar.

Kartımı çıkarıp arkasına ev telefonumu yazdım. "Aklınıza gelen bir şey olursa beni arar mısınız? Her iki numarayı da arayabilirsiniz. İkisinde de telesekreter vardır. Ben eve bir bakayım şimdi, soracak bir şey olursa yine gelirim."

"Böceklerle dikkat edin" dedi adam. "Gayet irileri var orada."

6

VW'i arka taraftaki toprak yola soktum. Sokak bir zamanlar asfaltmış ama şimdi yer yer çatlamış, otlar bürümüşü. Farlarım yolun iki yanındaki, dallan başımın üstünde birleşen meşeleri aydınlatıyordu. Karanlık bir tünelde gidiyor gibiydim. Bir zamanlar bakımlı taflanlar şimdi sağa sola uzanmış, yolu geçilmez bir hale dönüştürmüştü. Otomobilimin gördüğü iyi günler epey geride kalmıştı ama dalların da açık mavi boyasına sürtünmesinden hiç hoşlanmıyordum. Zemindeki çukurlar; zaten amortisörlerimi âdeta bir fabrika testine tabi tutmaktaydı.

Gölgeler arasında derme çatma bir kır evinin yükseldiği bir açıklığa vardım. Geri geri çıkmamak için manevra yaparak evin önünde durdum. Işıkları söndürünce çalılıklar arasındaki çekirgelerin sesleri duyuluyordu, ortalık öyle sakindi. Yakınlarda sokak lambalarının aydınlattığı evler olduğuna inanmak çok güçtü. Sokak ışıkları buraya kadar erişmiyordu, trafik gürültüsü de uzaklardan gelen dalga sesinden farksızdı. Issızlığın ortasındaydım sanki, oysa bürom buradan ancak on dakika uzaklıktaydı.

Evin ön. tarafını saran ahşap verandanın basamaklarını çıktım. On kapı menteşelerinden çıkarılmış, bir kenara dayanmıştı. Döğmeyi çevirince elektriğin kesilmemiş olduğunu görerek rahatladım. Tavanda yalnızca bir kordonun ucunda bir tek kırk mumluk ampul vardı. Binada duvar yalıtımı diye bir şey olmadığından içerisi buz gibiydi. Camların hepsi yerli yerindeydi, köşe bucak ince bir kurum tabakasıyla kaplanmıştı. Pencere pervazlarında ölü böcekler yatıyordu. Bir pencerenin köşesindeki örümcek ağında örümcek bir sineği beyaz ipeksi bir uyku tulumuna sarmıştı. Havada küf, çürümüş metal ve tesisatta kalan durgun su kokusu vardı. Odanın ahşap döşemesinin bir kısmı cinayet yeri ekibi tarafından kesilmiş, ortada kalan boşluğun üzerine bir kontrplak parçası örtülmüştü. Çatıda bir patırtı olunca sincapların koşuşturarak giriş aralarında yavrularına yuva hazırladıklarını düşündüm. Fenerimin ışığında on aylık bakımsızlığın kalıntıları seçiliyordu: Fare pislikleri, kuru yapraklar, tahta kurtlarının oluşturdukları moloz tepcekleri.

Oturma odası L biçimindeydi ve iç açısına daracık bir banyo yerleştirilmişti. Tesisat banyo ile açık mutfak arasında paylaştırılmıştı. "Oturma" odasının köşesinde bir yemek bölmesi seçiliyordu. Odun sobasının üzerine oturduğu metal levha hâlâ oradaydı. Beyaz badanalı duvarlarda dolaşan kırkayakları görünce irkildim. Sokak kapısının bir yanında sigara paketi boyunda bir Belltone zil kutusu duruyordu. Biri kutuyu kopartmıştı, iç mekanizması yokolmuştu. Yeşil bir elektrik kordonu kesilmiş, şimdi çiçeği kopmuş solgun bir sap gibi sarkmaktaydı.

Lorna'nın yatak yeri herhalde L'nin kısa kolundaydı. Mutfak dolapları boştu, muşamba kaplı raflarda hâlâ mısır gevreği kırıntıları vardı. Konserveler kutularının daire biçimli izleri tezgâhı kaplamıştı. Banyonun penceresi yoktu. Tuvalet eski, rezervuar dar ve uzundu. Kahverengi tuvalet kapağı yer yer çatlamıştı ve oturduğunuz takdirde özen verdiğiniz yerlerinizi dalayacak gibiydi. Evye bir leğen boyundaydı ve iki madeni ayak üstünde duruyordu. Soğuk su musluğunu açmayı denedim, musluktan kahverengi bir su fışkırdığında bir çığlık atarak geri çekildim. Su borularında boşuk bir takırtı başladı. Banyo küveti yuvarlak ayaklar üzerinde duruyordu. Gider deliğinin çevresinde kuru yapraklar toplanmıştı, metal bir borudan sarkan mat yeşil plastik duş perdesinde kara kuğular süzülmekteydi.

Mobilya kalmamış olmasına rağmen odanın nasıl kullanıldığını anlayabiliyordum. Sokak kapısının yakınındaki ahşap döşemedeki çöküntüler bir divanla iki sandalyenin yerlerini işaret etmekteydi. Odanın mutfığa dönen köşesinde küçük bir yemek masası takımı hayal edebiliyordum. Mutfak evyesinin bir yanında, küçük bir dolabın altında bir telefon prizi vardı. Lorna'nın herhalde portatif bir telefonu ya da epey uzun bir uzatma kordonu vardı, böylece telefonu gündüzleri mutfığa, geceleri yatağının yanına çekebiliyordu. Dönüp çevreme bakındım. Gölgeler koyulaşmış, kırkayaklar rahatsız edilmelerinden huzursuzluk duyarak duvarlardan aşağı inmeye başlamışlardı. Gözlerimi onlardan ayırmadan dışarı çıktım.

Evimden yarım blok ilerideki Rosie'nin lokantasında en sevdiğim bölmede oturmuş yemeğimi yiyordum. Rosie her zamanki gibi bana kendi istediklerini ısmarlatmıştı. Bu aslında pek şikâyet etmediğim bir şeydir. McDonald'ın hamburgerleri dışında fazla bir yemek zevkim yok ve birinin bana mönü içinde yol göstermesinden hoşlanırım. Bu gece köfteli çorbayı ve domuz kızartmasını tavsiye etti; krema ve kırmızı biberli bir Macar spesiyalitesi daha. Rosie'nin yeri bir lokantadan çok kendi kaprislerine göre egzotik Macar yemekleri veren bir mahalle barıdır. Halk sağlığı talimatnamesine öylesine teğet geçer ki, lokanta her an belediye zabıtasının baskınına uğrayacak gibidir. Havada Macar baharatları, bira ve sigara dumanı kokusu vardır. Odanın ortasındaki masalar 1940'lardan kalma krom formika karışımı takımlardır. Duvarlara yapışan

bölmelerde oturacak yerler kontrplaktan yapılmış, budak deliklerini ve kopmuş parçalarını gözlerden saklamak için koyu kahveye boyanmıştır.

Saat daha yedi olmadığından spor meraklısı müdavimler henüz ortalarda görünmüyorlardı. Çoğu geceler, özellikle de yaz aylarında lokanta takım formları içindeki gürültücü futbol ve bowling oyuncularıyla dolar. Bu insanlar kışları kendilerini eğlendirecek bir şey bulmak zorundadır. Bir gece de Külotu Fırlatmak adını verdikleri bir oyun yaratmışlardı ve bu giyim eşyasının talihsiz bir örneği şu anda barın üzerindeki toz tutmuş doldurulmuş bir kılıç balığının kılıcının ucunda sallanmaktaydı.

Genelde epey zorba ve mizah anlayışı kıt olan Rosie her nasılsa bunu hoş bulmuş ve atıldığı yerde bırakmıştı. Yaklaşan nikâhı, zekâ derecesini birkaç puan düşürmüş olmalıydı. O sırada bir bar taburesine tünemiş, sigarasını tüttürürken yerel gazeteleri gözden geçirmekteydi. Barın bir ucuna bangır bangır bağırان bir renkli televizyon yerleştirilmişti. Ama ikimiz de yayına pek dikkat etmiyorduk. Rosie'nin Henry'nin ağabeyi olan sevgili William'ı da Henry'yle Michigan'a gitmişti. Rosie ile William, tarihi arada sırada değişiyorsa da, bir aya kadar evleneceklerdi.

Bar tezgâhının ucundaki telefon çaldı. Rosie canı sıkılmış gibi bakınca açmayacağını sandım. Hiç acele etmedi, gazetesini bir kenara bırakmadan güzelce katladı. Altıncı çalışan sonra açtı, bir iki kelime konuştu, sonra benden yana baktı. Almacı bana doğru salladıktan sonra tezgâhın üzerine öyle bir çarptı ki, karşı taraftakinin kulak zarını patlattığından emindim.

Tabağımı kenara itip, kıymıkların bacağıma saplanmamasına dikkat ederek ayağa kalktım. Günün birinde bir zımpara makinesi kiralayıp bütün ahşap sıraları bir güzel zımparalayacağım artık. Ucuz kontrplak kıymıklarının üzerinde kazığa oturmak olasılığından gerçekten bıktım. Rosie gidip televizyonun sesini kısmişti.

"Alo?"

"Kinsey. Ben Cheney Phillips. Nasılsın?"

"Beni burada bulacağını nasıl bildin?"

"Jonah Robb'a sordum, o da Rosie'ye takıldığını söyledi. Evi aradım ama telesekreterin çıkınca yemek yiyor olabileceğini düşündüm."

"Aferin." Beni neden Jonah Robb'a sorduğunu öğrenmek istemedim. Jonah üç yıl önce karşılaştığımızda Santa Teresa Kayıp Masası'nda çalışıyordu. Karısının kendisini terk ettiği zamanlardan birine denk gelen küçük bir ilişkimiz olmuştu. Jonah ile karısı Camilla yedinci sınıftan beri beraberler. Kadın adamı ara sıra terk edip gider ama Jonah her seferinde, geri dönmesine göz yumardı. Ne oyunlarını anlamıştım ne de bana ne rol düşüğünü. Ama durumu kavradıktan sonra ilişkiden çekilmişsem de doğrusunu isterseniz keyfim de kaçmıştı. Tek bir kadınsanız kimi zaman bu yanlışları yapardınız. Yine de adınızın dillerde dolaştığını bilmek hoş bir şey değildi. Polislerin soyunma odasında konuşma konusu olmak fikrinden hiç hoşlanmamıştım.

"Neler yapıyorsun?" diye sordum.

"Fazla bir işim yok. Bu gece State Caddesi'nde bir muhbirimle buluşacağım. Sen de gelmek istersin diye düşündüm. Lorna'nın eski kız arkadaşlarından biri aynı mahallede fahişelik yapıyor. Seni tanıştırebilirim... eğer ilgileniyorsan tabii."

Erken yatma umutları uçup giderken yüreğim titredi. "Çok iyi olur. Teşekkür ederim. Nasıl yapalım? Orada mı buluşalım?"

"İstersen, ama gelip seni evinden de alabilirim. Epey geniş bir alanı tarayacağım için nerede olacağımı bilemiyorum."

"Nerede oturduğumu biliyor musun?"

"Elbette." Adresimi söyledi. "Saat on birde falan uğrarım."

"O kadar geç mi?"

"Bu işler ancak geceyarısından sonra başlar. Bir sorun mu var?"

"Hayır, gayet iyi."

"Görüşürüz" diyerek telefonu kapadı.

Saatime bakınca geçirmek üzere dört saatim olduğunu gördüm. Oysa tek istediğim yatmaktı ama ucunda bir daha kalkmak varken yatamazdım. Ben yattığım zaman, yatmak isterim. Öyle kestirmeye falan aklım ermez. Eğer sabaha kadar

Cheney Phillips ile dolaşacaksam uyanık olmak en iyisiydi. Bu arada biraz çalışırdım ben de. İki fincan kahve içtim, Rosie'ye yemek parasını vererek çantamı ve ceketimi alıp kendimi dışarı attım.

Güneş 17:45'te batmıştı, ay ise herhalde ancak sabahın ikisinde çıkacaktı. Bu saatte herkes ayaktaydı. Geçtiğim sokaklarda bütün evler sanki yangın varmış gibi ışık içindeydiler. Şubat bütün yaz böceklerini susturmuşsa da, birkaç cesur çekirge hâlâ kuru otların arasında cırlıyor, arada sırada bir kuş ötüyordu. Bunların dışında kasabaya bir sessizlik çökmüş gibiydi. Hava dünden biraz daha sıcaktı sanki, gazetede bulut örtüsünün arttığını okumuştum. Kuzeyden eser rüzgâr başımın üstündeki kuru palmiye yapraklarını hisirdatıyordu. Yarım blok ötedeki evime girdim.

Telesekreterde bir şey yoktu. Cheney'e telefon edip o gecenin büyük serüvenini iptal etmeden kendimi yine dışarı attım. Kapının gıcirtısı hüzün veren bir sestir, soğuk madenin gidişime itiraz edişi. Konağı çevirdim ve

motor gürlediği anda ısıtıcı kolunu çektim. Sistemin bu kadar çabuk sıcak hava vermesi imkânsızdı ama benim de sıcak ve rahatlık hayaline ihtiyacım vardı.

101 nolu otoyolda yarım mil gittikten sonra Puerta Sokağı çıkışına saptım. St. Terry Hastanesi iki blok ilerdeydi. Bir ara sokakta park yeri buldum, kapıyı kilitleyip kalan yarım bloku yürüdüm. Teknik olarak ziyaret saat sekizde başlardı ama Kardiyoloji Ünitesi'ndeki başhemşiresinin bana bir iyilik yapacağını umuyordum. Yaklaştığım anda otomatik cam kapılar açıldı. Holün solundaki hastane kafeteryasının önünden geçtim. Üzerlerinde ropdöşambırları, ayaklarında terlikleri olan birkaç hasta aşağı akraba ve dostlarının yanına inmişlerdi. Kafeterya, hafif müziği, yerel sanatçıların tablolarıyla, zevkle döşenmiş bir oturma odasını andırıyordu. Holdeki koku pek de kötü değilse de bana zor günlerimi hatırlatmıştı. Gin teyzem on yıl önce bir Şubat gecesi burada ölmüştü. O düşüncenin de onunla birlikte gelen anıların da üzerlerine kapıyı kapattım. Armağan dükkânı açıktı, hemen içeri dalıp şöyle bir göz gezdirdim. Teğmen Dolan'a bir şey almak istiyordum ama ne alacağımı bilemiyordum. Sonunda kocaman bir şekerle People dergisinin son sayısını aldım. Hastane odasına elinde bir şeyi girmek çok daha kolaydır. Yoksa normal olarak pijamalı bir erkekle iş yapmayı aklımdan bile geçirmem.

Resepsiyon masasında durup oda numarasını ve oraya nasıl gideceğimi öğrendikten sonra sayısız koridorlardan geçerek batı kanadındaki asansörleri buldum. Üçüncü kat düşmesine bastım ve kar beyazı parlak döşemeli aydınlık ve hava dar bir hole çıktım. Kardiyoloji Ünitesi'nin bekleme odası hemen sağdaydı. Kapıdaki camdan içeri baktım. Oda boştu. Yuvarlak bir masa, üç sandalye, iki koltuk, bir televizyon, bir kumbaralı telefon ve birkaç dergi. Kardiyoloji Ünitesi'ni kapısına yürüdüm. Duvardaki bir telefonun yanında içeri girmek için izin alınması isteniyordu. Bir hemşire açınca Teğmen Dolan'ı görmek istediğimi söyledim. "Bir dakika bakayım" dedi.

Az sonra da içeri girmemi söyledi. Hastanenin garip yanı tıpkı beklediğiniz gibi olmasıdır. Hepimiz televizyonda izlemişizdir: Hemşire bölmesindeki koşuşturma, tabelalar, hastaları gözlemlemeye yarayan monitörler. Yoğun bakım biriminde kati hemşireleri normal sokak giysileriyle dolaşıyorlardı ki, bu da havaya hastaneden daha uzak ve rahat bir nitelik kazandırmaktaydı. Hepsi de genç beş altı hemşire vardı. Tıbbi personel yaşamsal belirtileri uygun bir yerden görebiliyorlardı. Ben de tezgâhın başında durup sekiz ayrı kalbin çarpmasını izledim: Masanın üzerindeki ekranlarda bir dizi yeşil sivri hıçkırık.

Koşuş güneybatı renkleriyle döşenmişti: Tozlu pembeler, yumuşak gök mavileri, soluk serin yeşiller. Her odanın yana açılan cam kapısı vardı ve hemşireler oturdukları yerden hastaları görebiliyorlardı. Kapılarda gerektiğinde mahremiyeti sağlamak için perdeler vardı. Bakım ünitesi bir çöl kadar temiz ve sessizdi: Yapay bitkiler yoktu. Duvarlarda uzaklarda yükselen bağlarıyla çöl manzaraları asılıydı.

Teğmen Dolan'ı sordum, hemşire koridoru işaret etti. "Soldaki ikinci kapı."

"Teşekkür ederim."

Teğmen Dolan'ın kapısının önünde durakladım. Yattığı yatak bir keşişinki kadar dardı. Onu buruşuk gri elbisesi içinde iş başında ve hep telaşlı olarak görmeye alışmıştım. Burada çok daha küçük görünüyordu. Üzerinde kısa kollu, arkadan bağlı pastel renkli bir hastane gömleği vardı. Sakalı uzamıştı. Boynunun yorgun, ipi andıran etini görebiliyordum, bir zamanlar adaleli olan kolları incelmış gibiydi. Yatağının başucunda yerden tavana kadar yükselen bir sütunda durumunu izlemeye yarayan aletler sıralanmıştı. Göğsüne bağlı olan kabloların ucu sütundaki bir prize sokulmuştu. Bir ekrandan yaşamsal işaretleri geçmekteydi. Gözlüğünü burnunun ucuna kadar indirmiş, gazete okumaktaydı. Bir serum şişesine bağlıydı. Beni görünce gazeteyi bırakıp gözlüğünü çıkardı. Çarşafı hafifçe çekerek çıplak ayaklarını örttü. İçeri girmemi işaret etti. "Bakın, kim gelmiş. Seni buraya hangi rüzgâr attı böyle?" Terden yapış yapış görünen saçlarını eliyle düzeltti. Eğimli olan yataкта doğruldu sonra. Hasta görünmüyordu. Sanki onu bir Pazar günü kiliseye gitmeden önce evinde pijamalarıyla keyif yaparken yakalamış gibiydim.

"Cheney yattığını söyledi, bir geleyim dedim. Gazetene engel olmadığımı umarım."

"Gazeteyi üç kere okudum zaten. O kadar çaresizim ki, küçük ilanları bile okudum."

Daha güçlü görünmüş olmasını isteyerek gülümsedim. Yerinde olsaydım ben çok daha kötü görünürdüm ya. Dergiyi uzattım. "Senin için. Senin durumunda biri için dedikodudan iyi bir şey olamaz. Gerçekten sıkılıyorsan arkasındaki bulmacayı yaparsın. Nasılsın? İyi görünüyorsun."

"Kötü değilim. Daha iyi de olmuşumdur. Doktor yarın yoğun bakımdan çıkartabileceğini söylüyor." Çenesini kaşıdı, "Ben de tıraş olmama avantajını kullanıyorum. Ne diyorsun, ha?"

"Dünya umurunda değilmiş gibi. Buradan rahatça berduşların arasına girebilirsin."

"Çek şu sandalyeyi. Üstündekileri yere at."

Sandalyenin üzerinde gazetenin diğer sayfalarıyla birkaç dergi vardı. Hepsini yere indirip sandalyeyi yatağın yanına çektim. Dolan'ın da benim de, o temel huzursuzluğu örtmek için konuştuğumuzun farkındaydım. "İşe ne zaman dönecekmisin?"

"Şu anda bir şey söylemiyorlar ama biraz sürer sanıyorum, iki üç ay. Söylediklerine göre kendilerini çok korkutmuşum. Tom Flowers bana hayat öpücüğü vermiş ki, etkisinden hiç kurtulamayacak herhalde. Kimbilir nasıl bir manzaraydı."

"Hâlâ yanımızdasın ama."

"Orası doğru. Her neyse, sen nasılsın? Cheney, Janice Kepler işinden söz etti. Durum nasıl?" Omuzlarımı silktilim. "İyi herhalde. İşe başlayalı daha bir gün olmadı. Bugün Cheney'le buluşacağım. State Caddesi'nde muhbirini arayacak, bana Lorna'nın bir arkadaşını tanıştırmayı teklif etti."

"Danielle'dir herhalde" dedi Dolan. "Zamanında onunla da konuşmuştuk ama fazla bir yararı olmamıştı. Bu kızları bilirsin. Yaşamları çok tehlikelidir. Her gece yabancılarla beraber olurlar. Arabaya binersin ama bunun son yolculuğun olacağı korkusu da vardır. Ve bunlar bizi düşman olarak görürler. Bu işi neden yaptıklarını bilemiyorum. Aptal insanlar değiller ki."

"Çaresizler."

"Sanırım öyle. Burası Los Angeles'le kıyaslanamaz ama yine de... Lorna gibi birini düşün, hiçbir anlamı yok işte."

"Onu kimin öldürdüğü hakkında bir fikrin var mı?"

"Keşke olsaydı. İnsanlarla arasına mesafe koyardı. Kimseyle dost olmazdı."

"Videoyu duydun mu?"

"Cheney söyledi. Sen görmüşsün herhalde. Benim de bir görmem gerekecek sanırım, belki de oyuncular içinde tanıdık biri çıkabilir."

"Eve dönene kadar bekle. Yoksa çarpıntıdan ne olursun bilemem. Janice Kepler bana bir kopyasını verdi. Neredeyse canım pahasına koruyacağıma yemin ettirdi. Müstehcen yayın satılan dükkânları dolaşmadım ama herbirinde yarım düzüne bulsam hiç şaşmam doğrusu. Ambalajından Bay Area'da bir yerde üretildiği anlaşılıyordu."

"Oraya gidecek misin?"

"Gitmek isterdim. Bakalım Janice o parayı ödemeye razı olur mu?"

"Cheney cinayet yeri fotoğraflarına bakmak istediğini söyledi."

"Eğer sence bir sakıncası yoksa. Kızın evini bu gün gördüm ama aylardır boşmuş. Ceset bulunduğu ne durumda olduğunu görmek istiyorum."

Teğmen Dolan'ın alını kırıştı. "Bakabilirsin, ama önceden kendini hazırla da. Hayatımda bundan berbat bir çürüme vakası görmemiştim. Toksikolojiyi kemik iliklerinden ve kurtarabildiğimiz bir iki parça karaciğer dokusundan yapabiliştik."

"Cesedin ona ait olduğu kesin miydi?"

"Kesinlikle." Bakışları monitöre kayınca ben. de başımı kaldırdım. Kalp atışları hızlanmıştı, yeşil çizgi şimdi bir sıra çimeni andırıyordu. "Öyle bir şeyi hatırlamanın bunca ay sonra bile fizyolojik bir tepkiye neden olması şaşırtıcı doğrusu."

"Onu sağken görmüş müydün?"

"Hayır, görmediğim de iyi olmuş. Yeteri kadar berbat zaten. Her neyse, Kayıtlar'ı arayıp sana bir seri hazırlatırım. Oraya ne zaman gidersin?"

"Mümkünse şimdi. Cheney beni üç saat sonra alacak. Dün gece çok geç yattım ve yürüyen ölüden farkım yok artık. Tek kurtuluşum harekete devam etmek."

"Fotoğraflar seni uyandırır, hiç merak etme."

Emniyette bölümlerin çoğu saat altıda kapanır. Cinayet laboratuvarı da kapanmış, detektifler evlerine gitmişlerdi. Kayıtlar kapalıydı ama içeride çalışan birkaç kişi vardı, herhalde veri işleyen teknisyenler günün bulgularını sisteme işliyorlardı. Öndeki tezgâhın başında kimse yoksa da, uzanıp sağdaki kayıt bölümüne başımı uzattım.

Üniformalı bir memur beni görünce konuşmakta olduğu sivil memurdan ayrılıp yanıma geldi. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Az önce hastanede Teğmen Dolan'la konuştum. O ve Detektif Phillips bazı dosyalara bakmama izin verdiler. Teğmen Dolan benim alabileceğim bazı fotoğraflar olduğunu söyledi."

"Kepler'di değil mi? Teğmen az önce telefon etti. Arka tarafta. İçeri gelmez misiniz?"

"Teşekkür ederim."

Memur bir düğmeye basıp kapının kilidini açtı. Arka koridordan geçip sağa döndüm. Memur, Kayıtlar ve Teşhis kapısının önünde göründü. "Oturmak isterseniz burada bir masa var."

Dosyayı dikkatle okudum ve not aldım. Janice Kepler de bana aşağı yukarı aynı malzemeyi vermişti ama burada bölümler arası yazışmalar ve notlar da vardı. Polis, Hector Moreno, J. D. Burke ve Serena Bonney'in ifadelerini almıştı. Ayrıca Lorna'nın ailesi, eski patronu Roger Bonney ve o gece göreceğimi umduğum Danielle Rivers ile de konuşulmuştu. Bütün adresleri ve telefon numaralarını not ettim. Bu bilgiyi kendim de edinebilirdim ama bu fırsatı neden kaçıracaktım ki? Teğmen Dolan istediğim her şeyin fotokopisini alacağımı bildirmişti. Ben de sayısız sayfanın kopyasını aldım. Herhalde ben de aynı insanlarla görüşecektim ve zamanla fikirlerinde ve gözlemlerinde nasıl bir değişiklik olduğunu saptamak ilginç olacaktı. Sonunda cinayet yeri fotoğraflarına döndüm.

Seksin pornografisi mi yoksa cinayet pornografisi mi daha aşağılıktır bir bakıma tartışmalıdır doğrusu. Her ikisinde de şiddet, aşağılanma, tutkunun etkisiyle birbirimize zorladığımız yaptırımlar vardır. Seksin kimi biçimi cinayet kadar soğukkanlıdır ve cinayetin kimi türü işleyene cinsel bir birleşme kadar heyecan verir. Lorna Kepler'in etinin çoğu çürümüştü. Hücrelerinde yeralan enzimler vücudunun çözülmesine yol açmıştı. Ceset istilaya uğramıştı, doğanın temizlik ekibi iş başındaydı, kar tanesi kadar hafif ve iplik kadar beyaz kurtçuklar olanca güçleriyle çalışıyorlardı. Fotoğraflara midem bulanmadan bakmam için birkaç dakika beklemek zorunda kaldım. Sonunda kendimi toparladım. Bu yalnızca ölüm gerçeği idi. Evin döşenmiş hali bana ilginç geldi. Mekânı bomboş, örümcek ve küfle kaplı görmüştüm. Burada ise hem renkliydi hem de siyah beyaz. Kumaşları, kullanılmakta olan üstü dolu mutfak tezgâhını, karmakarışık atılmış yastıkları, iki parmak kararmış suyun içindeki solmuş çiçekleri görüyordum. Divanın üstünde bir tomar posta vardı. Kızın yaşam mekânını böyle beklenmedik bir anda görmekte hoş olmayan bir şey vardı. Evsahibesinin ortalığı toplamasına fırsat vermeden erken gelen tir ziyaretçi gibi. Lorna yüzüstü yatıyordu. Uyuyor gibiydi. Ne kan vardı ne da başka bir salgı. Devrildiği zaman ne yaptığını hayal etmek güçtü. Kapıyı açmaya mı gidiyordu, telefona mı konuşuyordu! Üzerinde bir sutyen ve külot vardı, koşarken giydiği eşofman bir yığın halinde bir kenardaydı. Uzun siyah saçları hâlâ parlaklığını korumaktaydı. Flaşın, parıltısında küçük beyaz kurtçuklar inci gibi parlıyordu. Fotoğrafları bir zarfa koyup çantama attım.

7

Cheney benimkinden bile eski görünen bir Volkswagen'le çıkageldiğinde ben evimin önünde park ettiğim otomobilime yaslanmış bekliyordum. Arabası bej rengiydi, baştan aşağı hasarlıydı, benim iki yıl önce çarptığım 1968 modelinin tıpatıp eşiydi. Cheney durunca kapıyı açmaya çalıştım ama boşuna. Sonunda ayağımı otomobilin kenarına dayayıp güç alarak aralamayı başardım. Çıkan gacırtı iriyarı bir hayvanın osurmasından farksızdı. Koltuğa oturup kapıyı çektim. Ama yine boşuna çabaydı benimkisi. Cheney üzerimden uzandı, kapıyı gacırdatarak kapattı. Sonra birinci vitese taktı, motor homurtuları arasında yola çıktık.

"Güzel. Bende de bunun eşi vardı" dedim, Emniyet kemerini çektim ama o da kazık kesilmişti sanki. Sonunda bir yere çarpmayacağını ummaktan başka yapacak şeyim yoktu. Doğrusu gecemi ön camdan fırlayarak sona erdirmekten nefret ederdim. Ayaklarımın altındaki çürümüş döşemede açılan delikten bu: gibi hava giriyordu. Gündüz olsaydı tıpkı trende tuvaletin sifonunu çektiğinizde rayları gördüğünüz gibi burada da altımda yolu göreceğim kuşkusuzdu. Aşağı düşmemek için ayaklarımı oradan uzak tutmaya çalıştım. Motor arıza yaparsa yerimden kalkmadan bir ayağımla bizi itebilirdim. Camı açmak istediğimde kolun yerinde olmadığını farkettim. Bunun üzerine küçük kanadı çevirdim, içeri serin hava doldu. Şu ana kadar benim tarafımda çalışan tek şey o küçük kanattı.

"Bir de küçük bir spor otomobilim var ama gittiğimiz yere onu götürmek aptallık olurdu" diyordu. "Dolan'la konuştun mu?"

"Bu akşam hastaneye gittim. Çok iyi davrandı. Hastaneden dosyalara bakmak için doğruca emniyete gittim. Hatta bana cinayet yeri fotoğraflarının kopyalarını bile verdi."

"Nasıldı?"

"İyiymi sanırım. Her zamanki aksiliğinden eser yoktu. Neden sordun? Sen ne düşünüyorsun ki?"

"Ben kendisiyle konuştuğumda bunalım içinde gibiydi. Ama seni görünce biraz gayret göstermiş olabilir."

"Korkuyordur herhalde."

"Ben olsam korkardım" dedi.

Bu gece üzerinde siyah pantolon, kahverengi bir gömlek, krem rengi süet bir ceket, ayağında İtalyan ayakkabıları vardı. Doğrusu gördüğüm hiçbir sivil polise benzemediğini itirafı etmeliyim. Bana bakınca kendisini incelemekte olduğumu anladı. "Ne var?"

"Nerelisin?" diye sordum.

"Perdido'luyum." Otuz mil kadar güneyimizde bir kasabaydı Perdido. "Ya sen?"

"Ben buralıyım. Adın hiç yabancı gelmedi."

"Beni yıllardır tanıyorsun."

"Evet ama başka bir yerden de tanıyor gibiyim. Buralarda ailen var mı?"

Cheney genelde "evet" anlamı çıkartılacak bir ses çıkardı.

Yüzüne dikkatle baktım. Ben de yalancı olduğum için: başkalarının kaçamak tavırlarını hemen anlayıveririm.

"Ailen ne iş yapar?"

"Banka işleri."

"Ne gibi banka işleri? Bankaya para mı yatırırılar? Banka mı soyarlar?"

"Şey, bilirsin hani, banka sahibidirler."

Yüzüne bakarken, yüzümde, anlayış bir karikatür güneşi gibi doğuverdi. "Baban X. Phillips mi senin? X.

Phillips Bankası'nın sahibi hani?"

Sessizce başını salladı.

"Tamamı nedir, Xavier mi?"

"Aslında yalnızca X'tir."

"Öteki otomobilin ne marka, Jaguar mı?"

"Hey, babamın parasının olması benim param var demek değildir. Otomobilim Mazda. Öyle lüks falan da değil. Biraz süslü falan ama parasını kendim ödedim."

"Savunmaya geçmene gerek yok" dedim. "Polisliğe nereden düştün?"

Cheney gülümsedi. "Çocukken çok televizyon izlerdim. Tam bir iyi yürekli ihmal ortamında yetiştim. Babam bankalarını yönetirken annem gayet lüks mülkler satmakla uğraşırdı. Polisli filmler beni çok etkilemişti. Parasal konulardan daha çok en azından."

"Baban bu işe evet dedi mi?"

"Başka seçeneği yoktu. Onun ayak izlerinden gitmeyeceğimi biliyor. Ayrıca bende okuma güçlüğü vardır. Bir sayfa dolusu yazı bana saçma sapan görünür. Ya senin ailen? Anan baban sağ mı?"

"Dikkatini çekerim. Konuyu değiştirdiğinin farkındayım ama sorduğun soruyu yanıtlamayı tercih ediyorum. Her ikisi de uzun zaman önce öldü. Lompoc'ta bir ailem var ama onlar hakkında ne yapacağıma henüz karar vermiş değilim."

"Karar verecek ne var? Bu konularda karar seçeneğimiz olduğunu bilmiyordum."

"Uzun hikâye. Yirmi dokuz yıldır benim varlığımı görmezden geldiler ve şimdi aniden her şey düzelsin istiyorlar. Bu da benim pek hoşuma gitmiyor. Öyle aile olmaz olsun."

Cheney gülümsedi. "Bir de şöyle olduğunu düşün. Ben de ailem için aynı şeyleri hissediyorum ve doğduğumdan beri ilişkim hiç kopmadı."

Bir kahkaha attım.

Sonra dikkatimi geldiğimiz bölgeye çevirdim. Bu benim oturduğum yerden fazla uzak değildi. Cabana Bulvarı'ndan indin mi demiryolunu geçip sola döneceksin. Apartmanlar ve evler yerlerini ticari mekânlara bırakmaya başlamıştı: Depolar, "hafif sanayi, toptan deniz ürünleri, bir nakliyat ve depolama şirketi. Binalardan çoğu uzun, alçak ve penceresizdi. İki "yetişkinler için" kitabevinin biri bir arka sokaktaydı. Diğer ise epey uzakta, State Caddesi'nin aşağı ucundaydı. Bu tarafta uzun aralıklarla çıplak ağaçlar uzanıyordu. Sokak lambaları geniş karanlıklar arasında çok solu kalıyorlardı. Dağlara doğru baktığımda kasabanın duman parıltısının göğe yükselmiş olduğunu gördüm. Tepeye yaslanmış evler yapay ışıklardan bir periler ülkesini andırıyordu. Küçük küçük grupların yanından geçmeye başladık: Otomobillere yaslanan beş altı kişi, cinsiyetlerini kestirmenin güç olduğu gençler. Gözleriyle bizi izliyor, bir iş teklif edeceğim umuduyla konuşmalar bir anlığına kesiliyordu. Seks ya d uyuşturucu, herhalde arada para el değiştirdiği sürece hangisi olduğu hiç farketmezdi. Sigaralar elden ele dolaşırken esrar kokusu alıyordum.

Bir kontrbas tıngırtısı aradığımız yerin yakınlarında olduğumuzu gösteriyordu.

Neptune's Palace bir bar ve bardo salonu olup bir yanında açık bahçesi, bahçenin yanında da geniş asfalt bir park yeri vardı. Müşteriler bahçeye ve park yerine taşmışlardı. Cıva buharlı lambaların sarı ışıkları park edilmiş arabaların üstünde parlıyordu. Bardan gürültülü bir müzik yayılmaktaydı. Binanı ön tarafında alçak bir duvara yaslanmış kızlar o gece serüven aramaya çıkmış dizi dizi aracı gözetlemekteydiler. Çifte kapılar bir mağara girişi gibi açıktı, ışıklar sigara dumanından bir sisi yumuşak bir hal almıştı. Cheney Danielle'i ararken binanın çevresinde iki kere dolandık.

"İz yok mu?" diye sordum.

"Buralarda bir yerdedir. Onun için burası iş bulma bürosu sayılır."

Gece havasının biraz daha sakin olduğu bir köşede park yeri bulduk. Otomobilden inip bize pek eğleniyormuş gibi bakan aynı cinsten çiftlerin önünden geçtik.

Cheney ile bara girip iyice kafayı bulmuş müşteriler arasına karıştık. Dans pistinden kulakları sağır edecek bir müzik yayılıyordu. İçerdeki onca vücuttan yükselen nemli sıcak ortalığı tropiklere çevirmişti. Her tarafa bir deniz kokusu işlemişti. Tavandaki kirişler arasından büyük balık ağları sallanıyordu. Bir tarafta bir ışık oyunu denizde günbatımını tekrarlıyor, gündüz günbatımına, sonra da gecenin zifiri karanlığına dönüşüyordu. Kimi zaman tavana ışıklarla yıldızlar yansıtılıyor, kimi zaman şimşekler çakarak denizde fırtına havası yaratılıyordu. Duvarlar mavinin çeşitli tonlarına boyanmıştı, yaz dalgalarının sakin mavisinden derinliklerin geceyarısı renklerine kadar. Beton zemine serpilmiş talaşlar kumlu okyanus zemini havasını veriyordu. Dans pistinin yanında batmış bir geminin burun tarafı yükselmekteydi. Denizin altında yaşam fantezisi o kadar kusursuzdu ki, aldığım her soluk için minnet duymakta olduğumu farkettim.

Mercan kayalıkları gibi yapılmış bölmelere masalar yerleştirilmişti. Işık hafifti ve çoğunlukla da kocaman balıkların av peşinde oldukları büyük tuzlu su akvaryumlarından geliyordu. Her masanın üzerine poliüretan kaplı denizcilik haritaları yerleştirilmişti ve hepsinde de kenarlarında sinsi yaratıkların dolaştığı ıssız okyanuslardan oluşan bir dünya resmedilmişti. Doğrusu bu yaratıklarla müşteriler arasında pek fark olduğunu söyleyemem.

Müziğin kesildiği o kısa aralıklarda hoparlörden yayılan pek hafif ses efektleri duyuluyordu: Gemi çanları, ahşabın gacirtısı, rüzgârda dalgalanan yelkenler, martıların çığlıkları, Şamandıraların uyarı çingirakları. En korkuncu da boğulan denizcilerin belli belirsiz çığlıklarıydı. Bütün garson kızlar üzerlerine derileriymiş gibi yapışan balık pullu giysiler içindeydiler. Çoğunun erkeklik hormonlarının fazlalığı nedeniyle işe

alındıklarından hiç kuşku yoktu: Kısacık saçlar, daracık kalçalar, hemen hemen olmayan göğüsler. Oğlanlar bile makyajlıydı.

Cheney arkamdaydı ve sırtımdaki eli bana güven veriyordu. Bir keresinde bir şey söylemek için eğildi ama gürültü sesini kapıldığı gibi götürdü. Bir ara gözden kayboldu, az sonra iki elinde iki şişe birayla çıkageldi. Salonu rahatça görebilen ve epey تنها bir yer bulduk. Müziğin sesi daha sonra bir ısıtma testini gerektirecekti. Bir zamanlar bir çöp kutusunun içinden: bir el ateş etmişim ve o günden beri başımın içinde bir çınlama vardı. Bu gençler de yirmi beş yaşına geldiklerinde ısıtma cihazlarına ihtiyaç duyacaklardı. Cheney koluna dokunup salonun karşı tarafını gösterdi. Ağzını "Danielle" dermiş gibi açıp kapattı. Kız kapının önünde duruyordu, görüldüğü kadarıyla yalnızdı ama pek uzun bir süre öyle kalamayacağına da hiç kuşku yoktu. On sekiz on dokuz yaşlarında vardı ve yaşı konusunda sürekli yalan söylüyor olmalıydı. Aksi takdirde buraya nasıl girebilirdi ki? Üzerine oturacak kadar uzun saçları ve hiç bitmeyecekmiş gibi uzanan uzun bacakları vardı. O uzaklıktan bile dar kalçalarını, dümdüz karnını, yeni tomurcuklanmış göğüslerini seçebiliyordum; andropoz çağını geride bırakmış erkeklerin pek hoşlandıkları bir vücudu vardı kısacası. Üzerinde limon yeşili satenden daracık bir pantolon ve kısa bir göğüslük, limon yeşili bir pilot ceketini vardı. Salonun o yanına yürüdük. Kız bir ara Cheney'in yaklaşmakta olduğunu farkettiler. Cheney bahçeyi işaret etti. Kız olduğu yerde dönüp önümüzden dışarı çıktı. Dışarıda ısı birden düşmüştü, sigara dumanının aniden kesilmesi havaya yeni kesilmiş ot gibi bir koku vermişti. Serinlik tenimin üzerine boşanan bir sıvıyı andırıyordu. Ellerini ceplerine sokmuş olan Danielle bize dönmüştü. Yakından bakınca kendi genç görünüşüyle yaptığı savaşta kozmetiklerini beceriyle kullandığını gördüm. On iki yaşında sanılabılırdi. Gözleri bazı tropik balıklarının o parlak yeşiliydi, bakışları küstahtı. Cheney doğrudan konuya gördü. "Köşede park edilmiş bir otomobilimiz var."

"Eee?"

"Biraz konuşabiliriz. Üçümüz."

"Ne hakkında?"

"Genel olarak yaşam, özel olarak da Lorna Kepler."

Danielle'in gözleri bana çevrildi. "Bu kim?"

"Kinsey. Lorna'nın annesi tutmuş."

"Bu tutuklama değil yani."

"Ne tutuklaması, Danielle. Yalnızca Lorna'nın ölümünü araştıran bir özel detektif."

"Cheney, eğer bana bir oyun tezgâhlıyorsan başıma gerçekten iş açarsın, bilmis ol."

"Oyun falan yok. Yalnızca bir görüşme. Senin normal ücretini ödeyecek."

Cheney'e baktım. Küçük orospuya bir de para mı verecektim?

Danielle gözleriyle park yerine baktı, sonra bana döndü. "Kadınlarla yapmam" dedi.

Öne eğildim. "Hey, ben de yapmam."

Cheney beni duymazdan gelerek kıza, "Neden korkuyorsun?" diye sordu.

"Neden mi korkuyorum?" Kız parmağını kendi göğsüne çevirdi. Tırnakları diplerine kadar kemirilmişti. "Bir kere Lester'den korkuyorum. Dişlerimi kaybetmekten korkuyorum. Ray Kalinkafa'nın burnumu yine yamyassı edeceğinden korkuyorum. Herif hayvanın biri..."

"Dava açmalıydın. Sana bunu geçen sefer söylemiştim" dedi Cheney.

"Doğru. Daha iyisi doğruca morga gidip masaya uzanmak olurdu, böylece aradaki o pisliklerden kurtulurdum."

"Haydi haydi, bize yardımcı ol biraz."

Kız karanlığa bakarak bir süre düşündü. Sonunda benimle konuşmam ama onunla konuşurum" dedi.

"Benim de istediğim bu zaten."

"Sen istiyorsun diye yapıyor değilim bunu. Lorna için yapıyorum. Ve yalnızca bir kere. Bir daha beni böyle oyuna getirmeni istemiyorum."

Cheney işveyle gülümsedi. "Çok mükemmelsin."

Danielle onu taklit ederek bir an bile inanmadığını gösterdi. Sokağa doğru yürürken omzunun üzerinden, "Lester gelmeden bitirelim bari" dedi.

Cheney bizi otomobile götürdü, o kapı açma sahnesi tekrarlandı. Çıkan gacırtı öylesine fazlaydı ki, az ilerde öpüşmekte olan bir çift nasıl bir yaratığa işkence ettiğimizi görmek için işlerini yarıda kesip başlarını çevirdiler. Ben yolcu koltuğuna oturup acele kaçması gerekirse rahat çıkması için sürücü koltuğunu kıza bıraktım. Lester her kimse ben de biraz huzursuzlanmaya başlamıştım.

Cheney kanat cama eğilerek, "Birazdan dönerim" dedi.

"Lester'i görürsen nereden olduğumu söyleme" diye uyardı kız.

"Bana güvenebilirsin."

"Sana güvenmek, ha. Ne şaka ama."

Ön camdan Cheney'in uzaklaşıp karanlıkta kaybolmasını izledik. Kızın Pazartesi gecesi tarifesinin düşük olduğunu umarak bekledim. Üzerimde kaç para olduğunu bilmiyordum ve kızın zaten süresi dolmuş olan Visa kartıyla ödemeyi kabul edeceğine hiç sanmazdım.

Aramızı yumuşatmak için, "İstersen sigara içebilirsin" dedim.

Alınmıştı. "Ben sigara içmem. Sigara insanın sağlığını berbat eder. Bu ülkede sigaradan kaynaklanan hastalıklara kaç para ödediğimizi biliyor musun? Yılda on beş milyon dolar. Babam anfizemden öldü. Bütün ömrünce boğulacak gibi yaşadı. Gözleri fırlamıştı. Şöyle soluyordu..." Kız susup göstermek için elini göğsüne dayadı. Boğazından hırıltılı bir ses çıkıyordu. "Hava alamıyordu. Ölümü korkunç oldu. Yanında hep bir oksijen tüpünü çekiştirir dururdu. Hazır sağlamken bıraksan iyi edersin."

"Ben sigara içmem. Sen içiyorsun sandım, kibar olmaya çalışıyordum."

"Benim için kibarlık etmene gerek yok. Sigaradan nefret ederim. Hem sağlığına zararlıdır hem de pis kokar." Danielle yüzünü buruşturarak arabanın içine baktı. "Tam bir domuz ahır. Burada oturmakla bile insan hastalık kapar."

"En azından rüşvet almadığını biliyorsun" dedim.

"Bu kasabada polisler para almaz. İnsanları kodese tıkmak onlar için çok daha eğlencelidir. Daha iyi bir otomobili var ama buraya getirmeye korkuyor. Her neyse bu kadar tanışma faslı yeter. Lorna hakkında ne öğrenmek istiyorsun?"

"Bana söyleyebileceğin her şeyi. Onu ne kadar zamandır tanıyordun?"

Danielle'in ağız aşağıya kıvrıldı. "Birkaç yıl oldu. Aynı servis için çalışıyorduk. Çok iyi bir insandı. Bana âdeta annelik yapardı. Benim... ne derler... yol göstericimdi ama şimdi ona daha fazla kulak vermem gerektiğini anlıyorum."

"Neden?"

"Lorna müthiş bir insandı. Aklımı başımdan almıştı. Karşısında dehşet içinde kalırdım. İstediklerini bilir ve ardından giderdi."

"Ne istiyordu?"

"Başlangıç olarak bir milyon dolar. Otuz yaşına geldiğinde işten çekilmek istiyordu. Eğer yaşasaydı bunu yapacaktı da."

"Bunu nasıl başaracaktı?"

"Sence nasıl yapacaktı, ha?"

"Bu çok uzun bir süre sırtüstü yatmak demek."

"Onun fiyatlarıyla değil. Eşlik servisinden ayrıldıktan sonra yılda iki yüz bin dolar kazanıyordu. İki yüz bin dolar. İnanamamıştım doğrusu. Çok akıllıydı. Yatırım yapardı. Yerinde olsam benim yapacağım gibi parasını har vurup harman savurmazdı. Benim para işlerine aklım ermez. Cebimde olanı harcarım, tükenince de yeniden işe başlarım. En azından beni doğru yola sokana kadar öyleydim."

"İşi bırakınca ne yapacaktı?"

"Seyahate çıkacaktı. Belki kendisine hayatının sonuna kadar bakacak bir adamla evlenecekti. Bana durmadan tekrarladığı bir şey vardı... paran varsa, bağımsızsın. Canının istediğini yaparsın. Herifin biri sana kötü mü davrandı, çeker gidersin. Bilmem anlatabildim mi?"

"Benim felsefem de budur" dedim.

"Artık benimki de. O öldükten sonra bir hesap açtım, para biriktiriyorum. Çok değil ama yeterli, o paraya elimi sürmeyeceğim. Lorna öyle derdi. Bankaya koy, faiz getirsin. Hazine bonolarına, hisse senetlerine falan çok para yatırırda ama hepsini kendi başına yapardı. Öyle mali danışmanlarla falan uğraşmazdı. Bunun hıyarın birine gel beni soy demek olduğunu söylerdi. Borsacıları bilir misin? Onlara portföy pezevenkleri derdi." Wall Street'te pezevenk fikri hoşuna gitmiş olacaktı ki güldü. "Ya sen? Sen para biriktiriyor musun? "

"Doğrusunu istersen, evet."

"Nerede biriktiriyorsun? Ne yapıyorsun?"

"Belediye bonolarına yatırıyorum." Mali stratejilerimi sokaklarda iş tutan bir kıza anlatmak garibime gidiyordu. "Çok iyi. Lorna da onlardan alırdı. Vergisiz bonolara bayılırdı, ne olduğunu bilmiyorum ama Ginnie Mae diye bir şeye de yatırırda parasını. Şu konuştuklarımıza bak. En sevdiğim şey işte. Uzun vadeli işlerden söz etmek. Paran varsa gücün var demektir ve hiçbir erkek gelip gözünün üstünde yumruğunu patlatamaz, değil mi?"

"Lorna'nın iki yüz bin dolar kazandığını söyledin. Bu paranın vergisini ödüyor muydu?"

"Elbette! Birinci kuralı federalleri uyutmaya kalkışmamaktı. Bana öğrettiği ilk şey bu olmuştu. Kazandığın her kuruşu deklare edeceksin. Al Capone ile o herifleri nasıl enselediklerini biliyor musun? Beyan edilmemiş gelir. Federalleri aldatırsan soluğu kodeste alırsın ve yakını kolay kolay bir daha da kurtaramazsın."

"Peki ya..."

"Bir dakika" diye sözümü kesti. "Sana başka bir şey soracağım. Kaç para kazanıyorsun?"

Kızın yüzüne baktım. "Ben mi?"

"Evet, geçen yıl ne kazandın mesela. Yıllık gelirin ne? Ne gelir üzerine vergi ödedin?"

"Bu pek özel bir soru olmadı mı?"

"Öyle davranmana gerek yok. Aramızda kalacak. Sen bana söyle, ben de sana."

"Yirmi beş bin dolar."

Şimdi suratıma bakma sırası ona gelmişti. "Hepsi bu kadar mı? Ben onun iki katını kazandım. Gerçek söylüyorum. Elli iki bin beş yüz dolar, biraz da küsuratı var."

"Ama burnunu da kırdırmaştın."

"Eh, ama gördüğüm kadarıyla seninki de kırılmış. Eleştiriyor değilim. Hiç de fena sayılmazsın ama yirmi beş bin dolar için sen de benim gibi dayak yiyorsun, öyle değil mi?"

"Eh, ben pek öyle görmüyorum."

"Kendini kandırma. Bunu da Lorna'dan öğrendim. Seni işin de benimki kadar tehlikeli ve gelirin yarısı kadar. Bana sorarsan mesleğini değiştirmelisin. Benim işimin reklamı: yapıyor değilim. Yalnızca düşündüğümü söylüyorum."

"İlgini takdir etmiyor değilim. Meslek değiştirmeye karar verirsem sana danışacağıma söz veriyorum."

Bu alayıma ya da alay olarak kabul ettiği şeye güldü. "Sana Lorna'nın bana öğrettiği başka bir şeyi söyleyeyim. Hep ağzını kapalı tut. Herifle ne yaparsan yap ama sonra kimse anlatma. Özellikle onun çevresinde. Bir keresinde bunu yapmış, bir daha yapmayacağına yemin etmişti. O heriflerden bazıları, eh! Onları tanıdığını unutmaktan iyisi olamaz."

"Sen o çevrelerde dolaşıyor musun? Gerçek yüksek kesim arasında falan?"

"Her zaman değil. Şimdi değil. O sağken ara sıra aralarına girerdim. Arada sırada beni giydirip süsler ve yanında götürürdü. Ben ve Rita diye bir kız. Ne eğlence ama. Bazı erkekler çok küçüklerden hoşlanır. Sen de bacak aranı tıraş eder ve on yaşıdaymışsın gibi davranırsın. Bir gece de öyle oldu. Bin beş yüz doların üstünde para almıştım. Ama ne yaptığımı sorma. Konuşulmayacak konulardan biri de odur. Lester duysa beni öldürürdü."

"Lorna ölünce parasına ne oldu?"

"Hiç bilemiyorum. Onu ailesine sorman gerekecek. Bir vasiyetnamesi olmadığına eminim. Öyle bir şeye neden ihtiyaç duysun ki? Gençti. Eh, yirmi beşindeydi ki, o da çok yaşlı sayılmaz. Önünde uzun yıllar olduğunu düşündüğüne eminim, ama meğerse hiçbir şey yokmuş."

"Kaç yaşındasın?"

"Yirmi üç."

"Değilsin."

"Öyleyim."

"Danielle, yirmi üç yaşında değilsin."

Hafifçe gülümsedi. "Pekâlâ, on dokuzum ama yaşımdan büyük gösteriyorum."

"On yedi daha doğru olur ama öyle diyelim."

"Bana Lorna'yı sormaya devam et. Benim hakkımda soru sordukça paranı boşa harcıyorsun."

"Lorna sular idaresinde ne yapıyordu. Bu iş yarım günlük bile olsa fazla bir para getirmiş olamaz."

"Bir iş yapması gerekiyordu. Ailesine ekmeğini nereden kazandığını söyleyemezdi. Çok tutucuydular, en azından babası. Annesiyle cenazede karşılaştım, iyi bir kadına benziyordu. Ama babası hep kızı denetim altında tutardı. Lorna vahşi tabiatlıydı, denetimden hoşlanmazdı."

"Bugün babasıyla konuştum, Lorna'nın pek arkadaşı olmadığını söyledi."

Danielle bunu başını sallayarak yalanladı. "O ne bilir ki? Hiçbir arkadaşıyla tanışmadı ki. Lorna gece insanlarından hoşlanırdı. Tanıdığı herkes güneş battıktan sonra ortaya çıkardı. Örümcekler falan gibi. Baykuşlar ve yarasalar. Arkadaşlarıyla tanışmak istiyorsan gece sabaha kadar uyanık durmaya alışmalısın. Başka? Bu iş çok eğlenceliymiş. Bu kadar akıllı olduğumu bilmezdim."

"Ya porno filmler? Onu neden yaptı?"

"Hep aynı şey için. Bu işleri bilirsin. San Francisco'dan biri gelmişti. Adamla bir gece Edgewater'de tanıştı, o konudan söz açıldı. Adam Lorna'nın dinamit gibi olduğunu söyledi, bu doğrudu da. Lorna önce yapmak istemedi ama sonra düşünüp neden olmasın dedi. Fazla bir para almıyordu ama çok eğleniyordu. Sen nereden duydun?"

"Duymadım. Gördüm."

"Göremezsın. Onu gördün mü?"

"Elbette, bende bir kopyası var."

"Çok garip. O film piyasaya verilmemişti."

Kuşkulanma sırası bana gelmişti. "Sahi mi? Hiç dağıtılmadı demek? İnanmıyorum." Karşılıklı konuşan papağandık sanki.

"Lorna öyle demişti. Bu işe çok da kızmıştı. Bunun kendi için büyük bir fırsat olacağını düşünmüştü ama yapabileceği bir şey yoktu."

"Benim gördüğüm kaset ambalajlı falandı. Bu işe çok para yatırmış olmalılar."

"Ben yalnızca Lorna'nın bana söylediğini biliyorum. Belki de sermaye azdı falan. Sen kaseti nereden buldun?"

"Biri annesine göndermiş."

Danielle bir kahkaha attı. "Şaka ediyorsun. Olamaz. Bunu nasıl bir eşek yapabilir?"

"Henüz bilmiyorum. Bulacağımı umuyorum. Bana başka neler anlatabilirsin?"

"Öyle olmaz. Sen sor, ben yanıt vereyim. Öyle kafadan aklıma bir şey gelmiyor."

"Lester kim?"

"Lester'in Lorna ile bir ilgisi yoktu."

"Peki kim ama?"

"Sana ne?"

"Ondan korkuyorsun ve ben de bunun nedenini bilmek istiyorum."

"Bırak bunları, paranı boşa harcıyorsun."

"Belki de buna gücüm yeter."

"Yok canım! Bu kazandığınla mı? Saçma."

"Aslında kaç para aldığını bile bilmiyorum."

"İş hesabı. Elli dolar."

"Bir saatine mi?"

"Saatle değil. Neyin var senin? Bir keresine elli dolar. Sekste bir saat süren bir şey olamaz. Bir saat diyenler seni dolandırıyorlardı."

"Lester senin pezevenğin anladığım kadarıyla."

"Şuna bakın hele. Pezevenmiş. Sen öyle konuşmasını kimden öğrendin? Lester Dudley -namı diğer Bay Kalinkafa- benim özel menecerimdir. Mesleki temsilcim."

"Lorna'nın da temsilcisi miydi?"

"Elbette ki hayır. Söyledim ya, Lorna akıllıydı. Onun hizmetlerini geri çevirdi."

"Lester, Lorna hakkında bir şeyler biliyor olabilir mi?"

"Asla. Zahmet bile etme. Herif bokun tekidir."

Bir an düşündüm ama akla gelecek her şeyi sormuştum. "Eh, şimdilik bu kadarı yeter. Eğer aklına başka bir şey gelirse beni arar mısın?"

"Elbette. Sende para oldukça bende de... bu ağız var."

Çantamdan cüzdanımı çıkardım. Altına ev adresimi ve telefonumu yazdığım kartı kıza verdim. Genellikle bunu yapmam ama işini mümkün olduğu kadar kolaylaştırmak istemiştım. Sonra paralarımı gözden geçirdim. Kızın bir bonkörlük yapıp ücret almaktan vazgeçeceğini umdum ama elini uzattı. Sonuncu doları çantanın dibindeki bozukluklarla tamamladım ama yine de eksik geldi.

"Aldırma" dedi. "On sent borcun kalsın."

"Sana bir senet yazayım."

Elini salladı. "Sana güveniyorum." Parayı ceket cebine soktu. "Erkekler çok komik insanlar" dedi. "Orospular hakkında garip garip fantezileri var. Erkeklerin yazdıkları kitaplarda hep aynı şey vardır. Herif bir orospuyla tanışır, kadın da müthıştır hani: İri memeler, kültürlü falan ve herife âşık olur. Yatıp da iş bitince adamdan para almaz. Herif o kadar iyidir ki, parasını almak istemez. İşte bu palavranın büyüğüdür. Bir herifle bedava yatan bir orospu görmedim bugüne kadar. Hem zaten orospuyla seks boktan bir şeydir. Herif bunu bir armağan olarak görüyorsa hıyarlığına doymasın."

8

Otomobilimi hastanenin acil girişi önündeki küçük park yerine soktuğumda saat sabahın birbuçuydu. Danielle ile konuşmamdan sonra Cheney beni evime bırakmıştı. Gacırdayan kapıdan geçip arka tarafa yürüdüm. Cheney kornaya bir kere çaldıktan sonra gaza basıp uzaklaştı. Gece göğü hâlâ açık ve yıldızlar parlaksa da hava tahmininde belirtildiği gibi batı tarafında bulutlanma başlamıştı. Görüş alanımdan bir uçak geçti: Beyaz noktalar arasında uzaklarda yanıp sönen kırmızı bir nokta, sesi arkadan sanki uçuşu reklam edermiş gibi geliyordu. Ayın son çeyreği iyice incelmış, bir ucuna pamuğu andıran bir bulut takılmıştı. Neptune's Palace'ın kulaklarımı sağır eden müziğini hâlâ duyduğuma yemin edebilirdim. Aslında kulüp benden bir mil kadar uzakta olduğu için ses gerçekten bana kadar erişiyor olabilirdi. Ama bunun çok daha yakındaki bir otomobil radyosundan gelmesi daha akla yatkındı.

Anahtarlarım elimde, duraklayıp başımı evimin kapısına dayadım. Yorgundum ama garip bir şey, uykum yoktu. Ben gündüz insanıyım, erken kalkma ve dokuz-beş dünyasında sabah güneşini görme bağımlısıyım. Kimi zaman geç saatlere kadar çalışırsam da, çoğunlukla evime erken döner ve saat on birde derin bir uykuda olurum. Ama bu gece huzursuzluk yine peşimi bırakmıyordu. Kişiliğimin uzun zamandır bastırılmış bir yanı harekete geçiyor, bende de ona karşı bir tepki uyandığını hissediyordum. Lorna'nın cesedini bulan hemşire Serena Bonile konuşmak istiyordum. Lorna Kepler'in çizilen sözlü portresinde bir yerde ölümünün anahtarı olmalıydı. Yeniden sokağa çıktım.

Acil bölümünde bir terkedilmişlik havası vardı. Cam kapılar sessizce iki yana açıldı, mavi-gri mekânın sessizliğine süzıldüm. Kabul yerinde ışıklar yanıyordu ama hasta kayıt pencereleri çoktan kapanmıştı. Sol tarafta bir bölmede duvara asılı tele-fonlar vardı. Bekleme odası boş, televizyon gri bir kareydi Sağa, muayene odalarına baktım. Çoğu karanlıktı, perdele çekilip kenarlara tutturulmuştu. Arka taraftaki küçük mutfaktan taze kahve kokuları geliyordu. Üzerinde laboratuvar önlüğü olan genç bir zenci kadın "Depo" yazılı

bir odadan çıkı Ufak tefek ve güzeldi. Beni görünce durdu, yüzünde bir gülümseme belirdi. "Özür dilerim, burada kimse yok sanıyordum. Siz yardımcı olabilir miyim?"

"Serena Bonney'i arıyorum. Bu vardiyada çalışıyor acaba?"

Kadın saatine baktı. "Az sonra gelir. Mola saati. Oturmaz mısınız? Televizyon kapalı ama okunacak şeyler var."

"Teşekkür ederim."

On beş dakika kadar eski Family Circle dergisinde çocuklar, sağlık ve formda olmak, beslenme, ev dekorasyonu ve bir erkeğin boş zamanlarında evde yapacağı ucuz eşyalar gibi şeyler okudum. Benim için bu, yabancı bir gezegendeki ilanları okumaktan farksızdı. Reklamlarda öyle kusursuz kadın vardı ki. Çoğu otuz yaşında, beyaz ve pürüzsüz tenliydi. Dişi düzgün ve karbeyazıydı. Hiçbirinin kıcı geniş değildi ya formlarını berbat eden kanguru keseleri yoktu. Selülitlerden, varisli damarlarından ya da bellerine kadar sarkan memelerden de eser yoktu. Bu kusursuz kadınlar yerleri pırıl pırıl cilalı, akıl almayacak kadar ev aleti olan düzenli evlerde yaşarlardı ve evlerinde erkek diye bir şey yoktu. Baba herhalde bürosuyla evdeki hobileri arasında koşuşturup dururdu. Bunların hepsinin Kotex, yer muşambası ya da köpek maması satmak amacıyla evkadını rolüne girmiş yüksek ücret alan modeller olduğunu bilmiyor değildim. Yaşamları evkadınlığından herhalde en az benimki kadar uzaktı. Ama bütün bu mükemmelliklerle karşı karşıya olan gerçek bir evkadını olsaydınız ne yapardınız? Bana göre benim yaşamımla (orospular, ölüm, cinsel perhiz, silah ve fast food) dergide sunulan yaşam arasında hiçbir ilişki yoktu ve böylesi de herhalde çok daha iyiydi.

"Adım Serena Bonney. Benimle görüşmek mi istemişsiniz?"

Başımı kaldırdım. Kapının önünde duran hemşire kırk yaşlarında, bir yetmiş beş boyunda, iri yapılı bir kadındı. Şişman denilemezdi ama üzerinde epey ağırlık taşıdığı da kesindi. Ailesindeki kadınlar herhalde kendilerini "köylü aileden gelme" olarak değerlendirirlerdi.

Dergiyi bırakıp ayağa kalktım, elimi uzattım. "Kinsey Millhone. Lorna Kepler'in annesi kızının ölümünü araştırmam için tuttu beni."

Elimi sıkarken, "Yine mi?" dedi.

"Aslında dosya kapanmış değil. Birkaç dakikanızı alabilir miydiniz?"

"Araştırma için biraz garip bir saat değil mi?"

"Bunun için özür dilemem gerek. Genelde sizi işyerinizde rahatsız etmezdim ama birkaç gecedir uykusuzluk çekiyorum, bari sizin de çalışıyor olmanızdan yararlanayım dedim."

"Fazla bir şey bilmiyorum ama elimden geleni yaparım. Arka tarafa gelsenize. Şu anda ortalık sakin ama tabii her an değişebilir."

İki muayene odasından geçip küçük ve sade döşenmiş bir büroya girdik. Yukardaki hemşireler gibi o da sokak giysileri içindeydi: Beyaz bir pamuklu bluz, bej gabardin pantolon ve bir de yelek. Krepsol tabanlı ayakkabıları uzun saatler ayakta durduğunun göstergesiydi. Serena kapıdan başını dışarı uzattı. Bana ihtiyacın olursa buradayım, Joan."

"Tamam" diye seslendi biri.

Serena kapıyı aralık bırakıp sandalyesini koridoru görebileceği biçimde yerleştirdi. "Sizi beklettiğim için özür dilerim. Yukardaydım. Babam iki gün önce yattı da, fırsat buldukça çıkıp bakıyorum." Kadının geniş, kırışksız bir yüzü ve çıkık elmacık kemikleri vardı. Dişleri düzgün ama belki de bir hastalık ya da gençliğinde kötü beslenme nedeniyle hafifçe sararmıştı. Gözleri açık yeşildi.

"Hastalığı ciddi mi?"

"Bir yıl önce ağır bir kalp krizi geçirdi, kalbine pacemaker takıldı. Şimdi aletle bir sorunu olduğundan kontrol etmek istediler. Yetmiş yaşında ama çok aktiftir. Colgate Sular İdaresi'ni yönetir ve hiçbir toplantıyı kaçırmak istemez."

"Babanız Clark Esselmann mı yoksa?"

"Onu tanıyor musunuz?"

"Adını çok duydum. Hasta olduğunu bilmiyordum doğrusu. İnşaatçılara dünyayı cehennem ederdi." Adam emlak şirketini satıp da büyük bir servetle kenara çekildikten sonra yerel politikayla uğraşmaktaydı. Duyduğum kadarıyla çok aksi biriydi. İnatçıydı, sözünü sakınmazdı ve yarım düzüne yardım kuruluşunun yönetim kurulunda çalışmaktaydı.

Kadın güldü. "O işte." Elini bakır rengi saçlarının arasından geçirdi. Saçının bukleleri doğal olmayacak kadar belirgin olduğundan perma yaptırmış olmalıydı. Saçlar kısa kesilmişti. Onu sabahları duştan sonra saçlarını fırçalarken düşündüm. Elleri iri, tırnakları kısacık kesilmiş ama manikürlüydü. Kendine para harcıyor ama bunu göze batacak biçimde yapmıyordu. Hasta ya da yaralı olsam ona ilk gördüğüm anda güvenebilirdim. Belli belirsiz bir şeyler mırıldanıp konuyu değiştirdim. "Bana Lorna hakkında neler anlatabilirsiniz?"

"Onu pek iyi tanımazdım."

"Janice sizin Lorna'nın sular idaresinde amiri olan kişiyle evli olduğunuzu söyledi."

"Roger ile on sekiz aydır ayırız. Son birkaç yılın cehennemden beter olduğunu söylemek hiç de abartma olmaz. Evliliğim yıkıldı, babam kalp krizi geçirdi, sonra da annem öldü. Ondan sonra da babamın sağlık

sorunları giderek daha beter oldu. Ben çıkmak zorunda kaldığımda Lorna benim yerime babamın yanında otururdu."

"Onunla kocanız vasıtasıyla mı tanıştınız?"

"Evet. Roger'ın yanında üç yıl çalışmıştı, gittiğimde onu orada görürdüm. Yazları personel pikniklerinde, Noel'de partilerde karşılaştık. İşin gerektirdiğinden daha zevkli biri olduğu belliydi."

"Geçinir miydiniz?"

"Gayet iyi geçinirdik."

Aklıma gelen soruyu düşünmek için bir an durdum. "Çok özel değilse bana boşanmanızdan söz edebilir misiniz?"

"Boşanmam mı?"

"Boşanma davasını kim açtı? Siz mi kocanız mı?"

Kadın başını yana eğdi. "Çok garip bir soru. Neden sordunuz?"

"Roger'den boşanmanızın Lorna'ya ilgisi var mı diye merak etmişim de."

Serena'nın kahkahası biraz çabuk ve şaşkıncı. "Ne münasebet. On yıldır evliydik ve ikimiz de sıkılmıştık artık. Konuyu açan o oldu ve ben de pek bir üzüntüyle karşılamadım doğrusu. Neler olduğunu anlayabiliyordum. İşini seviyor ama asla zengin olmayacak. Daha fazla ilerleme olmayacağını anlamış. Yaşamın beklentilerine uymadığı insanlardan biri. Elli yaşında emekliye ayrılacağını hayal ederdi. Şimdi ellisini geçti ve hâlâ beş parası yok. Diğer yandan ben çok sevdiğim bir mesleğe sahibim ve bugünlerde ailemden iyi de para kalacak. Bunlar onu rahatsız ediyordu. Hâlâ arkadaşız ama o kadar. Bunu ona sorarak da doğmayabilirsiniz."

Kontrol etmeyi düşündüğüm halde "Size inanıyorum" dedim. "Peki Lorna babanıza bakmaya nasıl başladı?"

"Orasını pek hatırlamıyorum. Herhalde bir ara birine ihtiyacım olduğunu söylemişim. Kızın evi küçük ve çok kaba sabaydı. Daha konforlu bir yerde vakit geçirmekten memnun olacağını düşünmüştüm."

"Ne kadar geldi?"

"Beş altı kere. Bu işi çoktandır yapmıyordu ama Roger hâlâ istekli olduğunu sandığını söylemişti. Eğer gerekliyse evdeki ajandama bakabilirim."

"Şu anda neyin gerekli neyin gereksiz olduğunu bilemiyorum. İşinden memnun muydunuz?"

"Elbette. Sorumlu bir insandı; köpeği dışarı çıkarır, gazeteyi ve postayı içeri alır, çiçekleri sulardı. Hem köpeği bakım için bir yere vermek masrafından kurtuluyordum, hem de ben yokken evde birinin olması iyi bir şeydi. Roger ile ayrıldıktan sonra babamın evine döndüm. Benim için bir değişiklik olacaktı ve babamın sağlığı nedeniyle gözlem altında bulunması gerekiyordu. Annemin kanseri teşhis edilmiş, kemoterapi başlamıştı. Hepimize uygun gelen bir şey olmuştu Lorna'nın gelmesi."

"Şu halde Lorna öldüğünde babanızın evindeydiniz?"

"Evet. Uzun zamandır doktor bakımı altındaydı. Şehir dışına çıkacaktım, onun evde yalnız kalmasını istememişim. Babam inatçıydı. Yardıma ihtiyacı olmadığına yemin ediyordu ama ben ısrar ettim. Bütün gün onu düşünüp kaygılanacaksam geçireceğim hafta sonundan ne hayır gelirdi? Lorna'ya gidip de, o halde bulduğumda bunu ayarlamaya çalışıyordum. Günlerdir! telefon etmiş ama yanıt alamamışım. Roger bana iki haftalık birikmiş iznini kullandığını ama her gün dönebileceğini söylemişti. Ne zaman döneceğini bilmediğim için evine bir not bırakmak istedim. Otomobilden çıkarken kokuyu duydum ve: de sinekleri gördüm."

"Ne olduğunu anladınız mı?"

"Onun olduğunu bilmiyordum ama ölü bir şey olduğunu anlamıştım. Kokudan belli olur."

Konuyu hafifçe değiştirdim. "Şimdiye kadar konuştuğum herkes onun güzelliğinden söz etti. Acaba başka kadınlar onu bir tehdit olarak görmüş olabilirler mi?"

"Ben asla tehdit olarak görmüş değilim. Tabii, başkası hesabına konuşamam. Erkekler onu pek çok kadından daha çekici buluyor gibiydiler ama kimseyle cilveleştiğini görmüş değilim- Tabii yalnız onu gördüğüm zamanlardan söz ediyorum. "

"Duyduğum kadarıyla uçlarda yaşamayı severmiş" dedim. Konuyu soru şeklinde açmadan alacağım yanıtı merak ediyordum. Serena gözlerimin içine baktı ama bir yanıt vermedi. Bir kere daha sordum. "Onun başka faaliyetlerde bulunduğunu da biliyor muydunuz?"

"Soruyu anlamadım. Ne gibi faaliyetlerden söz ediyorsunuz:

"Cinsel olanlarından."

"Ha, o. Otelde tuttuğu işlerden kazandığı paradan söz ediyorsunuz. O konuyu açmak bana düşmezdi."

"Herkesin bildiği bir şey miydi bu?"

"Roger'ın bildiğini sanmıyorum ama ben biliyordum."

"Nasıl öğrenmiştiniz?"

"Pek emin değilim. Bunu gerçekten hatırlamıyorum. Dolaylı yoldan sanırım. Bir gece Edgewater Oteli'nde rastlamıştım. Hayır, hayır, bir dakika. Olanları hatırlıyorum. Burnu kırıldığı için Acil'e gelmişti. Bir açıklaması vardı ama fazla mantıklı değildi. Bu tür darp olaylarını çok gördüğüm için inanmamıştım. Ona söylemedim ama bir şeyler olduğunu anlamıştım."

"Sevgilisi yapmış olabilir miydi? Beraber yaşadığı biri falan?"

Koridorda sesler duyuyordum.

Serena kapıya baktı. "Olabilir tabii ama bildiğim kadarıyla asla ciddi bir ilişkiye girmiş değildi. Her neyse, anlattığı hikâyeye inanmamıştım. Ne dediğini şimdi hatırlamıyorum ama uydurma olduğu belliydi. Üstelik bu fikre yalnızca burnunun kırılmasıyla varmış değildim. Daha başka şeyler de vardı."

"Ne gibi?"

"Giyim kuşamı, mücevherleri. Fazla gösterişe kaçmazdı ama benim dikkatimi çekmişti."

"Acil servise ne zaman gelmişti?"

"Tam olarak hatırlamıyorum. Herhalde iki yıl olmuştur. Kayıtlar Bölümü'ne bakın. Size tarihi verirler."

"Siz hastaneleri bilemezsiniz. Devlet sıralarına erişmek daha kolaydır."

Bekleme odasında bir bebek ağlamaya başlamıştı. "Bu önemli mi?"

"Olabilir. Burnuna yumruğu indiren adamın bunu kalıcı kılmaya karar verdiğini düşünün."

"Anlıyorum." Serena'nın bakışları kapının önünden geçen Joan'a takıldı.

"Buraya geldiğinde size açılmadı demek?" "Hayır. Sonra kendisini Edgewater'de görünce durumu anladım."

"Bu biraz aşırı bir sıçrama gibi olmadı mı?"

"Ona rastladığım gece onu görmüş olsaydınız böyle demezdiniz. Bu kısmen de yanındaki adamdandı. Yaşlı ve çok şık. Altın takılar, esaslı bir elbise. Parası bol biri olduğu belliydi. Onları barda ve daha sonra da butikte gördüm, Lorna giysileri deniyordu. Adam o gece büyük para harcadı. Dört Escada giysisi ve Lorna beşincisini de deniyordu."

"Escada pahalı olmalı."

"Hem de nasıl."

Karşımızdaki muayene bölümünde ışıklar yanıyordu. Konuşma sesleri duydum. Hızlı bir İspanyolca'yla konuşan bir ana, ağlamaklı bir çocuk.

"Hatırladığım kadarıyla bir ay sonra da aynı şeye rastladım" diye Serena devam etti. "Aynı ortam, farklı erkek, aynı bakış. Bir tahminde bulunmak için roket mühendisi olmak gerekmezdi."

"Onu döven bunlardan biri mi sizce?"

"Bu, onun açıklamasından daha iyi bir tahmin olurdu. Her zaman aynı şeyin olacağını iddia ediyor değilim ama o yaş grubundaki bazı erkekler zaman zaman iktidarsızlık çekerler. Pahalı tele kızlarla buluşup para harcarlar. Şampanya ve armağanlar, yanında alımlı bir güzel. Her şey uzaktan iyi görünür ve herkes adamın tam bir erkek olduğunu düşünür. Oysa bu erkekler kuşlarını kaldıramadıkları için üstün oldukları bir ilişki peşindedirler. Kadına kendisine hizmet için para ödüyordur ve alet çalışmazsa suç kendisinin değil kadının olur ve düş kırıklığını canının istediği biçimde gösterir."

"Yumruğuyla."

"Adamın açısından bakarsan neden olmasın? Kadının parasını ödemiştir. Artık kendi malıdır. Eğer başarısız olursa karşısında suçlayacak biri vardır ve suratını dağıtabilir."

"Cezaya karşılık kadın da parayı ve elbiseleri alır."

"Her zaman ceza olmaz. Bu adamların bazıları kendileri cezalandırılmak isterler. Dayak yemek, aşağılanmak. Yaramazlıkları için kızlarına vurulmasından zevk alırlar."

"Bunları Lorna mı söyledi?"

"Hayır ama gelip giden başka bir iki fahişeden duydum. Ayrıca diploma almak için konuyla ilgili bir iki kitap okumuştum. Bu kadınların böyle bir davranışla karşılaşmış olmalarına çok kızardım, aslında ne olduğunu anlamazdım da ondan. Hemen yardımlarına koşar, onları 'kötü' erkeklerden kurtarmaya çalışırdım. Sanki bir işe yararmış gibi. Oysa onlarla böyle bir ilişkiye girmediğim zaman çok daha iyi bir hemşireyimdir."

"Ona da yaptığınız bu muydu?"

"Evet. Merhamet hissetmişim. Ama onu 'düzeltmeye' kalkışmadım. Benim işim değildi bu. Bilebildiğim kadarıyla o da bunu bir sorun olarak görmemişti."

"Edgewater'a sık sık gidiyorsunuz galiba. Bekârlar bugünlerde oraya mı takılıyorlar?"

"Bizim yaş grubumuzdakiler. Gençler orasını çok sıkıcı ve fiyatları astronomik bulurlar herhalde. Doğrusunu isterseniz, orasıyla kıyaslanınca evlilik bayağı iyi görünüyor."

"Onu gördüğünüz tarihleri hiç hatırlıyor musunuz? Otelden de sorabilirim ama hiç olmazsa bir kolaylık olurdu."

Kadın bir süre düşündü. "Bir kere kız arkadaşlarla birlikteydik. Doğum günlerimizi kutlamak için toplanırız. O zaman benim doğum günümdü, yani Mart'ın başları. Tam gününde toplanamayız ama en yakın Cuma ya da Cumartesi olabilir."

"Geçen Mart'ta, değil mi?"

"Herhalde."

"Burnu kırıldıktan sonra mıydı?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Lorna sizin bildiğinizi biliyor muydu?"

"Eh, o gece de, ondan önce bir iki kere de beni göre Roger ile ayrıldığımızdan hemen hemen her hafta som arkadaşlarla çıkıyordum. Lorna ile hemen oturup 'mesleğini konuşmadık ama üstü kapalı imalar da olmuyor değildi."

"Yalnızca merak ettiğim için soruyorum, bu kadar ayrıntıyı nasıl hatırlıyorsunuz? Çoğu insan dün olanları bile hatırlayamaz."

"Polis bunlardan çoğunu sormuştu zaten, aklımda kalmış işte. Ayrıca bu konu üzerinde çok düşündüm. Neden öldürüldüğü hakkında hiçbir fikrim yok, bu da beni çok rahatsız ediyor."

"Sence öldürülmüş müdür?"

"Sanırım."

"Lorna'nın pornografiye karıştığını biliyor muydun?"

Serena'nın kaşları hafifçe çatıldı. "Nasıl?"

"Bir video filminde başrolü oynadı. Biri kaseti bir ay kadar önce ailesine göndermiş."

"Nasıl bir şeydi? Sadizm, mazohizm falan mı?"

"Hayır, hikâye olarak pek sıradan ama Bayan Kepler, Lorna'nın ölümüyle ilgili olabileceğini düşünüyor."

"Ya siz?"

"Ben şu noktada fikir yürütmek için para almıyorum. Her fikre açığım."

"Anlıyorum" dedi. "Teşhis yapmak gibi. Aşıkâr olanı gözardı etmenin bir anlamı yok."

Kapının kenarına vuruldu, Joan başını içeri uzattı. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama içerde görmeni istediğim bir bebek var. Nöbetçi doktoru çağırdım ama önce senin görmen iyi olur."

Serena ayağa kalktı. Kapıya doğru yürürken, "Bir gelişme olursa beni haberdar et" dedi.

"Olur. Teşekkür ederim."

Bomboş sokaklardan geçerek evime döndüm. Bu gece dünyasına alışmaya başlamıştım. Karanlık, saatten saate değişiyordu. Barlar kapanıp da trafik ortadan kalkınca sabahın üçünün o kesin sükûneti çöküyordu. Kavşaklar bomboştu. Trafik ışıkları yarım mil boyunca parlak kırmızı O'lar ve deniz köpüğü yeşili olarak bir zincir gibi uzanıyordu.

Bulutlar da üzerimize gelmekteydi. Dağlarda yoğun bir sis vardı. Görebildiğim konut pencerelerinin çoğu karanlıktı. Arada sırada yanan bir ışık görünce derslerine son bir kere çalışan öğrencileri görür gibi oluyordum. Gençliğin karabasanları. Ya da belki de ışıklar benim gibi uykusuzlar için yanmaktaydı.

Cabana Bulvarı'ndan ağır ağır geçen bir polis aracındaki üniformalı bir memur geçerken dönüp bana baktı. Sola saptım ve bir park yeri buldum. Kapıyı kilitledim. Yıldızlar artık bulutların ardında kalmıştı. Karanlık yere yapışmış gibiydi, gökyüzünde ise beyaz tebeşirle lekelenmiş koyu gri kâğıdı andıran garip bir ışıltı vardı. Bahçe kapısından arkaya geçip evime girdim, ışıkların yaktım. Her şey bıraktığım gibiydi. Sessizlik tamdı. Yorgunluktan, saatin geç olmasından, çevremdeki boş odalardan bir huzursuzluk hissediyordum.

Uyuyamayacaktım. Bu açlık gibi bir şeydi: O üst noktayı açtınız mı iştah kaybolur, yemesen de olurdu.

Yemek, uyku... bunlar ne farkedirdi ki? Metabolizma aşırı çalışmaya girer, başka bir kaynaktan gereken enerjiyi sağlardı. Saat dokuzda, hatta onda yatmış olsaydım sabaha kadar mışıl mışıl uyuyacaktım. Ama şimdi uykum tükenme noktasına erişmişti. Bu saate kadar uyanık kaldığıma göre bundan sonra da uyku yok demekti.

Ceketimle çantamı kapının yanındaki sandalyeye bira tim. Telesekreterde mesaj yoktu. Evde şarabım var mıydı? Hayır, yoktu. Buzdolabına baktım ama ilgimi çekecek bir şey rastlamadım. Mutfak dolabında bir iki konserve tenekesi dışında bir şey yoktu ve onlar da ne tek tek, ne de karıştırılarak bir işe yarardı. Fıstık ezmesi kavanozunun dibi görünüyordu Bir bıçak alıp kavanozun kenarlarını kazıdım, odanın içinde dolaşırken bıçağı yalamaya koyuldum. "Çok acınacak haldesin" diye söylendim ama aslında umurumda bile değildi.

Televizyonu açtım. Lorna'nın kaseti hâlâ videodaydı. Uzaktan kumandanın düğmesine bastım, kaset dönmeye başladı. Sabahın bu saatinde seks izlemeye niyetim yoktu, altta adların geçişini iki kere daha izledim. Bir gece önce Sirenaika Sinema Şirketi'nin telefon numarasını bulmayı umarak San Francisco rehberini araştırmıştım. Filmin başında yapımcının, yönetmenin ve film editörünün hepsinin adları vardı: Joseph Ayers, Morton Kasselbaum ve Chester Ellis. Telefon operatörleri nasıl olsa uyumazlardı.

Adları alttan aramaya başladım; ilk ikisinde bir şey çıkmadı. Yapımcıda tam isabetti. Operatör, "Servisimizi kullandığınız için teşekkür ederiz" dedikten sonra bilgisayar devreye girdi. Mekanik bir ses Joseph Ayers'in telefon numarasını iki kere tekrarladı.

Numarayı not ettim, sonra yine San Francisco telefon idaresini arayıp Russell Turpin ve Nancy Dobbs adlı diğer oyuncularını sordum. Kadın rehberde yoktu ama biri Greenwich'te, biri Haight'te iki Turpin, R. vardı. Her iki numarayı da yazdım. Benim zamanımı ve Janice Kepler'in parasını boşuna harcamak da olsa kuzeye bir yolculuk ufukta görünüyordu. İşler umduğum gibi gitmezse bile hiç olmazsa kızının ölümünde porno filmin bir faktör olmadığı ortaya çıkardı.

Frankie Kafeteryası'nı aradığımda ikinci çalışta karşıma Janice çıktı. "Janice, ben Kinsey. Sana bir sorum var."

"Sor bakalım. Burada fazla iş yok nasıl olsa."

Teğmen Dolan ve Serena Bonney ile konuştuklarımı anlattıktan sonra porno film ekibi hakkında yaptığım araştırmaları söyledim. "Bence yapımcı ve öteki aktörle konuşmakta yarar var."

"Onu hatırlıyorum" diye sözümü kesti.

"Turpin ve bu film yapımcısıyla konuşursak bazı soruların yanıtlarım bulabiliriz diye düşünüyorum. Her ikisini de önceden telefonla arayacağım ama en iyisi oraya gitmek. Eğer randevu alabilirsem yola çıkayım diye düşünüyordum."

"Otomobille mi gideceksin?"

"Öyle düşünmüştüm."

"Senin külüstür bir VW'in yok muydu? Neden uçakla gitmiyorsun? Yerinde olsam uçakla giderdim."

"Gidebilirim elbette. Ama bilet ücreti epey tutar, sonra orada otomobil kiralamak, motel falan var. Yemek falan derken..."

"Bence hava hoş. Faturalarını sakla, döndüğünde hesaplaşırız."

"Ya Mace? Ona kasetten söz ettin mi?"

"Sana yapacağımı söylemiştim. Şoka uğradı, sonra da çılgına döndü. Ama Lorna'ya değil de, onu bu işe sürükleyene kızdı."

"Peki, bu araştırma hakkında ne düşünüyor? Dün pek memnun olmuşa benzemiyordu."

"Bana da sana söylediğini söyledi. Eğer bu iş beni mutlu edecekse onca bir sakınca yokmuş."

"Çok iyi. Herhalde yarın öğleden sonra giderim, döner dönmez de seninle konuşuruz."

"Yolun açık olsun" dedi.

9

Ertesi sabah saat dokuzda bir ara uyanıp Ida Ruth'a telefon ederek beni arayan olursa az sonra geleceğimi bildirip yine yattım. Örtüyü üzerime çekerken yatağımın tepesindeki pleksiglas cama baktım. Açık ve güneşli gökyüzü, dışarıda ısı en az yirmi beş olmalıydı. Koşmanın canı cehenneme. On dakika daha yatacaktım. Bir daha gözümü açtığımda saat 12:37'iydi ve dün gece körkütük sarhoş olmuşum gibi başım kazan gibiydi. Uykunun özelliği uyumaya ayırdığınız saatler kadar bunların hangi süreler içinde olduğunun da önemli olmasıdır. Saat dörtten on bire kadar uyumak, saat yirmi üç'den sabah altıya kadar uyumakla aynı şey değildir. Ben de tam yedi saat uyumuştum ama metabolik dengem bozulmuştu ve eski haline dönmek için yeni bir süreye ihtiyaç vardı.

Ida Ruth'a bir daha telefon ettim ve yemeğe çıkmış olmasına sevindim. Bir müşterimle buluştuğum için geciktiğim mesajını bıraktım. Benim maaş bordromu bile yazmayan birine ne diye yalan söylediğimi sormayın. Kimi zaman becerimi kaybetmemek için yalan söylerim. Yataktan kalkıp banyoya koştum, dişlerimi fırçaladım. Narkoz almış gibiydim, elimin ayağımın çalışacağından kuşku duyuyordum doğrusu. Duşta duvara yaslanıp bu su tedavisinin devrelerini çalıştıracağını umarak bekledim. Giyindikten sonra kahvaltıya oturduğumda saat öğleyn bir olmuştu. Ocağa bir güğüm kahve sürdürdüm ve kafein ala ala San Francisco'ya telefonlara başladım.

Ama pek başarılı olduğumu söyleyemem. Joseph Ayers yerine karşıma ona ait olduğu meçhul bir telesekreter çıktı. Aranan kişinin adını ve telefon numarasını doğrulamayan bir mesajdı. Mekanik bir erkek sesi, "Burada olmadığım için özür dilerim, ama adınız ve adresinizle birlikte kısa bir mesaj bırakırsanız sizi ararım" diyordu.

Adımı ve büro telefonumu, hem ona, hem de her iki Turpin'in telesekreterine de bıraktım. Bunlardan birinde ses erkek, diğerinde kadındı. İkisine de neşeli bir sesle şöyle dedim. "Aradığım Turpin'in siz olup olmadığını bilmiyorum. Ben Russell Turpin'i arıyorum. Lorna Kepler'in arkadaşımı. San Francisco'ya gidersem sizi aramamı söylemişti, önümüzdeki bir iki gün oralarda olacağımdan bir merhaba demek için aradım Bu mesajı aldığınızda lütfen beni arayın. Sizinle tanışmak isterdim. Sizden o kadar çok söz etmişti ki. Teşekkürler." San Francisco telefon idaresinden ekibin diğer üyelerinin telefonlarını da bulup sabırla aradım. Çoğu numara kapatılmıştı.

Hazır evdeyken çekmecemi açıp yeni bir deste indeks kartı çıkardım, olay hakkında şimdiye kadar öğrendiklerimi tek tek işledim -ama ancak dört kart doldurabildim. Son yıllarda bir soruşturmanın gidişatını izlemek için böyle kartlar kullanmaya başlamıştım. Kartları masamın arkasındaki duvarda asılı tahtaya iğneler ve boş zamanlarımda herhangi bir plana tabi olmaksızın yerlerini sürekli değiştirdim. Böyle yaptığım takdirde mantıklı yerinden çıkarılmış bir ayrıntının ne kadar farklı görüneceğini tahmin edemezsiniz. Bir yapboz oyununun parçaları gibi gerçeğin biçimi de duruma göre değişir gibidir. Garip ya da olağandışı görünen bir şey yerine oturtuldu mu çok mantıklı olur. Aynı biçimde, önemsiz görünen bir şey farklı bir çerçeveye yerleştirildiğinde aniden çok değerli sırlar verebilir. Bu sistemin genelde başarılı olmadığını itiraf etmeliyim ama. Seyrek de olsa tam isabet kaydettiğim için devam etmek yararlıydı. Ayrıca insanı dinlendiren bir şeydi, düzenli olmamı sağlıyordu ve elimdeki işi görsel olarak hatırlatmaktaydı.

Tahtaya, kartların yanına Lorna'nın resmini de ilaştırdım. Kız o sakın, kestane gözleri ve esrarlı gülümsemesiyle bana bakıyordu. Siyah saçları yüzünden geriye taranmıştı. Elleri ceplerinde bir duvara yaslanmıştı. Ona sanki yaşamının son anlarında öğrendiklerini açıklayabilirmiş gibi baktım. O da bir kedi

sessizliğiyle bana bakmaya devam etti. Lorna'nın gün içindeki kişiliğiyle tanışma zamanı geldi diye düşündüm.

İki şeritli asfalt yolda, kuru otlarla kaplı alçak tepeleri ileride bırakarak giderken önüne yer yer koyu yeşil kümeler içinde meşelikler çıkıyordu. Gün karanlıktı, gökyüzü kömür karası ve kükürt yeşili bulutlarla kaplıydı. Uzaklardaki dağlar görünüyordu. Santa Teresa'nın bu kısmı aslında çöl sayılır, toprak tahıldan çok çalılık ve kaktüs yetişmesine elverişlidir. Bölgeye ilk yerleşenler bu ağaçları dikmişlerdir. Toprak şimdi bir ölçüde yumuşatılmış ve terbiye edilmiştir. Ancak sulama sistemlerini kaldıracak olursanız doğa yine eski vahşiliğine dönecek, ortalık kuraklık yıllarında kolayca tutuşan otlarla kaplanacaktır.

İleride solda Santa Terasa Sular İdaresi tesisi vardı. Bina 1960'ı yıllarda yapılmıştı: Kırmızı kiremit dam, üç kerpiç kemer, birkaç ağaç. Binanın ardında beton su havuzlarını çerçeveleyen demir parmaklıkları görüyordum. Sağ tarafta her ne kadar su görünmüyorsa da Largo rezervuarının varlığını belirten bir tabela vardı.

Binanın önüne park edip beton merdivenlerden çifte camlı kapılara çıktım. Resepsiyon masası girişin solundaydı. Masa başındaki kız Lorna'nın yerini almış olmalıydı. Lorna'nın güzelliğinden eser olmasa da genç ve becerikli görünüyordu. Masasının üzerindeki piring levhada adının Melinda Ortiz olduğu yazılıydı. Kendimi tanıtmak için kartvizitimi uzattım. "Acaba müdürle birkaç dakika görüşebilir miydim?"

"Arkanızdaki onun kamyoneti. Şimdi geldi."

Arkama dönünce bir kamyonetin yolda durduğunu gördüm. Roger Bonney yüzünde bir toplantıya giden insanın dalgın ifadesiyle bize doğru yürümekteydi.

"Ne konuda konuşmak istediğinizi sorabilir miyim?"

Kıza baktım. "Lorna Kepler hakkında."

"Onun hakkında ha? Korkunç bir şey."

"Onu tanır mıydınız?"

Kız başını salladı. "Ben tanımadım ama başkalarının onun hakkında konuştuklarını duydum. Ben buraya geleli iki ay oluyor. Ondan sonra burada yerini aldığım kız çalışmış. Artı belki arada biri daha vardı. Bay Bonney ondan sonra epey insan denemiş."

"Siz de yarım gün mü çalışıyorsunuz?"

"Yalnız öğleden sonraları. Evde küçük çocuklarım olduğundan tam bana göre bir iş. Kocam geceleri çalıştığından gündüzleri çocuklara bakabiliyor."

Elinde uzunca bir zarf olan Bonney resepsiyon bölümüne girdi. Güneş yanığı geniş bir yüzü, yirmi beş yaşındayken kırışmaya başlamış gibi duran kıvrıkcık saçları vardı. Yüzündeki çizgi ve kırışıklıklar kendisine hoş bir hava veriyordu. Gençliğinde yakışıklı olabilirdi; görünüşü beni aksileşmeye iten bir erkek tipi idi. İkinci kocam yakışıklı bir erkekti ve o ilişki çok moral bozucu bir şekilde son bulmuştu... en azından benim açımdan. Daniel içinse herkes çok iyiydi. O yüzden artık belirli tip erkeklerden uzak dururdum. Ben olgunluğun o yumuşatıcı sürecinden geçmiş yüzlerden hoşlanırdım. Bir iki sarkma ve torba bana her nedense güven verir. Bonney beni görünce konuşmamızı kesmemek için kibar bir tavırla Melinda'nın masası önünde durakladı.

Kadın kartımı gösterdi. "Sizinle konuşmak istiyor. Lorna Kepler hakkında."

Adamın gözleri gözlerimi buldu. Kahverengi gözleri hiç beklemiyordum doğrusu. O kır saçlar ve açık ten rengiyle mavi olmalıydı.

"Eğer şu anda size uygun değilse daha geç bir saat de olabilir" dedim.

Bonney saatine baktı. "On beş dakikaya kadar yıllık devlet sağlık hizmetleri teftişi var ama tesisi gezerken siz oraya gelerseniz konuşabiliriz. Uzun sürmez. Heyet gelmeden her şeyin yolunda olmasını isterim."

"Çok iyi."

Soldaki kısa bir koridordan geçtik, odasına uğrayıp zarfı yarasına bıraktı. Üzerinde yakası açık, kravatı gevşetilmiş mavi bir gömlek, taş yıkama blucin, ayağında kalın botlar vardı. Başında bir kask, elinde bir defter olsaydı ve bir inşaat yerinde görseydiniz mühendis sanırdınız. Boyu bir seksene yakındı ve ellili yaşlarının ortasına gelmiş bir erkeğin iriliğine sahipti. Şişman denilemezdi ama omuzları ve göğsü genişti. Bana kalırsa kilosunu sürekli egzersizle, herhalde tenis ya da golf oynayarak korumaktaydı. Uzun mesafe koşucusunun o uzun adaleleri yoktu. Bana formunu korumaya çalışırken rekabeti tercih eden bir tip olarak görünmüştü. Onu lisede futbol oynarken hayal edebiliyordum.

Yine yola koyulduğumuzda arkasına düştüm. "Benimle böyle hemen konuşmayı kabul etmenize çok teşekkür ederim" dedim.

"Sorun değil. Hiç su arıtma tesisi gezmiş miydiniz?"

"Burada böyle bir yerin olduğunu bile bilmiyordum."

"Halkı eğitmekten hoşlanırsınız."

"Özellikle, su ücretinin artma olasılığı varsa."

Kalın kapıyı açarken gülümsedi. "Anlatmamı ister misiniz?"

"Kesinlikle."

"Bunu isteyeceğinizden emindim. Karşıdaki rezervuarın suyu geniş borularla resepsiyon bölümünün altından geçerek içeri girer. Eğer dinleseydiniz farkedecektiniz. Balık ve çöp telleri yabancı maddelerin girişini en azına indirir. Su buradan geçer. Birkaç gün sonraki bakım için şu anda tesisi kapamak üzereyiz.

Geçtiğimiz yerlerde bir dizi ölçü aleti ve gösterge alçak bir homurtuyla binanın içinde akan suyun geçişini ölçmekteydi, yerler betonu, duvara dizili borular pembe, koyu yeşil, kahverengi ve maviye boyanmış, dört yöne de oklar çizilmişti. Döşemenin bir kısmı çıkartılmıştı. Bonney konuşmadan aşağısını gösterdi. Deliğe baktım. Bir metre kadar altımda kapkara bir su, kanalın içinde bir köstebek gibi körlemesine akıyordu, Kollarımdaki tüyler birden diken diken olmuştu. Suyun ne kadar derin olduğunu ya da derinliklerinde neler yattığını bilmenin imkânı yoktu. Uzun bir kolun bacağını çekip beni içeri aldığını düşünerek geriledim. Arkamızda bir kapı gürültüyle kapanınca boğazıma kadar yükselen çığlığı güç tuttum. Bonney ise farkında olmamış gibiydi.

"Lorna ile en son ne zaman konuşmuştunuz?" diye sordum.

"Yirmi Nisan Cuma sabahı. O hafta sonu golf turnuvası vardı, işten erken çıkmayı hesaplıyordum. Lorna saat birde gelecekti ama telefon edip kötü bir alerji nöbetinin başladığını bildirdi. Zaten çiçek tozlarından kurtulmak için bir süre şehirden uzaklaşacaktı, ben de o gün işe gelmemesini söyledim. O durumda çalışmasının bir anlamı yoktu. Polise göre ertesi günü ölmüş."

"Mayıs'ın yedisinde işe dönecek miydi?"

"Tarihi kontrol etmem gerek. Pazartesi'den sonra iki hafta olacaktı, ki o zamana kadar kendisini bulmuşlardı." Sonra rehber rolüne dönüp tesisin öteki kısmına girerken inşaat maliyetlerinden söz etmeye başladı. Suyun uğultusu ve klor kokusu yeni bir bilinçlenme yaratıyor gibiydi. Bu mekâna hâkim olan patlama derecesine gelmiş basınçlı depolardı. San Andreas fay hattının bir sarsılmasıyla bütün tesis yerle bir olacak ve milyonlarca ton su ikimizi de anında öldürecekti. Hiç hissetmediğim bir merak gösterisiyle adama biraz daha yaklaştım.

O ise anlatmaya devam ediyordu. "Hastalık yapan organizmaları öldürmek için su önceden klorlanır. Sonra küçük parçacıkların birbirlerine yapışmasını sağlayan bir maf atarız. Bunlar da sonradan filtrede kalır. Su kalitesini sürekli izlemek için bir laboratuvarımız vardır."

Aman ne iyi. Şimdi de hastalık yapan organizmalar konusunda kaygılanmam gerekecekti. Oysa su içmek şimdiye kadar o kadar basit bir işti ki. Bir bardak alırsın, musluğu açar, tepeleme doldurursun ve geçirene kadar içersin. Bugüne kadar suda çözülmeyen organizmalar, yok bilmem neler... böyle şeyleri aklıma bile getirmiş değildim.

Sonunda birkaç basamak beton bir merdivenden inip bir kapıdan geçerek dışarı çıktık. İçerinin yapay ışığından sonra gündüz garip bir parlaklık içindeydi, nemli havada kimyasal maddelerin kokusu vardı. Demir parmaklıklar ötesindeki geniş durgun su havuzlarının aralarında uzun yollar vardı.

"Polisten değil misiniz?" diye sordu Bonney. Yürümesini bir an olsun kesmemişti.

"Bir zamanlar polistim. Ama doğam gereği özel sektör bana daha uygun geliyor."

"Kimin için çalıştığınızı söyleyebilir misiniz, yoksa bu özel bir bilgi mi?"

"Lorna'nın anababası için" dedim. "Kimi zaman bu bilgiyi vermek istemem ama bu kere öyle bir durum yok.

Bu konuşmayı dün gece Serena ile de yaptım."

"Yakında eski eşim olacak kadınla mı? Neden? Cesedi o bulduğu için mi?"

"Evet. Uykum kaçmıştı. Onun da hastanede gece vardiyasında çalıştığını biliyordum. Önce onunla konuşayım dedim. Sizin uyanık olduğunuzu bilseydim sizin kapınızı da çalardım."

"Çok çalışkansınız."

"Bu iş için saatine elli dolar alıyorum. Her fırsatı değerlendirmek mantıksız sayılmaz."

"İş nasıl gidiyor?"

"Şu anda bilgi toplama aşamasındayım. Neyle karşı karşıya olduğumu anlamaya çalışıyorum. Lorna sizin yanınızda üç yıl mı çalışmıştı?"

"Aşağı yukarı. Aslında iş tam günlüktü ama bütçe kısıntılarıyla haftada yirmi saatle idare etmeye çalışıyorduk. Şimdiye kadar idare ettik ama ideal değil elbette. Lorna üniversiteye gittiği için bu yarım gün çalışma kendisi için çok uygundu."

O sırada bir yeraltı geçidinden tesisin bodrumuna girmiştik. Bir merdivenden çıkınca adamın bürosuna yakın bir koridora çıktık. Beni içeri buyur edip bir sandalye gösterdi. "Buyrun oturun."

"Eğer zamanınız varsa."

"Konuşabildiğimiz kadarını konuşalım, geriye bir şey kalırsa onu da başka bir gün ele alırız." Uzanıp dahili telefonunun düğmesine bastı. "Melinda, müfettişler gelince bana haber ver."

Boğuk bir, "Evet efendim" duydum.

"Sözünüzü kestiğim için özür dilerim, lütfen devam edin" dedi.

"Önemli değil. Lorna işinde iyi miydi?"

"Bir şikâyetim yoktu. Zaten iş fazla önemli değildi. Daha çok resepsiyonda çalışırdı."

"Özel yaşantısı hakkında bir şey biliyor muydunuz?"

"Hem evet hem hayır. Bizimki gibi bir vardiyada en fazla yirmi kişinin çalıştığı yerlerde birbirinizi tanırırsınız. Günde yirmi dört saat ve haftada yedi gün çalıştığımız için burası bana bir aile gibi gelir. Lorna'nın biraz soğuk tavırlı olduğunu söyleyebilirim. Kaba falan değildi ama insanlarla arasında mesafe vardı. Molalarda hep kitap okurdu. Yemeğini getirir, kimi zaman gidip otomobilinde yerd. Kendisi hakkında fazla bir şey anlatmazdı. Sorarsanız yanıtlardı ama kendiliğinden pek bir şey söylemezdi."

"İnsanlar onu ketum olarak tanımladılar."

Bonney yüzünü buruşturdu. "Pek öyle diyemem. 'Ketum' bence kötü bir anlam taşır. İnsanlardan biraz uzak ama hoş bir kızdı. 'Kendine hâkim' daha doğru bir tanımlama olurdu."

"Onunla ilişkinizi nasıl tanımlarsınız?"

"Benim ilişkim mi?"

"Evet, onu iş dışında görüp görmediğinizi merak ediyordum."

Kahkahası biraz çekingendi. "Eğer düşündüğümü ima ediyorsanız bu benim için iltifat olur ama o yalnızca buranın bir personeliydi. Güzel kızdı ama... ne kadardı? Yirmi dört yaşında mı?"

"Yirmi beş."

"Ben onun iki katıyım. İnanın bana, Lorna'nın benim yaşımda erkeklerle ilgisi yoktu."

"Neden olmasın? Yakışıklısiniz, gösterişlisiniz."

"Bu iltifatınıza teşekkür ederim ama bunlar onun durumunda bir kız için fazla önemli değildir. Lorna herhalde evlenip çocuk sahibi olmak istiyordu ki, bunlar benim aklıma en son gelecek şeylerdir. Onun gözünde ben herhalde biraz şişmanca bir moruktum sanırım. Ayrıca ben çıktığım kadınlarda ortak ilgi alanları ve zeki bir sohbet ararım. Lorna zekiymi ama bildiği tek Kennedy, Caroline ile John-John'du."

"Yalnızca bir olasılık" dedim. "Aynı konuyu Serena'ya da açıp Lorna'nın boşanmanızla ilgili olup olmadığını sormuştum."

"Hiçbir ilgisi yok. Serena ile evliliğimiz sonuna gelmişti artık. Ne bir tartışma ne bir çatışma. Tükenmiş bitmişti."

"Serena boşanmayı sizin istediğinizi söyledi."

"Orası doğru. Ama işi dostça halletmek için de çok uğraştım. Avukatıma, zaten kendimi suçlu hissediyorum, durumu daha da kötüleştirmeydim dedim. Serena'yı severim. Esaslı kadındır, onu çok takdir ederim. Ama ihtirassız yaşamaya hazır değilim henüz. Onun da durumu benim gibi yansıttığım umarım."

"Aslında aynen sizin gibi konuştu ama ben Lorna'nın ölümü bağlamında bir araştırmaya değer diye düşündüm."

"Anlıyorum. Ölümünü duyunca çok üzüldüm. Namusluydu, işini iyi yapardı ve bildiğim kadarıyla da herkesle iyi geçinirdi." Adamın kayışını düzeltme bahanesiyle saatine baktığını gördüm.

Oturduğum yerde kıpırdandım. "Ben sizi serbest bırakayım artık" dedim. "Biraz sıkıştığınızı görebiliyorum."

"Umarım beni kaba bulmazsınız."

"Ne münasebet. Bana vakit ayırdığınız için çok teşekkür ederim. Ben bir iki gün kent dışında olacağım ama sizce bir sakıncası yoksa yine görüşmek isterdim."

"Elbette. Bazen beni bulmak güç olur ama Melinda'yı ararsınız. Cumartesi bakım için kapanıyoruz, o zaman ararsanız hep burada olacağım."

"Bu arada aklınıza önemli olabileceğini düşündüğünüz bir şey gelirse beni arar mısınız?"

"Elbette."

Bir kartvizit daha bıraktım. Masanın üzerinden el sıkıştık, dış kapıya kadar beni geçirdi. İki müfettiş Melinda'nın masasının başında bekliyordu. Erkek olanının üzerinde gömlek, pantolon ve ayağında tenis ayakkabıları vardı. Kadın müfettiş ise çok daha iyi giyinmişti. Roger ikisini de alıp odasına doğru götürürken bana el salladı.

Doğruca büroya gittim. Öğleden sonra kış güneşi sonunda bulutları delmeye başlamıştı. Gökyüzü beyaz, otlar limon yeşiliydi. Santa Teresa'ya Şubat pembe sardunyalar, macenta begonviller ve turuncu latin çiçekleriyle gelir. Artık karanlıkta iş görmeye alıştığımından sert ışık çok sert, renkler çok cırtlak geliyordu. Gece daha yumuşaktı, her şeyi saran serin ve uyuşturucu bir sıvı gibi.

Büroma yan kapıdan girip masamın başına geçtim, sanki belirli bir amacım varmış gibi kâğıtları karıştırmaya koyuldum. Kimseyle sohbet edemeyecek kadar yorgundum ve uykusuzluk uyuşturucu etkisi yapıyordu. Sanki iki gündür esrar çekiyor gibiydim. Aynı zamanda sürekli kahve içmek de uzaydan radyo sinyalleri alan bir anten gibi bir hissiyet çıkarıyordu beynimin ortasında. Venüslüler her an bir istila uyarısında bulunacaklardı ve polisi aramayı akıl edemeyecek kadar dalgın olacaktım. Başımı masaya dayadım ve kendimden geçtim. Bir saat beş dakika sonra telefon çaldı. Ses şerit testeresi gibi keserek geçti beni. Sanki kıcıma bir çimdik atılmış gibi havaya fırladım. Telefonu açıp kendimi tanıtırken sanki uyanıkmiş gibi davranmaya çalışıyordum. "Bayan Millhone? Ben Joe Ayers. Acaba benden ne istemiştiniz?"

Kimdi bu adam? "Çok teşekkür ederim, Bay Ayers" dedim. "Bir saniye." Elimle ağızlığı kapattım. Joe Ayers. Joseph Ayers. Tamam. Porno film yapımcısı. Konuşurken not alabilmek için ahizeyi öteki kulağıma yapıştırdım. "Anladığım kadarıyla siz Lorna Kepler'in rol aldığı bir sanat filmi çevirmişsiniz."

"Doğru."

"Bana onun bu projedeki rolüyle ilgili bilgi verebilir miydiniz acaba?"

"Ne istediğinizi anlayamadım."

"Ben de anladım diyemem. Biri annesine bir video kaseti göstermiş, o da benden bu işi araştırmamı istedi. Yapımcı olarak adınızı görünce..."

Ayers hemen sözümü kesti. "Bayan Millhone, hâlâ bir şey anlamadım. Konuşacak bir şeyimiz yok. Lorna Kepler altı ay önce öldürüldü."

"Aslında on ay oldu. Bunu biliyorum. Anababası ek bir bilgi elde edebileceklerini umuyorlardı."

"Benden bir şey elde edebileceğinizi sanmıyorum. Yardımcı olmak isterdim ama Lorna ile pek az görüştüm. Kusura bakmayın ama size yardımcı olamam."

Adamın ilgisini çekecek bir şey bulmak için hızlı hızlı konuşarak notlarıma baktım. "Ya filmde onunla oynayan diğer iki kişi: Nancy Dobbs ve Russell Turpin?" "

Adamın huzursuzlandığını hissedebiliyordum. "Ne olmuş onlara?"

"Onlarla konuşmak istiyordum." Sessizlik. Sonunda "Turpin'i nasıl bulabileceğinizi söyleyebilirim sanırım" dedi.

"Şu andaki adresiyle telefon numarası var mı?"

"Bir yerlerde olacaktı." Bir defterin sayfalarının çevrildiğini duydum. "Tamam."

Söylediklerini yazdım. Haight Caddesi adresi benim telefon idaresinden bulduğumun eşiydi. "Çok iyi oldu, çok teşekkür ederim" dedim. "Ya Bayan Dobbs?"

"O konuda size yardımcı olamam."

"Bana önümüzdeki bir iki gün içindeki programını söyleyebilir miydiniz?"

"Benim programımın sizinle ne ilgisi var?"

"Buluşabileceğimizi umuyordum."

Telefonun öteki ucunda beyin hücrelerinin çalıştığını hissedebiliyordum. "Bunun bir anlamı yok sanırım. Lorna'yı pek tanımadım. Onunla yalnızca dört gün kadar bir arada bulundum."

"Onu en son ne zaman gördüğünüzü hatırlıyor musunuz?"

"Hayır. Çekimden sonra hiç görmediğimi biliyorum. Film de bir yıl önce Aralık ayında çekilmişti. Birlikte yalnızca bir kere çalıştık. Film piyasaya bile verilmediği için daha sonra bağlantı kurmam için de bir neden yoktu."

"Film neden piyasaya verilmedi?"

"Bunun sizi ilgilendirdiğini sanmıyorum."

"Nedir bu? Bir tür sır falan mı?"

"Sır değil. Yalnızca sizi ilgilendirmez."

"Yazık. Bize yardım edebileceğinizi umuyordum."

"Bayan Millhone, kim olduğunuzu bile bilmiyorum. Beni arayıp telesekreterime bir mesaj ve neresi olduğu hakkında hiçbir fikrim olmayan bir alan kodu bırakıyorsunuz. Herhangi biri olabilirsiniz. Size neden yardım edeyim ki?"

"Haklısınız, hem de çok haklısınız; Benim kim olduğumu bilmiyorsunuz ve ben de sizi bana bilgi vermeye zorlayamam. Ben uçakla bir saat uzaklıktaki Santa Teresa'dayım. Sizden belirli bir şey istediğim yok, Bay Ayers. Ben yalnızca Lorna'nın başına gelenleri öğrenmeye çalışıyorum, siz de bana geçmiş hakkında az da olsa bir bilgi verebilirdiniz. Sizi benimle işbirliği yapmaya zorlayamam elbette."

"Bu bir işbirliği meselesi değil. Size anlatacak bir şeyim yok. Gerçekten yok."

"Bir saatinizi bile almam."

Düşünürken derin bir soluk aldığını duyuyordum. Telefonu suratıma kapatsa şaşmayacaktım doğrusu.

"Mesleğe girmeyi düşünüyorsunuz ya?" dedi.

"Meslek mi?" Özel detektiflikten söz ettiğini sandım.

"Eğer palavra bir artistsen boşuna zaman kaybediyorsun. Memelerinin büyüklüğü umurumda bile değil."

"Sizi temin ederim ki artist falan değilim. Bu gayet meşru bir durum. Kimliğimi Santa Teresa emniyetine de sorabilirsiniz."

"Beni çok kötü bir anda yakaladınız. Avrupa'da geçirdiğim altı haftadan sonra yeni döndüm. Karım benim de katılmam gereken bir toplantı yapıyor bu akşam. Bir servet harcadı ve çağırıklarının yarısını bile tanımıyorum. Ayakta uyuyor gibiyim."

"Yarın?"

"Yarın daha berbat. Çok işim var."

"Bu gece öyleyse? Herhalde iki saate kadar orada olabilirim."

Sesi kesildi ama sıkıldığı neredeyse elle tutulacak kadar belliydi. "Pekâlâ. Eğer gerçekten gelerseniz bir telefon edin. Eğer o zaman keyfim yerindeyse sizinle görüşebilirim. Değilse, talihinize kūsün artık. Yapabileceğim bu ve bundan da pişmanlık duyacağıma eminim."

"Çok güzel. Sizi bu numarada mı arayayım?"

Adam içini çekti, herhalde sinirlerine hâkim olmak için ona kadar sayıyordu. Onu o kadar sinirlendirmiştim ki, artık neredeyse arkadaş olmuş sayılırdık. "Evin numarasını vereyim. Bu arada adresi de söyleyeyim bari. İstedığınızı elde edemediğiniz takdirde çok inatçı olacak bir tipe benziyorsunuz."

"Korkuncum" dedim.

Bana ev adresini verdi.

"Yatmaya gidiyorum" diyerek telefonu kapattı.

Seyahat acentem Lupe'e telefon edip ilk uçağa rezervasyon yapmasını istedim. Saat dokuza kadar bütün uçaklar dolmuş. Beni bekleme listesine yazdırıp havaalanına gitmemi söyledi. Eve gidip bir çantaya öteberimi doldurdum. Tam evden çıkacakken Ida Ruth'a nerede olacağımı söylemediğimi hatırladım. Onu da evinden aradım.

San Francisco'ya gittiğimi duyunca, "Umarım üzerindi blucinle balıkçı yaka kazaktan daha iyi bir şey vardır" dedi.

"Ida Ruth, hakaret ediyorsun. Bu iştir."

"Öyle mi? Şöyle başını aşağı indir de bana üzerinde ne olduğunu söyle. Yo, hayır hayır, söyleme. Çok esaslı olduğuna eminim. Kalacağın yerin numarasını verecek misin?"

"Nerede kalacağımı bilmiyorum. Oraya gittiğimde seni ararım."

"Bürodaki telesekretere bırak. Sen San Francisco'ya varağında ben çoktan yatmış olurum. Kendine dikkat et."

"Başüstüne, hanımefendi. Söz veriyorum."

"Yanına vitamin al."

"Olur. Dönüşte görüşürüz."

Uçağın düşme olasılığını düşünerek evi derleyip topladım, ilahlara bir ayrılış jesti olarak çöpümü dışarı çıkardım. Hepimizin çok iyi bildiği gibi bu çok önemli işi ihmal ettiğim gün uçağım düşecek ve herkes benim ne kadar pasaklı olduğumu öğrenecek. Ayrıca ben evimin düzenli olmasından hoşlanırım. Bir yolculuktan dönünce temiz bir yer bulmak isterim.

10

Havaalanına varınca otomobilimi uzun süreli otoparka bırakıp terminale yürüyerek gittim, Santa Teresa'daki pek çok kamu binası gibi havaalanı da İspanyol stilindedir: Kırmızı kiremit damlı bir buçuk katlı bir bina, bir yanında dönerek yükselen merdiven. Terminalin içinde beş çıkış kapısı, birinci katta küçük bir gazete satış kulübesi, ikinci katta mütevazı bir kafeterya vardır. United Havayolları tezgâhından biletimi alıp önceki uçaklarda bir yer açılır umuduyla bekleme listesine adımlı yazdırdım. Ama talihim yoktu. Gidip bir kenara oturdum ve benim uçağımın yolcuları çağrılana kadar başımı elime dayayıp uyukladım.-Beklediğim o süre içinde arabayla San Francisco'ya rahatça gidebilirdim.

Uçak on beş kişilikti ve yalnızca on yolcusu vardı. Dikkatimi önümdeki koltuğun arkasına sıkıştırılmış parlak renkli havayolları dergisine verdim. Üzerinde bunun benim bedava dergim olduğu yazılıydı, burada 'bedava'nın anlamı derginin para harcamaya değmeyecek kadar sıkıcı olmasıydı. Motorlar yarışan motosikletlerin o kulak tırmalayıcı sesiyle dönmeye başladığında hostes bir şeyler anlattı ama gürültüden sesi duyulmuyordu tabii.

Kalkarken uçak çok sarstı ama yükseldikten sonra epey rahat bir uçuş başladı. Hostes elinde bir tepsiyle şeffaf plastik bardaklarda portakal suyu ya da Coca Cola ve fıstık paketleri dağıtmaya başladı. Bugünlerde masrafları kısmaktan başka şey düşünmeyen havayolları adam başına (yaklaşık) bir çorba kaşığı fıstık vermekteydiler. Ben her fıstığı ikiye bölüp bu zevki uzatmayı tercih ettim.

Gece karanlığında uçarken yerleşim birimleri altımızda birbirine bağlı olmayan ışık dizileri gibi görünüyordu. O yükseklikten kasabalar yabancı bir gezegende aralarındaki kara lekelerin herhalde dağlar olduğu, birbirinden kopuk koloniler gibiydi. Manzara beni iyice şaşkına çevirmişti. Santa Maria'yı, Paso Robles'i ve King City'yi seçmeye çalıştım ama belirli bir boyut ya da uzaklık hissim yoktu. 101'i görüyordum ama o da, o uzaklıktan hiç de tanıdık bir otoyola benzemiyordu.

San Francisco'ya bir buçuk saatte vardık. İnerken tepeleri saran sokak ışıklarının bir kontur haritası gibi araziye izlediğini görebiliyordum. O kadar uzak bir terminale indik ki, bizi uygarlığa ulaştırabilmek için yer personelinin belirli noktalara dizilmesi gerekti. Binaya girdik, ülkeden atılan sığınmacılar gibi arka merdivenden çıktık ve sonunda tanıdık bir koridora eriştik. Bir gazeteciden bir kent haritası aldım, kiralık araba şirketini bulup gerekli kâğıtları doldurdum. Saat 23:05'te 101 nolu otoyolda kente doğru yol almaktaydım.

Gece açık ve soğuktu, sağımdaki körfezin öte yanında Oakland ve Alameda'nın ışıkları görünüyordu. Trafik hızla akarken kent de neondan bir şeker gibi çevremde biçimlenmeye başladı. Market Sokağı'nı yarım mil geçtikten sonra Golden Gate Caddesi çıkışında 101 artık sıradan bir asfalta dönüşmüştü. Van Ness'e kadar yarım blok daha gidip sola döndüm ve bir sol daha yaparak Lombard'a çıktım. Dört şeritli caddenin iki yanını akla gelebilecek her boy ve stilde motel ve kafeteryalar doldurmuştu. Gereksiz yere dolaşıp enerjimi tüketmek istemeyerek ilk "Boş Oda" işaretinin bulunduğu Del Rey moteline girdim. Sadece bir gece

kalacaktım. Tek istediğim sürekli olarak ayakkabı giymek zorunda kalmayacağım temizlikte bir odaydı. Trafik gürültüsünden uzak bir yer istedim, arka tarafta 343 numarayı verdiler.

Del Rey, yönetimin görünürdeki her şeyi çalacağınız inancını taşıyan motellerden biriydi. Bütün askılıklar dolaplardan çıkartılamayacak biçimde tasarlanmıştı. Televizyonun üzerindeki bir yaftada kordonun ya da televizyonun herhangi bir parçasının çıkarılması durumunda müşterinin kontrolü dışında olan bir alarm ziline çalacağı bildiriliyordu. Saatli radyo komodine vidalanmıştı. Kısacası tesis, hırsızları ve uç-kâğıtçıları mat etmek niyetiyle düzenlenmişti. Yanımdaki odada kimin gizlenmiş olduğunu merak ederek kulağımı duvara dayadım. Sessizlikte horultu sesleri duyuluyordu. Daha sonra ben uyumaya çalıştığımda iyiye işaret etti bu. Yatağın kenarına ilişip resepsiyonu aradım ve Ida Ruth'a verilmek üzere motelin telefon numarasını öğrendim. Sonra kendi büromu arayıp uzaktan kumandayla telesekreterde mesaj olup olmadığına baktım. Yoktu. Şehirlerarası mesajıma bir yanıt gelmediğine göre bir ara kendim bizzat gitmek zorunda kalacaktım. Saat geceyarısını bulmuştu ve enerjimin vücudumun gözeneklerinden dışarı aktığını hissediyordum. Geceleri yapabilmek için gündüz hayatından vazgeçtiğimden bu yana zaman yorgunluktan tükenecek hale geleceğimi kestiremediğimi farkettim. Yatağa yatıp üzerimdeki elbiselerle uyumaya can atıyordum. Ama bu fikir fazla ayartıcı gelmeden kendimi toparladım. Banyoda bir yaftada son kuraklık durumu hatırlatılıyor ve müşterilerin mümkün olduğu kadar az su kullanmaları rica ediliyordu. Hemen bir duş yaptım (suçluluk duyarak), sonra kaldırım taşı kadar kuru bir havluyla kurulandım. Çantamı yatağın üzerinde açıp temiz çamaşır ve bir de külotlu çorap çıkardım. Sonra her amaca uygun mucize giysim olan siyah elbisemi aldım. Bu elbisem bir süre önce bir hendeğe yuvarlanan arabamın içinde kaldığından çeşitli bataklik yaratıkları ve küf kokmuştu. Aradan geçen aylar boyunca birkaç kere kuru temizleyiciye göndermişim ve şimdi hemen hemen yepyeni sayılırdı... eğer çok yakından koklamazsanız. Kumaşı en son bilimsel başarıların doruğunu temsil etmekteydi: Hafif buruşmaz, çabuk kurur ve yırtılmaz. Dostlarımdan pek çoğu bunu atıp gardırobuma bir yenisini eklemem için yalvarmışlardı. Ama bunun bir anlamını göremiyordum. Uzun kolları ile her amaca uygun elbisem her yerde (eh, hemen hemen) giyilebilirdi. Onu düşünlerde, cenazelerde, kokteyl partilerde giymiş, onunla duruşmalara çıkmıştım. Şöyle bir silkeleyip fermuarını indirdim ve hem elbiseyi hem de siyah ayakkabılarımı aynı anda giyiverdim. Kimse beni manken sanmazdı ama hiç olmazsa yetişkin biri olarak kabul edilebilirdim.

Kent planına ve bana verilen adrese göre Joseph Ayers, Pacific Heights'ta oturuyordu. Planı yan koltuğa yaydım, gittiğim yeri görebilmek için de iç ışığı yaktım. Divisadero'da sola dönüp Sacramento Sokağı'na doğru yola çıktım. Oralara gelince önce çevreyi bir kolaçan ettim. Bu geç saate rağmen Ayers'in evini bulmam güç olmadı. Evin bütün ışıkları yanıyordu ve kimi gelen kimi giden sürüyle konuk, kapının önündeki "kâhya" servisinden yararlanmaktaydılar. Otomobilimi siyah pantolon ve beyaz gömleli gençlerden birine teslim ettim. Önümde bir Mercedes, arkamda bir Jaguar vardı.

Sokak kapısı açıktı, geç gelenlere evin yan tarafından arka bahçeye gitmeleri söyleniyordu. Partiye girenleri izleyen smokinli bir adam benim elbisem konusunda hemen kuşkuya düştü. "İyi akşamlar. Davetiyenizi görebilir miyim?"

"Ben partiye gelmedim. Bay Ayers'le özel bir randevum var."

Adamın bakışı bu sözüme inanmadığını gösteriyordu. Ancak güümsemek için para alıyordu ve bana aldığı paranın pek küçük bir karşılığını verdi. "Sokak kapısının zilini çalın. Hizmetçilerden biri sizi içeri alır."

Evin çevresinde genelde evlerin bitişik nizam inşa edildiği San Francisco ölçülerine göre geniş sayılan dar bir bahçe vardı. Mahremiyeti sağlamak için demir parmaklığın önüne yüksek bir sıra taflan ekilmişti. Tuğla döşeli yolda yürümeye başladım. Her iki yandaki çimler yeni biçilmişti. Ev zamanla olgun karpuz rengini almış eski kırmızı tuğladan yapılmış olup üç katlıydı. Pencereler açık renkli gri taştan pervazlara oturtulmuştu. Arka taraftan konukların bir üçlü orkestranın müziğini bastıran alkollü sesleri gelmekteydi. Zaman zaman yükselen bir kahkaha çevrenin sakin karanlığını delip geçiyordu.

Bana söylendiği gibi zili çaldım. Siyah üniformalı bir hizmetçi kadın kapıyı açarak girmem için geri çekildi. Adımı verdim ve Bay Ayers'in beni beklediğini söyledim. Kadın sözlerimi fazla önemsemedi ve sağolsun, her amaca uygun siyah elbisem de pek gözüne batmadı. Başını eğip çekildi. Ben de yalnız kalma anından yararlanıp çevremi incelemeye koyuldum. Hol daire biçimliydi sağda geniş bir merdiven dönere yukarı yükseliyordu. Tavan iki kat yukardaydı ve ortasında parıltılı kristalleriyle kocaman bir avize sarkıyordu. Günün birinde bir deprem onu olduğu gibi aşağı indirir ve hizmetçi kadın da altında çizgi filmlerdeki gibi yamyassı olurdu.

Çok geçmeden smokinli bir adam daha görünüp beni evin arka tarafına götürdü. Yerler siyah beyaz mermer karelerde olup bir oyun tahtası gibi düzenlenmişti. Geçtiğimiz odalarda tavanlar rahatça dört metre yükseklikteydi ve çelenk şeklinde çepeçevre kartonpiyerlerden garip suratlı cinler tepemizden bakıyorlardı. Koridor duvarları koyu kırmızı ipekli kuma kaplanmış, ses geçirmesini azaltmak için kumaşla duvar arasın kırıktı doldurulmuştu. Çevreme öylesine dalmıştım ki, az daha bir kapıya çarpıyordum. Uşak şaşkınlık çığlığını duymazda geldi.

Beni kütüphanede bırakıp çıkarken çifte kapıyı arkasından kapadı. Parke yere büyük bir Şark halısı serilmişti. Sol tarafta maun ve tik ağacından, bakır kakmalı kocaman bir yaz: masası vardı. Büyük bir kanepe

ile üç koltuk şarap rengi de kaplıydı. Oda kullanışlıydı, etkilemek için düzenlenmiş değildi Bir kenarda dosya dolapları, bir bilgisayar, bir faks ve fotokopi makinesi ve dört hatlı bir telefon duruyordu, duvarı kaplayan maun raflarda kitaplar diziliydi ve bir raf film senaryolarına ayrılmıştı.

Dördüncü duvar yukardan aşağı kadar pencerelerden oluşup arkadaki duvarla çevrili bahçeye bakıyordu. Gürültü düzeyi yükselmişse de çifte camlar büyük bir kısmını emmekteydi. Çok büyük olan bahçenin bir kısmına tenteler gerilmiş

Kırmızı kumaşlar mum ışığında ısıldıyordu. Serin havayı telafi etmek için çevreye yüksek propan gazlı ısıtıcılar yerleştirilmişti. Ağaçların bütün dallarına küçücük ampuller uzatılmıştı, her dal bir ışık kaynağına dönüşmüştü. Masalar kırmızı saten örtülerle kaplıydı. Portatif sandalyeler kırmızı tüllerle kaplanmıştı. İkram servisi elemanlarının soğuk büfe hazırlıklarını görebiliyordum. Davetiyelerde giyim zorunluluğu getirilmiş olmalıydı ki, erkekler siyah smokinler içindeydiler, kadınların hepsinde siyah ya da kırmızı tuvaletler ya da kokteyl elbiseleri vardı. Kadınlar inceydiler ve saçları elli yaşını geçmiş Californialı kadınların pek beğendikleri o sarı tonuna boyanmıştı. Yüzleri kusursuz görünüyordu, yaptırdıkları estetik ameliyatlarla hepsi aynı yaşta kalmış gibiydiler. Bu insanların hiçbirinin San Francisco sosyetesinin kaymak tabakasından olmadıklarından emindim. Bunlar para ve hırsların bir kuşak boyunca izin verdiği ölçüde servete kavuşarak sütun üstüne yükselenlerdi. Açık büfedeki yiyecekleri gözden geçirerek içkilerini içerken bile evsahiplerini çekıştirdiklerini tahmin edebilirdim.

"Karnınız açsa sizin için bir şeyler getirebilirim."

Arkama döndüm. "Böyle iyi" dedim. Aslında açlıktan ölüyordum ama bu adamın karşısında yemeğe oturmak fikri hoşuma gitmedi. Elimi uzatarak, "Kinsey Millhone" dedim. "Beni bu gece kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Joseph Ayers." Kırk beş elli yaşlarındaydı, insanı sıkıntıya düşürecek bir haber veren bir kadın doktoru havası vardı üzerinde. İri camlı ve kalın bağa çerçeveli gözlük takmıştı. El sıkışı sağladı, eti insanda sanki lastik eldiven giymiş gibi bir his yaratıyordu. Alnı kırışık, yüzü uzun olup ağzının kenarındaki ve yanağındaki çizgiler de bu etkiyi daha çok vurguluyordu. Kara saçları tepede açılmaya başlamışsa da, bir zamanlar müthiş yakışıklı olduğu anlaşılıyordu. Üzerinde smokin vardı. Uzun saatler boyunca açık havada kalmaktan yorulmuşsa bunu göstermemekteydi. Masasının ardına geçti, beni dikkatle incelerken parmağını dudaklarına götürdü. "Aslında kamerada iyi görüntü verirsiniz" dedi. "İlginç bir yüzünüz var."

"Alınmayacağınızı umarım ama Bay Ayers, filmlerinizden birini gördüm. Yüzlerle pek ilginiz yok sanırım." Hafifçe gülümsedi. "Aslını bilerseniz şaşarsınız. Bir zamanlar seyirciler iri ve şehvetli kadınlar istiyorlardı. Marilyn Monroe tipleri falan. Şimdi ise daha gerçekçi şeyler arıyoruz. Sizi herhangi bir şey için ikna amacıyla söylememiştim."

"Çok iyi" dedim.

Sanki kendisinden açıklama istemişim gibi, "Film okulu geçmişim vardır" dedi. "George Lucas ve Oliver Stone gibi. Kendimi onlarla bir düzeye koyuyor değilim. Ama kalben akademisyenim. Onu belirtmek istiyordum."

"Neler yaptığınızı bilirler mi?"

Başını pencereden yana çevirdi. "Her zaman film işinde olduğumu söylemişimdir. Bu da doğrudur ya da doğrudur. Şirketimi bir yıl önce uluslararası bir ortaklığa sattım. Bu son bir iki hafta Avrupa'da bulunmamın nedeni oydu."

"Epey başarılı olmuş olmalısınız."

"Sıradan Hollywood yapımcısından biraz daha fazla. Masraflarım azdı, karşımda hiçbir zaman sendikalar ya da stüdyo şefleri olmadı. Bir planım varsa gerçekleştirdim, hepsi o kadar". Nasıl yaptığını göstermek için parmaklarını şaklattı. "Yaptığım her film anında başarılı olmuştur ki, bunu pek çok Hollywood yapımcısı söyleyemez."

"Ya Lorna? Onunla nasıl tanıştınız?"

"Birkaç yıl önce Şehitleri Anma Günü'nün hafta sonunda Santa Teresa'daydım. Lorna'yı bir otelin barında gördüm ve film çalışmıştı, çevirmekle ilgilenip ilgilenmeyeceğini sordum. Benimle alay etti. Kartımla birlikte bir iki video kaseti verdim. Birkaç ay sonra telefon edip ilgilendiğini söyledi. Bir senaryo ayarladım. San Francisco'ya geldi, iki buçuk gün çalıştı ve karşılığında yirmi beş bin dolar aldı. Hepsini bu."

"Filmin dağıtımına çıkmamasına şaşırdım."

"Sonuçtan memnun olmadım diyelim. Film ucuz havası veriyordu, kamera berbattı. Beni satın alan şirket bütün eski filmlerimi de aldı ama o film onların arasında değildi."

"Lorna'nın yan iş olarak fahişelik yaptığını biliyor muydunuz?"

"Hayır ama şaşırmadım. O insanlara ne ad veriyorlar, biliyor musunuz? Seks işçileri. Bir seks işçisi hepsini yapabilir. Masaj, egzotik dans, telekizlik, lezbiyen kasetler, dergiler. Sürekli dolaşan mevsimlik işçiler gibidirler. İş neredeyse oraya giderler, kimi zaman kent kent dolaşırlar. Lorna'nın bunları yaptığını söylemek istemiyorum, size yalnızca olayın resmini çiziyorum."

Öyle sıradan bir şeyden sözeder gibi konuşmasına şaşarak yüzüne baktım. "Ya siz? Sizin onunla ilişkiniz neydi?"

"Öldürüldüğünde Londra'daydım. Ayın yirmisinde gitmiştim."

Beni ilgilendirmesine rağmen bu sözü üzerinde durmadım. Telefonda Lorna'nın ölüm tarihi hakkında biraz belirsiz konuşmuştu. Belki de benim gelmemi beklerken dersini bilemem.

Bir çekmece açıp bir kâğıt parçası çıkardı. "Oynadığı filmin maaş bordrosunu kontrol ettim. O günden sonra ekipten ilişkimi kaybetmediğim bir iki kişinin ad ve adresleri burada. Hâlâ San Francisco'da olup olmadıklarını bilemem ama sizin için bir başlangıç olur."

Kâğıdı alıp bakınca kendi listemdeki adları tanıdım. Her iki San Francisco numarası da artık iptal edilmişti.

"Teşekkür ederim" dedim. Ne kadar değersiz olsa da, diye düşünmekten de kendimi alamadım.

Ayağa kalktı. "Şimdi izin verirsiniz yatmadan önce konuklara şöyle bir görüneyim. Bir içki istemediğinizden emin misiniz?"

"Teşekkür ederim ama içmesem daha iyi. Yapacak işlerim var ve kentte pek uzun kalmayacağım."

"Sizi kapıya kadar geçireyim" dedi.

Geniş beyaz mermer merdivenlerden aşağı indik, kubbe tavanlı ve parke döşeli boş bir salondan geçtik.

Salonun bir ucunda küçük bir sahne vardı.

"İşinizi sattığınıza göre şimdi ne yapacaksınız?"

Bakışlarını görünce, "Burası balo salonu" dedi. "Karım yeniden dayayıp döşedi. Yalnızca zenginlerin tutuldukları hastalıklar için yardım baloları verir. Sorunuzun yanıtı: Hiçbir şey yapmak zorunda değilim."

"Talihlisiniz."

"Talih değil. Baştan beri amacım buydu. Ben hedefine kilitlenen bir insanım. Size de aynı şeyi tavsiye derim."

"Kesinlikle" dedim.

Holde el sıkıştık. Daha kaldırıma varmadan kapıyı arkamdan kapadığına dikkat ettim. Otomobilimi aldım, kâhyaya bir dolar bahşiş verdim. Yüzündeki şaşkın bakıştan başkalarının beş dolar vermiş oldukları anlaşılıyordu.

Kent planına baktım. Russell Turpin'in Haight Sokağı adresi fazla uzakta değildi. Masonic Caddesi'nden güneye indim. Golden Gate Parkı'ndan geçtim. Haight iki blok ilerdeydi ve aradığım adres de sadece dört blok ötedeydi.

Kaldırımlar insan doluydu. Haight-Ashbury'nin geçmiş görkeminin kalıntıları hâlâ gözler önündeydi. Sokak iyi aydınlatılmıştı ve hâlâ trafik vardı. İnsanlar eski çiçek çocukları gibi giyinmişlerdi: Geniş paçalı pantolonlar, burunlarda halkalar, yırtık blucinler, meşin ceketler, küpeler, sırt çantaları ve dizlere kadar çıkan çizmeler. Barlardan dışarı müzik taşıyordu. Kapı aralıklarında gençler uyuşturucularla kafayı bulmuşlardı.

Park edecek bir yer bulana kadar sekiz bloklu bir alanı tam iki kere boydan boya ve çaprazlamasına dolandım. San Francisco, kent sınırları içinde mevcut araçların tümünü alabilecek kapasitede görünmüyordu. Hepsisi, her kaldırım kenarına, yokuşlara park edilmiş, hatta kaldırımlara çıkıp binalara dayanmışlardı. Ön çamurluklar yangın musluklarına aşırı yaklaşmış, arka çamurluklar kırmızıya boyalı yasak bölgelere girmişti. Garajlarda yer de pek az olmalıydı ki hepsinin kapısında girilmemesi için uyarılar sallanıyordu.

Bir park yeri bulduğumda saat sabahın biri olmuştu. Kiralık otomobili Baker Sokağı'nda, çıkan bir otomobilin yerine sokuverdim. Çantamın içinden elfenerimi çıkarıp kapıyı kilitledim ve Haight'a doğru yokuşu tırmanmaya başladım. Binaların hepsi dört beş katlıydı ve birbirlerine yapışıktı. Arada sırada rastlanan zavallı bir ağaç sözde bir yeşillik katıyordu çevreye. Pencerelerden çoğu hâlâ ışıklıydı.

Elimdeki adres Viktorya tipi iki ahşap ev arasına sıkışmış "modern" dört katlı bir binaydı. Turpin'in ikinci katta oturduğu anlaşılıyordu; zilin yanındaki kartın üstünde elyazısıyla "Russell" adı da bunu doğrulayınca çok sevindim. Russell'la birlikte Cherie Stanislaus adında birinin oturduğu belirtilmişti. Camlı kapıdan bakınca duvarları kâğıt kaplı bir holün iki yanında iki kapı olduğunu gördüm. Arka tarafta bir merdiven sola doğru yükseliyor ve herhalde bunun eşi olan ikinci kat holüne doğru dönüyordu. Sokağa inip ikinci kat pencerelerine baktım. Binanın ön tarafındaki iki dairede de ışık yanmaktaydı ki, bu da sakinlerinin henüz yatmadıklarını gösterirdi.

Kapıya yönelirken arkamdan bir yüksek topuk sesi duydum. Durup baktım. Merdivenlerden çıkan sarışın o kadar hafif makyaj yapmıştı ki, hayaleti andırıyor diyebilirdim. Gözlerinde takma kirpikler, iki renk rimel, üst ve alt gözkapaklarında siyah kalemle çizilmiş çizgiler vardı. Geniş alnı üzerinde saçları tepesinde toplanıp gösterişli bir taşlı firketeyle tutturulmuştu. Saçının geri kalanı omzunda ikiye ayrılıp beline kadar indirilmiş, göğüsleri üzerine de birer tutam düşürülmüştü. Uzun küpeleri uzatılmış soru işaretlerine benziyordu.

Üzerinde siyah bir leopar tayt ve beline kadar yırtmaçlı siyah bir kısa etek vardı. Kalçaları dar, kamı dümdüzdü. Çantasından bir anahtarlık çıkarıp apartman kapısını açarken bana baktı. "Kimi aramıştınız?"

"Russell Turpin."

"Eh, tam yerine gelmişsiniz."

"Teşekkür ederim. Siz Cherie misiniz?"

"Evet. Siz kimsiniz peki?"

"Kinsey Millhone" dedim. "Telesekreterinize mesaj bırakmıştım."

"Hatırlıyorum. Lorna'nın arkadaşısınız." Kapıyı açtı, ben de arkasından içeri girdim. Kadın durakladı, yukarı çıkmadan önce kapının kapandığından emin oldu. Ben yine arkasından yürüdüm. Telefonda yalan söylemiş olduğum için şimdi doğruyu söyleyip söylememeye karar verememiştim.

"Aslında Lorna ile hiç tanışmamıştım" dedim. "Ben onun ölümünü araştıran bir özel detektifim. Öldürüldüğünü biliyor muydunuz?"

"Biliyorduk. Bunu söylediğiniz iyi oldu. Russell bir arkadaşına Lorna'nın ölüm haberini verecek olmaktan rahatsızlık duyuyordu." Kadının siyah çorapları ağ gibiydi ve yedi buçuk santimlik topukları baldırlarının kaslarını şişiriyordu. İkinci kat holüne geldiğimizde C dairesinin kapısını açtı. Yüzüne bir rahatlama ifadesi yerleştirerek ayakkabılarını çıkardı, sonra çoraplı ayaklarıyla oturma odasına girdi. Işık yakacak sandım ama o loş ışıkla yetineceği anlaşılıyordu. "Rahatınıza bakın" dedi.

"Saat kaçta geleceği hakkında bir fikriniz var mı?"

"Her an gelebilir. Çok geç saatlere kadar dışarıda kalmaktan hoşlanmaz." Mutfağın ışıklarını yaktı, iki buz tepsisini alıp buzları akrilik bir buz kabına boşalttı. "Ben bir içki içiyorum, siz de isterseniz söyleyin. Evsahipliği rolünden nefret ederim. Açık bir şişe Chardonnay'im var, eğer şarapla ilgilenirseniz. Bana beyaz şarap tipi olarak görüldünüz."

"Memnun olurum. Yardım edeyim mi?"

"Hangimizin yardıma ihtiyacı yok ki? Büronuz kentte mi?"

"Santa Teresa'da."

Kadın başını kaldırıp baktı. "O kadar yoldan Russell'i görmeye mi geldiniz? Zanlı falan değildir umarım?"

"Onun sevgilisi misiniz?" Soru sorma sırası artık bana gelmeliydi. .

"Pek öyle diyemem. Birbirimizden hoşlanıyoruz. O serbest olduğunu düşünmekten hoşlanır. O tiplerden biridir işte."

Uzun bir kadehe buz atıp yansına kadar viski doldurdu. Biraz da maden suyu kattı. Bir yudum aldı, hafifçe ürperdi, kadehi bir yana bırakıp bir şarap kadehi arandı. Dolapta bulduğu bir kadehi alıp ışığa tuttu ve yeterince temiz olmadığına kanaat getirince suda çalkalayıp kuruladı. Chardonnay'i buzdolabından çıkarıp kadehe doldurdu, sonra şişeyi bir soğutucuya sokup tezgâhın üzerinde bıraktı. Uzattığı şarap kadehini aldım.

"Bilmem biliyor musunuz, ama Russell biraz üşütüktür."

"Sahi mi? Onu hiç tanımıyorum."

"Bana inanabilirsiniz. Nedenini söyleyeyim mi? Takımları bir katırinkiden farksızdır da ondan."

"Ha" dedim. Onu iş başında gördüğümden bunu kabul edebilirdim.

Cherie güldü. "Bu 'ha'yı beğendim. Çok diplomatik. Haydi odama gel de üstümü değiştirirken konuşuruz. Bu korseden bir an önce kurtulmazsam intihar edeceğim."

11

Cherie'nin yatak odasının mobilyası ellili yıllardan kalma yumuşak çizgili sarı ahşaptandı. Ortasında kocaman yuvarlak bir ayna ve iki yanında çekmeceler olan tuvalet masasının karşısına oturdu. Üzerindeki abajuru yakıp odanın geri kalanım loş bıraktı. Sarı ahşaptan arkalıklı iki kişilik yatağı, eski bir kırk beşlik pikabı ve üzerinde elbiselerinin atılmış olduğu siyah bir demir koltuğu vardı. Bana oturacak yer olarak yataklardan biri kalmıştı. Ben de kapının kenarına dayanmayı tercih ettim.

Cherie korsesini ve külotlu çorabını çıkarıp yere attı, dönüp aynada kendisine baktı. Sonra öne uzanıp gözlerinin kenarındaki çizgilere dikkatle bakarak hiç hoşlanmamış gibi başını salladı. "Yaşlanmak ne kötü şey, değil mi? Kimi zaman kendimi vurayım da bu iş bitsin diyorum doğrusu."

Kadın temiz beyaz bir havlu yayıp makyajını silmek için gerekli öteberiyi üzerine dizdi. Doğrusu onun kadar titiz olmayan pek çok dişiçi gördüğümü söyleyebilirim.

"Lorna'yı tanır mıydın?"

"Tanışmıştım. Ama tanımazdım."

"Hakkında ne düşünmüştün?"

"Kıskanmıştım tabii. 'Doğal güzel' denilen tipti. Zahmetsizce. İnsanı hasta edecek kadar." Aynada gözgöze geldik. "Sen pek makyaj yapmadığın için herhalde anlayamazsın ama ben yüzüm için saatlerimi veririm ve sonu ne olur, ha? Sokakta on beş dakika dolaş geriye bir şey kalmaz. Rujum silinir. Göz farım bu kırıışığın içine dolar... şuna bak. Boyalar birbirine karışır. Burnumu her sildiğimde sürdüğüm fondöten boya gibi mendile bulaşır. Lorna ise tam aksiydi. Hiçbir şey yapmasına gerek yoktu." Takma kirpiğini çıkarıp küçük bir kutuya bir göz kırpışı gibi koydu, sonra ikincisini de yanına yerleştirdi. Şimdi de uykuda kapanmış iki göze benzemişti. "Onun gibi bir tenimin olması için neler vermezdim" diye devam etti. "Neyse, insanın elinden bir şey gelmez ki." Elini alnına götürüp takma saçını çıkardı. Altına lastik duş başlığına benzer bir şey geçirmişti. Sonra sesini normal kalınlığına dönüştürerek aynadan bana, "Eh, işte Russell" dedi. "Tanıştığımıza memnun oldum." Cherie aniden yok olmuş, yerine sakar görünlümlü bir erkek gelmişti. Dönüp poz verir gibi baktı.

"Açık konuş. Hangisini tercih edersin."

Gülümsedim. "Cherie"yi.

"Ben de" dedi. Dönüp yine aynada dikkatle yüzüne baktı. "Her sabah uyanıp da suratında bir karış sakal görmenin ne kadar itici bir şey olduğunu anlatamam. Ve de bir penisi olmak? Aman Tanrım! Onu bir de o dantelli külotun içinde düşün. Kocaman çirkin bir solucan gibi." Yüzüne krem sürerek fondöteni silmeye koyuldu.

Gözlerimi üzerinden ayıramıyordum. "Bunu her gün mü yaparsın? Yani her gün kadın gibi giyinir misin?"

"Çoğunlukla. İşten sonra. Dokuzdan beşe kadar Russell'im: Spor ceket, gömlek, kravat, aklına ne gelirse."

"Ne iş yapıyorsun?"

"Circuit City mağazasında müdür yardımcısıyım, stereo sistemleri satarım. Geceleri de keyfime bakıp canımın istediğini yaparım."

"Oyunculuktan geçimini sağlayamıyor musun?"

"Ne? Filmi gördün demek. Pek bir para kazanamadım, zaten sonrası da gelmedi. Bunun da aslında öyle olmasına sevindim doğrusunu istersen. Kalben Cherie iken Russell olarak ün kazanmayı düşün bir kere."

"Az önce Joe Ayers'le evinde konuştum. Şirketini sattığını söyledi."

"Saygın bir kişilik kazanmaya çalışıyor herhalde." Kaşlarını kaldırarak gülümsedi. İfadesinden buna imkân olmadığını düşündüğü anlaşılıyordu. Fondöteni çıkınca pamuk alıp bir sıvıya batırarak kremi ve kalan diğer makyajını da temizlemeye koyuldu.

"Ona kaç film yaptın?"

"Yalnızca bir tane."

"Filmin piyasaya çıkmaması seni düş kırıklığına uğrattı mı?"

"O zaman, evet. Ama o günden sonra 'takımlarımla' para kazanmaktan pek hazzetmediğimi farkettim. Erkek olmaktan nefret ediyorum. Öyle maço pozlarıymış bilmem neymiş, nefret ediyorum hepsinden. O kadar zahmetli bir iş ki. Onu kesip kurtulayım diyorum ama öylesine bir mala cerrahi müdahale de düşünemiyorum. Belki de bir organ bağış derneği falan ilgilenirdi oysa." Elini salladı. "Ama benim boktan sorunlarım yeter. Sana Lorna hakkında başka ne söyleyebilirim?"

"Bilemiyorum. Onu pek iyi tanımadığın izlenimine kapıldım."

"O iş hangi gözlükle baktığına bağlı. Film çekilirken yalnızca iki gün beraber olmuştuk. Ama birbirimize kanımız kaynadı ve çok güldük. O kadar neşeli biriydi ki. Korkusuz, garip bir mizah anlayışına sahip. Adeta ikizdi ruhlarımız. Sahi söylüyorum. Öldüğünü duyduğumda ne kadar üzülüğümü tahmin edemezsin."

"Onu yalnızca film çekilirken mi gördün?"

"Hayır, iki ay kadar sonra burada rastladım, domuza benzeyen kardeşiyle alışveriş yapıyordu."

"Hangisi? İki tane var."

"Sahi mi? Adını hatırlamıyorum. Garip bir şeydi ama Lorna'nın taklidi gibiydi: Aynı yüz ama et bağlamış. Union Meydanı civarında rastladım, ayaküstü konuştuk. Lorna her zamanki gibi göz kamaştırıcıydı. Ondan sonra bir daha görmedim."

"Ya öteki artist? Nancy Dobbs? O Lorna'yla arkadaş mıydı?"

"Aman Tanrım! Ne kötüydü o! Odun gibi."

"Kötüydü doğrusu" diye itiraf ettim. "O, Ayers için başka filmde oynadı mı?"

"Sanmam. Hatta eminim bile diyebilirim. O bir kereyi de eğlence olsun diye yaptı sanırım. Aslında başka biri oynayacaktı ama son anda gelmemiştii. Nancy çok hırslıydı ama fazla yükselecek ne yeteneği vardı ne de vücudu. Tepeye erişene kadar kendini veren kadınlardandı ama onu da kimse istemezdi, o yüzden fazla ileri gitmesi de mümkün değildi." Russell güldü. "Aslında işe yarayacağını bilse bir köpekle bile düzüşürdü."

"Lorna ile arası nasıldı?"

"Bildiğim kadarıyla aralarında bir tartışma falan geçmiş değildi ama özel olarak her biri kendini diğerinden kat kat üstün görürdü. İkisi de çekim aralarında bana açıldıkları için biliyorum bunu."

"Hâlâ kentte mi? Bir konuşmak isterdim."

Russell şaşkın şaşkın baktı yüzüme. "Bu gece görmedin mi? Ayers'in davetinde konuşmuşsundur sanmıştım."

"Orada ne işi vardı ki?"

"Nancy, Ayers'le evlidir. Çekim sırasında adamın peşinden ayrılmamıştı. Sonra bir de duyduk ki... Bayan Joseph Ayers, sosyetenin ünlü siması. Ayers belki de o yüzden porno işini bıraktı. Bir de bunun duyulduğunu düşün. Karısını 'Düşes' diye çağırır."

"Joe Ayers'in Lorna ile meslekdaşı bir ilgisi olduğu söylentisi var mıydı?"

"Kızla cinsel bir ilişkisi olmamıştı, eğer söylemek istediğin buysa. Bu insanların 'malı elden geçirdiklerini' düşünmek eskilerde kalmış bir klişedir. İnan bana, onun tek istediği para kazanmaktır."

"Lorna'nın annesi kızının ölümünün her nasılsa o filmle ilişkili olduğunu düşünüyor."

"Olabilir ama bunun için onu neden öldürmek işteşinle ki? Yaşasaydı yıldız olabilirdi. Filmde rol alan bizlere gelince inan bana, gerçekten iyi geçiniyorduk. Bu fırsat için hepimi minnettardık. Annesi nasıl öğrendi peki?"

"Biri kaseti göndermiş."

Russell aynadaki aksime baktı. "Başsağlığı olarak çirkin bir hareket. Neden acaba?"

"Doğru. Neden acaba?"

Motele döndüğümde hiç uykum yoktu. Sabahın ikisi-Santa Teresa tümüyle kapanmış olurdu. San Francisco'da bütün barlar kapalıydı ama benzin istasyonları, kitapçı, jimnastik salonları, video kiralayanlar, kahveler ve hatta giyim eşyası satan yerler hep açıktı. Her işe uygun elbisemi ve külotlu çorabımı Cherie'nin gösterdiği rahatlamayla çıkardım. Blucinimle balıkçı yakamı giyince yine kendi derimin içine dönmüş gibiydim. Del Rey'den iki kapı ötede bütün gece açık bir yer bulup esaslı bir kahvaltı ettim. Sonra odama dönüp ayakkabılarımı çıkardım, yastıkları sırtıma yerleştirip Lorna'nın dosyasını aldım, olay yeri eskizleriyle fotoğrafları bir kere daha gözden geçirdim.

Fotoğrafçı evi dışarıdan, önden, arkadan ve yanlardan çekmişti. On ve arka verandaların, ahşap parmaklıkların, pencerelerin resimleri vardı. Ön kapı kilitsiz ama kapalıydı ve zorlama izi yoktu. Evin içinde de ne bir silah görünüyordu ne de bir mücadele izi. Parmak izi uzmanlarının çeşitli tozlarıyla çalıştıkları yerlerdeki renkli lekeler görünüyordu. Raporla göre evde bulunan parmak ve avuç islerinin çoğu saptanabilmişti. Bir kısmı Lorna'ya bir kısmı aile üyelerine, evsahibine, arkadaşısı Danielle'e ve cinayet masası detektiflerinin sorguya çektikleri bir iki tanığına aitti. Pek çok yüzey de silinmişti.

Lorna'nın fotoğrafları cesedin sokak kapısına olan mesafesinin tespitiyle başlıyordu. Daha pek çok resim vardı ve yakından çekimlerde boyutları göstermek için bir kenara on beş santimlik bir cetvel yerleştirilmişti. Bu iki boyutlu görüntüler beni sinirlendiriyordu. Fotoğrafın içine girmek, masa üstlerindeki her şeyi tek tek incelemek, çekmeceleri açmak, içindekileri didik didik etmek istiyordum. Resimleri gözlerime iyice yaklaştırıyor, uzaklaştırıyor, yine yaklaştırıyordum. Sanki birden daha berrak olmasını bekler gibiydim. Cesede bakıyor, geri planı tarıyor, gördüğüm her şeyi kafama kazıyordum.

Ben gördüğümde evde bir tek eşya kalmamıştı. Geride yalnızca Lorna'nın yaşam alanının çıplak kemikleri vardı: Boş dolaplar, banyo, su ve elektrik tesisatı. Fotoğrafları görmek, zihni sürecimi düzeltmek iyi bir şeydi. Aklımda kalanlarla oda boyutlarını ve eşyaların birbirlerinden olan uzaklıklarını çarpıtmaya başlamıştım. Bütün resimleri ikinci ve üçüncü kere bir daha elden geçirdim. Lorna'nın ölümünden bu yana geçen on ay içinde cinayet yeri sökülümüştü ve geriye yalnızca bunlar kalmıştı. Eğer cinayet kanıtları ve bir zanlı bulunursa dava bu zarfın içindekilere bağlı olacaktı. Bunu yapabilme şansı neydi? Bu kadar geç katıldığım bir oyunda neler elde etmeyi bekleyebilirdim? Aslında yaptığım bu araştırmada cinayet yeri araştırmasının helezoni yöntemini tekrarlıyordum: Merkezden başlıyor ve giderek genişleyen dairelerle dışarı doğru hareket ediyordum. Ama sorunum bir yönümün olmamasıydı. Kızın neden öldüğü hakkında bir kuramım bile yoktu. Oltamı savurmuş, bir katil avlamayı umuyordum. Oysa o şeytanın yapacağı tek şey denizin dibinde kalmak ve aşağıdan yemime bakmaktı.

Dosya elimde olduğu halde düşünmeye koyuldum. Dizi cinayet işleyen ya da tesadüfen birini öldüren biri dışında cinayetin bir nedeni olmalıdır. Kurbanın ölmesini isteyecek somut bir neden. Lorna Kepler'de bu nedenin ne olduğunu göremiyordum. Parasal çıkar bir olasılıktı. Kızın miras olarak bıraktığı bir varlık vardı. Bu konuyu Janice'le konuşmalıydım Lorna'nın çocuğu olmadığına göre vasiyetname bırakmadan öldüğü takdirde mirasçıları anasıyla babası olacaktı. İkisinin de cinayet işleyeceğini düşünmek güçlü doğrusu. Bir kere, katil Janice olsaydı beni işin içine katması için aptal olması gerekirdi. Mace ise bir soru işaretiydi. Bende pek yaslı bir baba havası uyandırmamıştı. Kardeşleri bir diğer olasılıktı ama ikisi de bu işin gerektirdiği zekâyı ve enerjiye sahipmişler gibi görünmemişlerdi. Telefonu açıp Frankie Kafeteryası'nı aradım. Bu kere karşıma Janice çıktı. Geride müzik sesi geliyordu ama konuşma falan duyulmuyordu.

"Merhaba, Janice. Ben Kinsey. San Francisco'dayım."

"Nasılın, Kinsey? Bu saatte araman beni her seferinde şaşırtıyor. Lorna'nın yanında çalıştığı kişiyi buldun mu?"

"Onunla bu akşam konuştum, ayrıca filmdeki oyuncuların birini de buldum. İkisi hakkında da bir karara varamadım ama. Bu arada başka bir şey çıktı. Lorna'nın mali kayıtlarına bakabilir miyim?"

"Herhalde. Nedenini söyleyebilir misin, yoksa gizli mi?"

"Aramızda gizlilik olamaz. Yaptığım işin bedelini sen ödüyorsun. Bir neden bulmaya çalışıyorum. Para da her zaman bir olasılıktır."

"Doğru, ama bu olayda bu ne kadar geçerli bilemem. Ölene kadar hiçbirimizin parası olduğundan haberimiz yoktu. Ben hâlâ şok içindeyim. Doğru dürüst yemek yemesi için arada sırada eline bir yirmi dolarlık sıkıştırırdım. Oysa hisse senetleri falan altı yüz bin dolara yakın parası varmış. O kadar parayla biraz daha iyi yaşayabilirdi."

Ona paranın Lorna'nın emeklilik parası olduğunu söylemeye gönlüm elvermedi. Kız parayı kullanamayacağı kadar az yaşamıştı. "Vasiyetnamesi var mıydı?"

"Evet. Kendi eliyle yazdığı bir sayfa. Her şeyini Mace ile bana bırakıyordu."

"Eğer sence bir sakıncası yoksa onu görmek isterim."

"İstediğin her şeyi görebilirsin, işten eve döndüğümde Lorna'nın özel eşyalarının bulunduğu kutuyu çıkarıp Berlyn'in masası üstüne bırakırım. Döndüğünde uğrar alırsın."

"Çok memnun olurum. Zaten ikisiyle de konuşmak istiyorum."

"Konuşma dedin de aklıma geldi, Lorna'nın evinde bakıcılık yaptığı o kadınla konuştun mu?"

"Bir kere konuştum."

"Senden bir iyilik yapmanı isteyeceğim. Lorna'nın eşyalarını karıştırırken o kadına ait olduğunu sandığım ev anahtarları buldum. Kadına geri vermek istedim ama bir türlü fırsat olmadı."

"Onları vermemi mi istiyorsun?"

"Mümkünse. Aslında bunu benim yapmam gerekir ama vaktim yok. Ve işini bitirince hepsini olduğu gibi iade etmeni rica edeceğim. Avukat, Lorna'nın gelir vergisi beyannamesini hazırlarken bazı şeylere ihtiyacı olacağını söyledi."

"Miras olayı tamamlandı mı?"

"Henüz değil. Sana vereceğim fotokopileri de geri istiyorum."

"Bir sorun değil. Öbür gün geri veririm sanıyorum."

"Çok iyi." Arkada konuşmalar artmıştı. "Oh oh, artık kapatmam gerek" dedi.

"Yarın görüşürüz" deyip telefonu kapattım.

Çevreme bakındım. Oda zararsız ama iç kapayıcıydı. Şilte Çamur yoğunluğundaydı, köpük doldurulmuş yastıklar insanın boynunda ciddi bir hasar bırakabilirdi. Ertesi gün öğle uçağına yer ayırtmışım. Saat sabahın üçüydü ve ben hâlâ uyumaya hazır değildim. Dönüş biletimi feda edersem kiralık arabamla Santa Teresa'ya döner, otomobili havaalanında bırakıp VW'imi alırdım. Yol altı saat kadar sürerdi ve direksiyon başında uyu. madığım takdirde saat dokuzda evimde olabilirdim.

Eve gitme fikri beni birden heyecanlandırmıştı. Hemen yataktan indim, Reebok'larımı ayağıma geçirip bağcıklarım bile bağlamadım. Banyodan eşyalarımı toplayıp çantama tıktırdım. Motelden ayrılmak gece kâtibini uyandırmaktan kısa sürdü. Saat 3:22'de 101 nolu otoyolda güneye doğru yol alıyordum.

Geceleri otoyol kadar insanı hipnotize eden bir şey yoktur. Görsel uyarı yoldaki çizgilere indirgenmiştir. Yolun kenarındaki çalılıklar bir karalıdır yalnızca. Yeni arabalardan mobilyaya, yanıcı sıvılardan dümdüz balyalanmış karton kutulara kadar eşya taşıyan büyük kamyonlar hep hareket halindeydiler. Bir yanda karanlıklara gömülü ve yalnızca sokak lambalarıyla aydınlanmış köy ve kasabalar vardı. Arada sırada bir reklam panosu görsel bir dikkat dağıtıcılığını üstleniyor, uzun aralıklı kamyon durakları birer ışık adasını andırıyordu.

İki kere kahve içmek için durakladım. Geri dönmeye karar verdikten sonra şimdi de araba sürmek uyuşturucu gibi geliyor, uyanık durmakta güçlük çekiyordum. Kiralık otomobilin radyosu bana iyi bir yol arkadaşıydı. İstasyondan istasyona dolaşıyor, haber programlarıyla, klasik ve country müzik dinliyordum. Bir zamanlar sigara içerdim ve bu alışkanlığın otomobil yolculuklarında vakit geçirmek için iyi bir yöntem olduğunu hâlâ hatırlıyordum. Şimdi ise bir sigara yakmaktansa köprüden aşağı uçmayı tercih ederdim. Bir saat daha geçti. Artık şafak sökmek üzereydi, gökyüzü ağarmaya, yol kenarındaki ağaçlar renklerini almaya başlamışlardı. Güneşin bir plaj topu gibi görüş alanıma girdiğini, gökyüzünün renklerinin koyu griden leylağa, ondan şeftaliye ve sonra da parlak sarıya dönüştüğünü farkedebiliyordum. Gözlerimin kamaşmasını önlemek için güneş siperliğini indirdim.

Saat 9:14'te kiralık otomobili şirkete teslim edip VW'imi evimin önünde park etmekteydim. Gözlerim kaşınıyor, sanki grip geçiriyormuşum gibi her tarafım yorgunluktan ağrıyordu ama hiç olmazsa evime kavuşmuşum. İçeri girdim, telesekreterde mesajları kontrol ettim, dişlerimi fırçaladım, ayakkabılarımı çıkardım ve kendimi yatağa attım. Uyku bu kere kafama bir darbe gibi indi ve kendimi kaybettim.

Uyandığımda saat akşamüstü beşti. Sekiz saatlik uyku yeterli olmalıydı ancak öylesine uyku açlığı çekiyordum ki, kendimi bir bataklıktan kurtulmaya çalışıyormuşum gibi hissettim. Hâlâ altüst olan yaşantıma uyum sağlayamamıştım. Şafakta yat, akşama doğru kalk. Öğleyn kahvaltı ediyor, sabaha karşı akşam yemeği yiyordum ve o da genellikle soğuk mısır gevreği ya da yumurta olduğundan iki kere kahvaltı etmekte olduğum anlamına geliyordu. Geceyi gündüzün yerine geçirdiğim için psikolojik bir değişim, görüşlerimde bir farklılık da vardı artık. İç saatim dünya saatiyle uyumunu kaybetmişti. Sanki uzun bir uykudan uyanıyormuş gibi gizli bir kişiliğin ortaya çıkıp çıkmayacağını merak ediyordum. Gündüz yaşan-'tim beni çağırıyordu ama ben ona karşılık vermekte garip bir biçimde isteksiz davranıyordum.

Yataktan kalktım, kirli giysilerimi çıkardım, duşumu yapıp tekrar giyindim. Bir markete uğrayıp bir kutu yoğurt ve bir elma aldım ve Kepler'lere giderken otomobilde yedim. Bir iki saat daha uyumak isterdim ama Lorna'nın kardeşleriyle anneleri uyanmadan konuşmak istiyordum. Benim gibi onun da günü gecesine karışmıştı ve kadına karşı apayrı bir bağ hissediyordum.

Mace'in tesisatçı kamyoneti evin önünde değildi. Beyaz parmaklığın kenarına park edip eve kadar yürüdüm, kapıyı "Hadım. Biraz uzun bir bekleyişten sonra kapıyı Trinny açtı."

"Merhaba. Annem gece vardiyasında çalıştığı için daha kalkmadı."

"Tahmin etmiştim. Berlyn'e benim için bir kutu bıraka, çaktı."

"O da evde değil. Gelip beklemek ister miydiniz?"

"Teşekkür ederim." Kızın ardından mutfakın bir ucundaki küçük ve epey kalabalık bir biçimde döşenmiş yemek bölmesine yürüdüm. Günbatımı yaklaştığından mutfak pencereleri kararmaya başlamıştı ve ışıkları yanan mutfaka yapay bir sıcaklık havası veriyordu. Bir kenara bir ütü tahtası yerleştirilmişti, yeni ütülenmiş

pamuklu kokusu bende bir yaz özlemi uyandırdı. "Berlyn'in masasına bakabilir miyim?" dedim. "Eğer kutu yakınlarında bir yerdeyse alabilirim."

Trinny ütünün başına geçti. Çalışma odasına açılan kapıyı gösterdi. "Şurası."

Odanın bir köşesinin Kepler Tesisatçılık'ın bürosu olduğu anlaşılıyordu. Mace ile konuştuğum gece hem masayı hem de dosya dolabını gördüğümü hatırlıyordum. Masanın üstünde üzerinde adım yazılı bir kutu duruyordu. Bir kerecik olsun çevreyi karıştırmak isteğime engel olup içine bakmak için kapağını açtım. Burnuma limon ve baharat karışımı bir koku çarptı. Gözlerimi kapatarak bunun Lorna'nın parfümü olup olmadığını düşündüm. Bir kişinin karakteristik kokusunu yoğun bir biçimde daha önce de almıştım.

Erkeklerde bu tıraş losyonu, meşin ya da ter, kadınlarda ise kolonya kokusudur. Janice'in sözünü ettiği ev anahtarları dosyaların üzerindeydi. Banka dekontları, geçmiş gelir vergisi beyannameleri, hisse senetleri temettüleri, hisse senetleri, yıllık bilançolar alfabetik bir sırayla dizilmişti. Kutunun bir kenarına katlanmış kaşmir bir eşarp sıkıştırılmıştı. Kumaşı yüzüme bastırınca biçilmiş çimen, tarçın, limon ve nane kokusu aldım. Kutuyu mutfaka taşıyarak iskemlelerden birine bırakıp eşarbu da üstüne koydum. "Bu Lorna'nın mıydı? Kutunun içinden çıktı."

Trinny omuzlarını silktiler. "Herhalde."

Eşarbu ikiye katlayıp yine kutuya soktum. "Biraz oturabilir miyim? Sizinle konuşabileceğimi umuyordum."

"Olur" dedi. Ütünün düğmesini kapadı. "Yemek hazırlıklarını aksatmıyorumdur inşallah."

"Fırında güvecim var. Onu ısıtıp bir salata yapmaktan başka işim kalmadı."

Nasıl bilgi sızdırabileceğimi düşünerek oturdum. Ne öğrenmek istediğimi bile bilmiyordum ama onunla yalnız olabilmek yine de iyi bir şeydi. Üzerinde daha önce gördüğüm paçası kesilmiş blucin vardı. Çıplak ayaklarına lastik terlikler geçirmişti. Bu seferki tişörtü çok boldu ve ön tarafında boyayla yapılmış bir resim vardı. Ütü tahtasından mutfak masası başına geçti, oturdu ve yeni bir tişörtün göğsündeki Jackson Pollock tipi bir desene bir tüp boya sıkmaya koyuldu. Noktalar ve çizgiler. Mutfak dolaplarından birinin koluna tamamlanmış bir tane asıydı, boyadan çizgiler üç boyutlu olarak şişmişti. Bakışımı gördü. "Şişen boya" dedi. "Sürüp kurutursunuz, sonra da tersinden ütüleyince boya öyle şişer."

"Çok hoş" dedim. Yerimden kalkıp dolaba yaklaştım, bitmiş ürünü inceledim. Bence korkunçtu ama ben böyle şeylerden ne anlardım ki? "Bunları satıyor musunuz?"

"Henüz değil, ama satacağımı umuyorum. Üzerimdekini ben yaptım, ne zaman sokağa çıksam herkes hayran kalıyor. Bir işte çalışmadığıma göre kendi işimi kurabilirim belki diye düşünüyorum."

Vay vay. O da, kızkardeşi Lorna gibi pek girişimci bir ruha sahipti doğrusu. "Bu işi ne kadar zamandır yapıyorsunuz?"

"Daha bugün başladım."

Yine mutfak masası başına oturdum, onu izlerken oltamı sallandırdım. Ondan öğreneceğim bir şeyler olmalıydı. Sağ tarafımda bir dizi turizm broşüründe Alaska, Kanada ve Karayipler turları, kayak tatilleri öneriliyordu. Birini alıp göz gezdirdim. "Dünyanın el değmemiş son cenneti... göz kamaştıran beyaz kumlar... derin mavi lagün gölleri..."

Trinny, "Onlar Berlyn'in" dedi.

"Nereye gidiyor?"

"Henüz o da bilmiyor. Alaska iyi görünüyor diyordu."

"Sen de gidiyor musun?"

Trinny yüzünü buruşturdu. "Param yok."

"Yazık. Eğlenceli bir şeye benziyor. Berlyn yalnız gitmekten sıkılmaz mı?"

"Hayır. Aksine bayılır. Her zaman değil ama, zorunlu kalırsa. Sonbaharda da gitmişti."

"Sahi mi? Nereye gitti?"

"Acapulco'ya. Orasını çok sevmiş. Bir daha giderse beni de götürecektir."

"Çok iyi. Ben geçen yaz Viento Negro'ya gittim, ama daha güneye inmedim."

"Ben o kadarına bile gitmedim. Berlyn seyahati çok sever. Bende o hastalık yok. Yani severim de ama başka şeyler yapmak isterim."

"Ne gibi?"

"Bilmem. Elbise falan satın almak."

Başka bir yol denedim. "Lorna'nın ölümü sizler için çok güç olmuş olmalı. Nasıl, baş edebiliyor musunuz?"

"Sanırım. Asıl onlara güç oldu. Annemle babam birbirlerine daha yakındılar. Lorna öldükten sonra her şey değişti sanki. Şimdi onu düşünen bir tek annem kaldı. Lorna'dan başka şey konuşmuyor. Berlyn bayağı üzülüyor. Sanki biz yokmuşuz gibi. Biz adam değil miyiz yani?"

"Siz Lorna'ya yakın mıydınız?"

"Sayılmaz. Lorna kimseye yakın değildi. O kendi dünyasında yaşardı biz kendi dünyamızda. O küçük evi vardı ve yalnızlıktan hoşlanırdı. İnsanların haber vermeden gelmelerinden hiç hoşlanmazdı. Çoğunlukla evde bile değildi. Geceleri ille de çıkardı. Önceden telefon edip davet edilmedikçe evden uzak kalınmasını istediğini açıkça belirtirdi."

"Onu ne kadar sık görürdünüz?"

"Buraya geldiğinde görüşürdük. Ama o kendi evinde yaşadığı sürece oraya bir iki kere gittim. Berlyn daha çok giderdi. O doğuştan meraklıdır. Lorna da esrarengizdi doğrusu."

"Nasıl yani?"

"Bilmem. İnsanların ziyarete gelmesindeki titizliği örneğin. Bundan ne çıkar ki? Bizim için kaygılanması gerekmezdi. Bizler kardeşleriydik."

"Geceleri nereye gittiğini hiç öğrenebildiniz mi?"

"Hayır. Herhalde önemli bir yere gidiyor değildi. Aradan bir süre geçtikten sonra onu olduğu gibi kabul ettim. Bizim gibi girgin değildi. Biz birlikte çıkarız falan filan. Şu anda ikimizin de erkek arkadaşı yok, onun için hafta sonları dansa birlikte gidiyoruz. Lorna bize hiç bir iyilik yapmamıştır. Ara sıra yapardı ama onun için de neredeyse ayaklarına kapanırdık."

"Ölümünü nasıl öğrendiniz?"

"Polis eve gelip babamla konuşmak istedi. Babam anneme söyledi, o da bize. Korkunç bir şeydi. Biz Lorna'yı kent dışında sanıyorduk. Annem tatile çıktığını söylemişti. O yüzden bir haber almadığımızda merak etmedik. Döndüğünde nasıl olsa arar diye düşünüyorduk. Oysa o sırada onun orada çürümekte olduğunu düşünmek gerçekten çok korkunç."

"Öyle olmalı."

"Ben bağırmaya başladım, Berlyn bembeyaz kesildi. Babam şoka girmişti. En çok etkilenen de annem oldu. Hâlâ da şoku atlatmış değil. Saçlarını yormaya başlamıştı. Onu hiç öyle görmemişim. Genelde bizi bir arada tutan odur. Anneannem öldüğü zaman bile öyleydi. Hem de ölen kendi annesi olduğu halde. Sükûnetini hiç kaybetmedi, uçak biletlerini ayırttı falan. Iowa'ya cenazeye gidebilmemiz için. Bizler küçüktük, durmadan ağlıyorduk. Ama o her şeyi büyük bir soğukkanlılıkla idare etti. Ama Lorna'nın ölümünü duyduğunda paramparça oluverdi."

"Pek çok anababa çocuklarından uzun yaşayacaklarını düşünmezler."

"Herkes öyle diyor. Polisin Lorna'nın öldürüldüğünü düşünmesi de işleri kolaylaştırmadı tabii."

"O konuda sen ne düşünüyorsun?"

Trinny ağzını büktü. "Alerjilerinden de ölmüş olabilir. O konuyu düşünmek istemiyorum."

Konuyu değiştirdim. "Geçen yıl Lorna ile San Francisco'ya giden sen miydin?"

"Berlyn'di. Onu kimden duydun?"

"Filmdeki adamla tanıştım."

Trinny ilgilenmiş bir tavırla işinden başını kaldırdı. "Hangisiyle?"

12

Kızın utanacak kadar inceliği vardı. Kumral saçlarına rağmen açık renk tenliydi ve yanaklarındaki kızarıklık bir alerjiyi andırıyordu. Bakışlarını önüne indirdi ve aniden daha hızlı çalışmaya başladı. Konuyu değiştirmenin bir yolunu aradığını görebiliyordum. İşinin üzerine eğildi. Yaptığı noktalar birden çok önem kazanmış gibiydi.

"Trinny?"

"Efendim?"

"O kaseti nasıl gördün? Ve sakın 'hangi kaseti' deme çünkü neden sözettiğimi çok iyi biliyorsun."

"Kaseti görmedim."

"Haydi haydi. Gördün elbette. Aksi halde birden fazla erkeğin olduğunu nasıl bilebilirsin?"

"Neden söz ettiğini bile bilmiyorum" dedi dindar bir huzursuzlukla.

"Lorna'nın rol aldığı porno filmin kasetinden söz ediyorum. Hatırladın mı? Hani annen size söylemişti."

"Belki annem filmde iki erkek olduğunu da söylemiştir."

En kuşkulu ses tonuyla, "Belki" dedim. "Ne oldu, Trinny, yoksa Lorna sana da bir kopyasını mı vermişti?"

Böyle bir düşünce kendisini kırmış gibi heceyi uzatarak, "Haaayır" dedi.

"Öyleyse birden fazla erkeğin olduğunu nereden biliyorsun?"

"Tahmin ettim. Hem bu seni ne ilgilendirir ki?"

Kızın yüzüne baktım. Apaçık olan çözüm birden aklıma geliverdi. "Kaseti sarıp sarmalayıp posta kutusuna koyan sen miydin?"

"Hayır. Hem yanıt vermek zorunda da değilim." Bu kere aksi bir sesle konuşmuş ama yanakları yine kızarmıştı. Bu, yalan makinesi testinden iyiydi doğrusu.

"Kim yaptı peki?"

"Ben hiçbir konuda bir şey bilmiyorum. O yüzden konuyu değiştirsen iyi edersin. Burası mahkeme değil, ben de doğruyu söylemek için yemin etmedim."

Avukat olmaya niyetliydi sanki. Bir an beni duymamak için parmaklarını kulaklarına sokacağını sandım. Gözgöze gelebilmek için başımı eğdim. "Trinny." O ise önündeki tişörtlü biraz daha gömülerek kocaman bir turuncu nokta daha yaptı. "Haydi haydi, ne yaptığın önemli değil, sizinkilere de söylemeyeceğime yemin ederim. Kaseti kimin gönderdiğini merak ediyordum ve şimdi de öğrendim işte: Aslında bunu yapmakla hepimize bir iyilik etmiş oldun. Eğer annen kaseti görmeseydi bana gelmeyecekti ve soruşturma da

kapanacaktı." Bir an bekledim sonra konuşması için bir kere daha dürtükledim. "Fikir senden mi çıktı, Berlyn'den mi?"

"Yanıt vermek zorunda değilim."

"Eğer tahmin edersen başını sallayarak doğrulamaya ne dersin?"

Trinny tişörte birkaç limon yeşili yıldız ekledi. Her an bir yere varmak üzere olduğumuzu hissediyordum.

"Berlyn olduğuna iddiaya girerim."

Sessizlik.

"Haklı mıyım?"

Trinny hâlâ yüzüme bakmadan bir omzunu kaldırdı.

"Hah. Bu küçücük jesti 'evet' olarak kabul ediyorum Demek kaseti Berlyn gönderdi. Şimdi bir sonraki soru: Onu nasıl ele geçirdi?"

Yine sessizlik.

"Haydi, Trinny. Lütfen. Lütfen?" Bu sorgulama yöntemini ilkokulda öğrenmiştim ve konu bu-biz-kızlar-arasında-sır-kalacak bir şeyse gayet etkiliydi. Karşımda yumuşadığını görebiliyordum. Sırrımız ne olursa olsun genellikle birine açıklamak için can atarız, hele bu özellikle başkasını suçlayacak bir şeyse. Üstündeki pürüzleri araştırıyormuş gibi dilini dişlerinin arasında gezdirdi. Sonunda, "Kimseye söylemeyeceğine yemin eder misin?" dedi.

Mahkemede yemin ediyormuşum gibi elimi kaldırdım. "Kimseye bir şey söyleyecek değilim."

"Lorna'nın ne kadar kusursuz olduğunu duymaktan bıkmıştık. Ayrıca o kadar matah bir insan değildi.

Güzeldi ve esaslı bir vücudu vardı ama o kadar işte. Ayrıca seks için para alırdı. Berlyn ya da ben bunu asla yapmazdık. Öyleyse Lorna neden göklere çıkarılıyordu ki? Saf değildi, hatta iyi bile değildi."

"İnsan doğası işte. Annen Lorna'ya gerçekte sahip olamıyor ama o kusursuz varlığını kalbinde yaşıyor. Elindeki tek şey oysa ondan vazgeçmek çok güçtür."

Trinny'nin sesi yükselmeye başlamıştı. "Ama Lorna huysuzun biriydi. Yalnızca kendisini düşünürdü.

Annemle babama neredeyse bir günaydın bile demezdi. Onlara yardımcı olan bir tek ben vardım, o da elimden ne gelirse. Mümkün olduğu kadar iyi davranmaya çalışırım ama faydasız. Annemin sevdiği

Lorna'dır. Berlyn'le ben gözünde hiçiz." Duyguları teninde bukalemun gibi renk değiştiriyordu. Gözyaşları fokurdamaya başlayan su gibiydi. Elini yüzüne götürürken hıçkırdı.

Uzanıp elini tuttum. "Trinny, doğru değil bu. Annen seni Çok seviyor. Büroma geldiği gece senden ve Berlyn'den söz etti, evde ne kadar yardımcı olduğunuzu anlattı. Doğru söylüyorum."

Kız ağlamaya başlamıştı bile. "O zaman bunu neden bize söylemiyor? Bizimle hemen hemen hiç konuşmaz."

"Belki de konuşmaya korkuyordur. Belki artık nasıl yaklaşacağını bilemiyordur, ama bu sizi sevmediği anlamına gelmez.

"Daha fazla dayanamayacağım." Kız bir çocuk gibi ağlıyordu. Bir süre kendi başına bıraktım. Sonunda gözyaşları dindi, derin derin içini çekti. Pantolon cebinden bir mendil çıkarıp gözlerine bastırdı. Dirseklerini masaya dayadı, burnunu sildi. Başını eğince ıslak boyanın koluna yapıştığını gördü, "Tüh! Şuna bak." Geçirir gibi güldü.

"Neler oluyor burada?" Berlyn kapı önünde duruyordu. Yüzünde kuşkulu bir ifade vardı.

Her ikimiz de korkuya sıçradık. "Beri, ödümü patlattın!" dedi Trinny. "Nereden çıktın öyle?" Ağladığını saklamak için aceleyle gözlerini sildi.

Berlyn'in bir elinde plastik bir alışveriş torbası, diğerinde anahtarlığı vardı. Trinny'ye dik dik baktı. "İçeri sessizce girdiğim için özür dilerim. Konuşmanızı yarıda kestiğimin farkında değildim. Evin önüne park ederken epey de gürültü çıkarmıştım." Bana döndü. "Sen ne istiyorsun?"

"Hiç" dedim. "Lorna'dan söz ediyorduk, Trinny biraz üzüldü."

"Bir bu eksikti. Onun lafının edilmesinden bıktım artık. Babam haklı. Konuyu artık bıraksak ve başka şeylere baksak. Annem nerede? Kalktı mı?"

"Duş yapıyor galiba."

Ancak o zaman bir yerlerden su sesi geldiğini farkettim.

Berlyn para çantasını sandalyeye bırakıp aldıklarını mutfak tezgâhının üstüne koymaya başladı. Trinny gibi o da dizden kesilmiş blucin ve tişört giyyordu. Dört yaş farka rağmen yüzü Lorna'nın orta yaşta alacağı haldeydi. Belki de erken ölüm o kadar kötü bir şey değildi; kusursuz güzellik zamanın kehribarı içinde sonsuza dek kalırdı.

Berlyn, Trinny'ye döndü. "Bana el versene. Ne kadardır burada?"

Trinny bana yalvarır gibi bakıp kızkardeşine yardıma gitti.

Bana sorulmadığı halde, "On dakika oldu" dedim. "Annenin bıraktığı şeyleri almak için uğradım. Trinny bana tişört yapmayı gösterirken Lorna'dan söz etmeye başladık." Janice görünmeden oradan kaçmak için kutuya uzandım.

Berlyn ilgiyle yüzüme baktı. "Öyle demiştin."

"Eh, ben gideyim artık." Kalktım, çantamın askısını omzuma geçirdim, Berlyn'e bakmayarak kutuyu aldım. "Resim dersi için teşekkür ederim" dedim Trinny'ye. "Lorna için gerçekten üzgünüm. Onu sevdiğini biliyordum."

Gülümsemesi acı doluydu. "Güle güle" diyerek elini salladı. Berlyn arkasına bakmadan çalışma odasına girdi ve kapıyı çarparak kapattı. Arkasından dilimi çıkartıp gözlerimi şaşı gibi yaptım. Trinny güldü. "Teşekkür ederim" diyerek evden çıktım.

Büromun kapısını açıp da Lorna'nın kutusunu masama bıraktığımda saat altıya geliyordu. Şirkette kimse kalmamıştı. Genelde geç saatlere kadar çalışan Lonnie bile paydos etmişti. Vergi formlarım ve makbuzlarım hâlâ bıraktığım yerde duruyordu. Cinlerin gelip başladığım işi bitirmediklerini görünce düşkünlüğüne uğramadım diyemem doğrusu. Hepsini toplayıp bir çekmeceye tıkarak kendime yer açtım: Lorna'nın kâğıtlarından fazla bir şey çıkacağını sanmıyordum ama yine de bakmam gerekirdi. Ocağa kahve koyup oturdum, kutuyu açıp dosyaları incelemeye başladım. Biri Lorna'nın dosyalarını bir çekmecedan çıkarıp kutuya koymuş gibi bir hava vardı. Her dosya etiketliydi. Ön tarafta Janice'in herhalde avukatından aldığı mirasla ilgili çeşitli formlar vardı. Anladığım kadarıyla Janice bir ön çalışma yapmaya başlamış, kâğıtların kenarlarına kurşunkalemle notlar düşmüştü. Her sayfayı inceleyerek Lorna Kepler'in mali durumu hakkında bir fikir edinmeye çalıştım.

Bir muhasebeci olsa herhalde bir çırpıda bütün olayı anladı. Oysa lisede matematik notu C eksiden pek yukarı çıkmayan ben kaşlarımı çatmak, içimi çekmek, kalemimi çiğnemek zorunda kalıyordum. Janice, Lorna'nın malvarlığı listelemiş, ölümünde sahip olduğu nakit parayı, kendisine verilip tahsil edilmemiş çekleri, banka hesaplarını, hisse senetlerini, Hazine bonolarını tek tek sıralamıştı. Lorna'nın bir emeklilik ve hayat sigortası yoktu. Elindeki mücevherler için ayrı bir sigorta yaptırmıştı. Gayri menkulü yoktu ama parasal varlığı beş yüz bin dolara yaklaşıyordu. Part time Sekreter ve part time fahişe için hiç de fena para değildi. Janice kutuya Lorna'nın vasiyetinin kopyasını da koymuştu. Kız mücevher, nakit, hisse senedi ve diğer bütün menkul mallarını ana-babasına bırakıyordu. Vasiyetin eki olarak Janice'in doldurduğu Holografik Kanıt fonunun doldurulmuş bir kopyası da vardı. Janice burada merhumeyi yirmi beş yıldır tanıdığını, elyazısını bildiğini ve 'vasiyetnameyi inceleyerek maddelerin merhumenin elinden çıkmış olup imzanın ona ait olduğunu belirtiyordu.

Danielle, Lorna'nın vasiyetname yazmış olamayacağını tahmin etmişti ama belge Lorna'nın düzenli doğasına uygundu. Ne Trinny'ye ne de Berlyn'e para bırakılmamıştı ama o da garip değildi. İkişer bin dolar ikisinin de tavırlarını yumuşatabilirdi, ancak Lorna belki de onların kendisine besledikleri düşmanlığı anlayamamıştı. Ya da bunu biliyor ve kendisi de onlara karşı aynı duyguları besliyordu. Her neyse, mirasta bir karışıklık yoktu. Bir avukat gerektiğini sanmıyordum ama Kepler'ler bu kadar resmi kırtasiyeden ürkmüş olabilirlerdi.

Lorna'nın son birkaç yıllık gelir vergisi beyannamelerine baktım. Geliri sadece sular idaresindendi. "Meslek" hanesine "sekreter" ve "ruh sağlığı danışmanı" yazmıştı. Buna gülmekten kendimi alamadım. Yararlanan için bir fahişenin hizmeti ruh sağlığına girerdi sanırım. Gelirlerini gayet titizlikle bildirmiş yalnızca standart indirimlerden yararlanmıştı. Yardım kuruluşlarına tek kuruluş bağış yapmamış ama devlete karşı (büyük ölçüde) dürüst olmuştu. Ödemelere gelince, Gelirler Vergisi Dairesi'nde kimsenin bu "danışma ücretlerinin" neden hep nakit ödendiğini merak etmediği anlaşıyordu.

Janice postaneye de Lorna'ya gelen mektupları kendisine iletmesini bildirmişti ve kutuda bir tomar da açılmamış zarf vardı: Hepsini de "önemli vergi bilgisi" damgasını taşıyan pencereci zarflar. Elimdeki listeye göre kontrol etmek için bir iki tanesini açtım. Aralarında son iki yılın vergi formlarında gördüğüm Simi Valley'deki bir bankanın dekontları da vardı. Hesap kapatılmıştı ama banka yılın ilk dört ayı tahakkuk ettirilen faiz formunu göndermişti. Onu da diğerlerinin arasına yerleştirdim. Bütün kredi kartları iptal edilmiş ve her şirkete bilgi gönderilmişti. Lorna'nın sakladığı dosyaları şöyle bir gözden geçirip tahsil edilmiş çeklere, çeşitli belediye dairelerinin makbuzlarına ve kredi kartı fişlerine baktım.

Lorna'nın yazdığı, tahsil edildikten sonra bankanın geri yolladığı çekleri iskambil kâğıdı gibi önüme dizdim sonra. En alta ödemenin nedenini yazmıştı: Bakkaliye, manikür, berber, iç çamaşırı, çeşitli gibi. Bu gösterdiği özende insanı etkileyen bir şey vardı. Bu çekler geri geldiğinde öleceğini bilmiyordu. Son yemeğinin son yemeği olduğunu bilmemişti. Ya da yaptığı her şeyin aslında yakında sona erecek sayılı şeylerden biri olduğunu. Kimi zaman işimin en güç yanı da hepimizin unutmak için o kadar çalıştığımız şeyin sürekli hatırlatılmasıdır: Yani geçici bir süre için burada olduğumuzun.

Kalemimi bırakıp ayaklarımı masanın üstüne kaldırdım, koltuğumda iki yana dönmeye başladım. Oda kararmıştı, uzanıp arkamdaki kitap rafında duran lambayı yaktım. Lorna'nın eşyaları arasında adres defteri, ajanda, herhangi bir randevu defteri yoktu. Bu merakımı uyandırabilirdi aslında, ama yine bunun Lorna'nın müşterileri konusundaki sakıncanlığının bir izi olup olmadığını düşündüm. Danielle bana onun çok ağzısıki olduğunu söylemişti, bu huyu, yazılı not saklamaya kadar uzanmış olabilirdi. Cinayet yeri fotoğraflarının bulunduğu zarfı aldım. Masasının ve tezgâhının üstünü gösteren fotoğrafları buldum. Işığı biraz daha yaklaştırdım ama randevu defteri olup olmadığı seçilemiyordu. Saatiye baktım. Ölesiye yorgundum. Aynı

zamanda açtım ve sıkılmışım ama karanlık yoğunlaştıkça duygularımın hızlandığını hissedebiliyordum. Belki de bir vampir ya da kurt insana dönüşüyordum, Yerimden kalktım, Lorna'nın kâğıtlarını öylece bırakıp ceketimi giydim. Beni rahatsız eden neydi? Masanın üzerine bir daha baktım. Bir gerçek... görünen bir şey... geçmişti ellerimin arasından. Yorgunluğun bir sorunu da insanın beyninin çalışmasının zayıflamasıdır. Kâğıtları bir yana kaydırıp formları elden geçirdim. Holografik vasiyetnameye ve Janice'in onu doğrulayan beyanına baktım. Beynimi kurcalayanın o olduğunu sanmıyordum. Kuramsal olarak Janice büyük ölçüde kendi lehine olan bir vasiyetnamenin meşruluğunu doğrulayacak durumdaydı. Ancak ortada hiçbir vasiyetname olmasaydı da durum değişmeyecekti. Banka dekontlarını alıp bir daha karıştırdım. Simi'deki bankadan gelen dekonta gelince durakladım. Hesabı Nisan'da kapadığı için faiz pek azdı. Ondan önce yaklaşık yirmi bin dolarlık bir hesabı vardı. Hesabın kapanış tarihine baktım. 20 Nisan Cuma günü hesap sıfırlanmıştı. Ölümünden bir gün önce. Teğmen Dolan'ın verdiği dosyaları çıkardım. Özel eşya dökümünde Lorna'nın çantası ve bütün kredi kartları ile yüz dolar nakit paranın bulunduğu cüzdanı dahil her şey sıralanmıştı. Yirmi bin dolardan söz edilmiyordu. Fotokopi odasına gidip listenin ve dekontun fotokopilerini çektim. Olay yerine giren ilk kişi Serena Bonney olmuştu. Notlarım arasında babasının adresini buldum, Lorna'nın kâğıtları ile olay yeri fotoğraflarını ve kutuyu alıp arabama indim.

Clark Esselmann için bulduğum adres alçak bir taş duvarın ardında yedi sekiz dönümlük bir araziydi. Fransız kırsal stili dik çatılı uzun ve alçak ev projektörlerle aydınlatılmıştı. Yolları ve ağaçları düşük voltajlı ampuller aydınlatıyor ve bahçenin gündüzün nasıl görüneceğini hayal etmemde bana yardımcı oluyorlardı. Büyük evin gerilerinde küçük bir yapıda göz kırpan ışıklar bir hizmetçi bölmesi ya da bir konukevini işaret etmekteydi.

Bahçe kapısına gelince kapıların elektronik olduğunu gördüm. Elektronik bir tabloyla bir dahili hoparlör daha pahalı arabalardan erişilebilecek bir yükseklikteydi. Benim VW'im beni dezavantajlı duruma getirdiği için el frenini çekip kapıyı açmak ve gövdemi döndürmek zorunda kaldım. Düğmeye basarken bir Big Mac ile kızarmış patates sipariş etmiş olmayı istedim doğrusu.

Bir ses duyuldu. "Evet."

"Merhaba. Adım Kinsey Millhone. Serena Bonney'e ait bazı anahtarları getirdim."

Yanıt yoktu. Ne bekliyordum yani? Hafif bir şaşkınlık çığlığı mı? Yarım saniye sonra kapının iki kanadı sessizce iki yana açıldı. VW'imi iki sıra ardıc arasındaki araba yoluna sürdüm. Girişe kaldırım taşı döşenmişti ve sağdan ve soldan iki ayrı yol evin arkalarına doğru uzanıyordu. Bir dizi at ahırını andıran garajları gördüm. Aksine bir iş yapmak için ön kapıda durmayıp parlak bir biçimde aydınlatılmış yoldan arkadaki park yerine yöneldim. Dört arabalık garaj eve üstü kapalı bir geçitle birleştirilmişti. Onun ilerisinde kayalarının arasına ışıklar yerleştirilmiş bir süs havuzu göze çarpıyordu. Bahçenin dört bir yanında ışıklar önemli yerleri aydınlatmaktaydı, -süs bitkileri ve ağaç gövdeleri siyah kadife üzerine resmedilmiş gibiydiler. Havuzun kapkara yüzeyinde evin ters aksini nilüferler kesmekteydi.

Geceyi bir yasemin kokusu doldurmuştu. Yaya olarak ön kapıya gidip zili çaldım. Birkaç dakika sonra kapı, üzerinde Pantolon ve ipekli beyaz bir gömlek olan Serena tarafından açıldı.

"Anahtarlarını getirdim" diyerek uzattım.

"Bunlar benim mi? Doğru. Nerede buldun?"

"Lorna'nın annesi kızının eşyaları arasında bulmuş. Size geldiğinde vermiş olmalısın."

"Teşekkür ederim. Unutmuştum."

"Eğer bir dakikanı ayırabilirsen bir de sorum olacak."

"Elbette. İçeri gel. Babam verandada. Hastaneden bugün çıktı. Onunla tanışmış mıydın?"

"Yollarımızın kesiştiğini hiç sanmıyorum" dedim. Arkasından yürüyüp büyük bir mutfağa girdim. Bir aşçı akşam yemeğini hazırlamaktaydı. Biz geçerken başını kaldırmadı bile. Odanın uzak köşesinde, tavana kadar uzanan pencerelerin önünde sekiz kişilik bir masa vardı. Tavan bir buçuk kat yüksekliğinde ve ahşap kirişliydi. Tahta çengellere sepetlet ve kurutulmuş bitkiler asılmıştı. Yer açık renk çam tahtasındandı. Odada birbirinden üç metre kadar uzaklıkta iki yemek hazırlama adacığı vardı. Birinin tezgâhı koyu renkli granit kaplıydı. İkincisinde bir eviye, iki bulaşık makinesi ve bir çöp öğütme makinesi görünüyordu. Yüksekçe bir şöminede gürül gürül bir ateş yanmaktaydı.

Serena balkon kapılarını açtı. Ev boyunca taş döşeli geniş bir veranda uzanmaktaydı. Dışardaki ışıklar yapay bir gün yaratmıştı sanki. Tam önümüzde en az yirmi beş metreye beş metrelik siyah mermer zeminli bir yüzme havuzu vardı. Su berraktı ama siyah zemin derinliği yok etmiş gibi bir hava uyandırıyor. O havuza dalmak Loch Ness'e dalmaktan farksız olacaktı. Kimbilir derinliklerinde ne canavarlar dolaşıyordu. Ropdüşambrlı ve terlikli Clark Esselmann elindeki bir çubukla siyah bir Labradoru oynatmaktaydı. "Haydi, Max. Tamam. Haydi bakalım."

Köpek her halde köpek yaşıyla adam kadar yaşlı sayılıp gizlice yaklaşırken adam çubuğu havuza attı. Köpek de kendini suya fırlattı, şimdi öteki uça olan çubuğa doğru yüzmeye başladı. Serena'nın babasını yıllardır

Santa Teresa Dispatch'da gördüğüm fotoğraflarından tanımıştım. Yetmiş yaşlarında, beyaz saçlı, dimdik duran bir adamdı. Kalp sorunları onu etkilemiş olsa bile dışardan hiç belli olmuyordu.

Serena gülümseyerek bakıyordu babasına. "Max ile ancak şimdi bir araya gelebildiler" dedi. "Genelde bu oyunu sabahları yaparlar. Görülecek manzaradır doğrusu. Babam bir şeritte yüzer, köpek öteki şeritte."

Evin içinde bir yerde telefon çalıyordu. Köpek çubuğu dişleriyle yakalayıp bize doğru yüzdü, havuzun kenarındaki merdivenden çıktı. Çubuğu yaşlı adamın ayaklarının dibine bırakıp bir kere havladı. Esselmann çubuğu alıp bir daha fırlattı. Çubuk havuzun derin ucuna düştü. Köpek kendini atıp başı havada yüzmeye başladı. Yaşlı adam güldü, ellerini çırparak, "Haydi Max, göster kendini Max!" diye seslendi.

Köpek çubuğu alıp yeniden Esselmann'ın ayakları dibine bıraktı, sonra da silkelenerek üzerindeki suları ortalığa saçtı. Serena da babası da güldüler buna. Esselmann ropydöşambrının üzerindeki suları eliyle sildi. Max'in sırttığına yemin edebilirdim ama yanılmış da olabilirim.

Siyah üniformalı bir hizmetçi kız balkon kapısında belirdi. "Bay Esselmann, sizi telefonda istiyorlar."

Yaşlı adam o yana döndü, köpek çubuğun bir daha atılması için çevresinde zıplarken eve doğru yürüdü.

Serena bana bakıp gülümsedi. Babasının hastaneden taburcu olması keyfini yerine getirmiş görünüyordu.

"Sana bir kadeh şarap ikram edebilir miyim?"

"İçmesem daha iyi. Şarap uykumu getiriyor, benimse yapacak çok işim var."

Odun ateşinin neşeyle çatırdadığı mutfığa girdik. Esselmann odanın ortasındaki telefonun başındaydı.

Omzunun üzerinden baktı, bizim varlığımızın farkında olduğunu belirtmek için elini kaldırdı. Onun ötesindeki koridor kapısı açıktı ve köpeğin ıslat ayak izleri şimdi kapalı olan bir kapıya doğru uzanıyordu. Max'in kuruyana kadar bodruma kapatıldığını tahmin ettim. Bir tırmalama sesi duyuldu, ardından bir köpeğin bir isteği olduğunu belirten o kısa havlamalarından biri yükseldi.

"Gülünç olma. Elbette orada olacağım... Muhalifim tabii. Yılda on iki milyon galon tahsisten sözediyoruz. Bu konuda gayet ısrarlıyım ve kimin ne düşündüğü umurumda bile değil." Sonra biraz yumuşadı. "İyiyim... Teşekkür ederim, Ned... Julia'ya gönderdiği çiçekler için çok teşekkür ettiğimi söyle.. Evet, yaparım elbette. Fazla bir seçeneğim yok zaten. Serena dizginleri çok sıkı tutuyor." Dönüp kızına baktı. "Seninle Cuma gecesi toplantıda görüşürüz. Bob ile Druscilla'ya oyumun ne olacağını söyle. O zaman konuşuruz, ama aynı fikirde olduğumuzu umarım... Teşekkür ederim. Olur... Sana da."

Başını sallayarak kapattı telefonu. "Aptallar. Arkamı dönmeye göreyim, hemen kandırılıyorlar. Petrol şirketlerinden nefret ediyorum. O Stockton'un istediği olmayacak işte."

"Seni onun yanında sanıyordum."

"Fikrimi değiştirdim." Adam bana elini uzattı. "Terbiyesizliğimi mazur görün. Ben burada durup saçmalarken sizi ayakta tutmamalıydım. Clark Esselmann. Köpeğimle günlük oyunum sırasında yakaladınız beni. Tanıştığımızı sanmıyorum."

Kendimi tanıttım. İnsanın elini sıkı sıkı tutuyordu ama parmaklarında hafif bir titreme hissettim. Yakından bakılınca rengi hiç de iyi değildi. Kansız görünüyordu, sağ elinde herhalde takılan serumdan olacak, bir iz kalmıştı. Yine de sağlık sorunlarına rağmen yüzünde bir kararlılık seçilmekteydi.

"Baba, yönetim kurulu toplantısına gitmeyi düşünmüyorsun herhalde."

"Gideceğim elbette."

"Ama eve daha bugün döndün. Pek iyi değilsin. Doktor direksiyon kullanmanı bile yasakladı."

"Gerekirse taksiye binerim. Ya da Ned gelir beni alır."

"Ben seni götürebilirim ama söz konusu olan o değil. Bir iki gün istirahat etmen gerek."

"Saçma! Ben ne yapacağım hakkında karar veremeyecek kadar yaşlı ya da hasta değilim. Şimdi siz kızlar izin vererseniz gidip yemekten önce biraz uzanacağım. Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Millhone. Bir daha karşılaştığımızda beni giyinik bulacağınızı umarım. İnsanların önüne ropydöşambıyla çıkmak pek âdetim değildir."

Serena babasının kolunu tuttu. "Merdiven çıkmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Yok, çok şükür." Adam neredeyse normal bir hızla ayaklarını sürüyerek yürüdü. Bodrum kapısı önünden geçerken kapıyı açtı. Köpek merdiven başında bekliyor olmalıydı ki, aynı anda dışarı fırladı, bize memnun bir tavırla bakıp yaşlı adamın ardından yürüdü.

Serena bana döndü, canı sıkılmışça içini çekti. "Bu adamın inadı beni çıldırtacak. Hiç çocuğum olmadı ama sanırım insanın anababası çocuklardan beter. Her neyse. Benim sıkıntılarımı dinlemeye gelmedin herhalde. Bana bir sorun olduğunu söylemiştin."

"Lorna öldüğünde üzerinde olduğunu tahmin ettiğim bir parayı arıyorum. O hafta Cuma günü bankadaki hesabını kapatmış. Arada meçhul bir yirmi bin dolar var. Acaba eve girdiğinde para gördün mü diye soracaktım."

Serena şaşkın bir tavırla elini göğsüne götürdü. "O kadar parası mı varmış? İnanılır gibi değil."

"Aslında biraz daha fazla ama eksik olan yalnızca bu kadar."

"Ben yanlış işte çalışıyorum demek. Roger'e bunu söylemeliyim."

"Cesedi bulduğunda para falan görmedin, değil mi? Bir banka çeki de olabilirdi."

"Görmedim. Evsahibine sor. Ben içeri bile girmedim ki."

"O girdi mi?"

"Bir dakika yalnızca ama girdiğine eminim."

"Bana kokuyu duyar duymaz evine dönüp polise telefon ettiğini söylemişti."

"Doğru ama polisi beklerken kapıyı açıp içeri girdi."

"Neden ?"

Serena başını salladı. "Bilemem. İçerde ne olduğunu görmek istediğini sanmıştım. Sen şimdi söyleyene kadar unutmuşum bile."

13

Eve döndüğümde Danielle kapımın önündeki ışığın altında beni bekliyordu. Uzun bacakları çıplaktı, üzerinde o güne kadar gördüğüm en kısa pembe bir mini etek vardı. Yüksek topuklu siyah ayakkabı giymişti.

Sırtındaki üniversiteli ceketinin arkasında kocaman bir F harfi vardı. Benim yaklaştığımı görünce gülümsedi.

"Merhaba. Seni gitti sandım. On sentimi almaya geldim. Vergi Dairesi o kadarlık eksikim olduğunu söylüyor."

"Üşümüyor musun? Hava çok soğuk."

"Sen hiç Doğu'da yaşamadın herhalde. Bu ceketle gayet iyiyim."

Kapıyı açıp ışıkları yaktım. Arkamdan yürüdü, eşikte durup içeriye baktı. Makyajıyla gözleri irileşmiş gibiydi.

Ve o makyajın altında bir bebek yüzü vardı: Kalkık burun, somurtkan bir ağız. Odamın içinde dolaştı, kitap

raflarına baktı. Robert Dietz'in çerçeveli fotoğrafını aldı. "Çok esaslı. Kim bu?"

"Bir arkadaş."

Kaşlarını kaldırıp nasıl bir arkadaş olduğunu anlamış gibi baktı. Resmi bırakıp ellerini ceplerine soktu.

Ceketimi sandalyenin arkasına astım. O kanepeye oturdu, sanki ağırlığını ölçmek istermiş gibi elini kumaşın

üzerinden geçirdi. Bu gece tırnakları itfaiye kırmızısına boyanmıştı. Uzun, çıplak bacağına ötekinin üstüne

atıp ayağını sallayarak "Hiç fena değil. Bunun kadar iyi başka daire var mı?" diye sordu.

"Kiralık tek yer burası. Evsahibim seksen beş yaşındadır."

"Ben ayırım yapmam. Yaşlılardan hoşlanırım. Hatta ona iskonto bile yapabilirim."

"Kendisine bu önerini iletirim. Burada ne işin var?" Kadın kalkıp mutfığa geçti, dolapları açıp içlerine baktı.

"Canım sıkılmıştı. Saat on birden önce işe çıkmam. Ondan önce kimi zaman ne yapacağımı bilemem. Bay

Kalın Kafa da bu akşam çok lanet olduğundan kendisinden uzak durmaya çalışıyorum."

"Sorunu ne?"

"Kimbilir?" Boşver dercesine elini salladı. Cebinden iki poşet çay çıkardı. "Nane çayı içer misin? Su kaynatırsan bende çay var. Hazım için birebirdir."

"Benim hazımdan yana bir sıkıntım yok. Daha yemek yemedim."

"Ben de. Lester paramı almışsa kimi zaman yalnızca çayla yetinirim. Şişmanlamamı istemez."

"Ne arkadaşmış ama."

Danielle aldırmayarak omzunu silkti. "Ben kendime bakarım. Megavitaminler falan alırım."

"Eh, o da bir şey." Çaydanlığı suyla doldurup ocağa sürdüm.

"Sen istediğin kadar gül. Senden sağlıklı olduğuma bahse girerim."

"Benim yediklerimi düşünürsen buna hiç şaşmam. Yemekten söz ettik de, yiyecek bir şeyler ister misin?"

Yemek yapmasını bilmem ama pizza getirebilirim. Ben de hemen çıkmayacağım için beraber yedik."

"Eh, bir pizzaya hayır demem. Ama yalnızca sebzeli olsun, sucuk biber falan olmasın. Köşedeki yeri ara.

Sahibiyle ara sıra yatarım. Bana iskonto yapar."

"Telefon ettiğimde söylerim" dedim.

"Dur, ben edeyim. Telefon nerede?"

Telesekreterin yanında duran telefonu gösterdim. Yanıp sönen ışığı ikimiz de aynı anda gördük.

"Mesajın var" dedi. Ben itiraz edemeden eğilip ses düğmesine bastı. Bu benim mektuplarımı açması kadar kaba bir hareketti. Mekanik bir bilgisayar sesi bir mesajım olduğunu bildirdi. Bip.

"Merhaba, Kinsey. Ben Roger. İşlerin nasıl gittiğini merak ettim. Beni aramana gerek yok, eğer başka sorun varsa beni evde bulabilirsin. Sana numarayı vereyim." Numarasını söyledi, telefon kapattı.

"Lorna'nın patronu" dedi Danielle. "Onu tanıyor musun?"

"Elbette. Ya sen?"

Burnunu kıvırdı. "Bir kere görüşmüştük." Telefonu açıp ezbere bildiği numarayı tuşladı. Öteki uçta telefon çalarken dönüp bana baktı. "Peynir de koymasınlar diyeceğim, peynir yağ yapar" dedi.

Onu telefon başında bırakıp çayı hazırlamaya koyuldum. Ona rastladığım gece çok çekingendi ama belki de o mesleki kişiliğiydi. Bu gece rahat hatta neşeli gibiydi. Bu hali herhalde uyuşturucudandı ama bu saflığında sevimli bir taraf yok da değildi. Her hareketini canlandıran bir iyiniyeti vardı. Eliyle ahizeyi örttü. "Buranın adresi neydi? Unuttum."

Numarayı söyledim, o da telefonda tekrarladı. Onu Rosie'ye götürebilirdim ama Rosie'nin kibar davranacağını garanti edemezdim. William gittiği için o eski insan sevmezliğine dönmüş olabilirdi.

Danielle telefonu kapadı, ceketini çıkarıp katlayarak kanepenin üzerine koydu. Sonra iri askılı çantası

omzunda olduğu halde mutfığa geldi. Onca uzun bacak, uzun kol ve kemikli omuzlarıyla her nasılsa bir tay kadar zarıftı.

Bir fincan çay uzattım. "Sana bir sorum var."

"Bir dakika. Önce ben bir şey söyleyeyim. Umarım çok özel bir şey kabul edip alınmazsın."

"Böyle başlayan cümlelerden nefret ederim" dedim.

"Ben de. Ama bu senin iyiliğin için."

"Söyle bakalım. Zaten istemesem de söyleyeceksin."

Kadın bir an durakladı. Yüzüne abartılı bir istemezlik ifadesi yerleştirdi. "Kızmayacağına söz ver."

"Söyle haydi. Bu kadar belirsizliğe tahammülüm yoktur."

"Saçlarını çok kötü kestirmişsin."

"Teşekkür ederim."

"Alay etmene gerek yok. Sana yardımcı olabilirim. Lester'le ilk tanıştığımda bir kozmetik salonunda çalışırdım. Çok iyi saç keserim. Lorna'nın saçlarını da ben keserdim. bir makas ver seni bir rüyaya dönüştürebilirim. Şaka etmiyorum."

"Evde yalnızca tırnak makası var. Belki yemekten sonra."

"Haydi, nazlanma. Pizzalar gelene kadar on beş dakika var. Şuraya bak." Çantasını açıp gösterdi. Çantada bir saç fırçası, bir küçük saç kurutma makinesi, bir de berber makası vardı. Kurutma makinesini tezgâhın üzerine çıkarıp makası kastanyet gibi şaklattı."

"Buraya bunlarla mı geldin?"

"Bunları hep yanımda taşıyım. Kimi zaman Palace'da kadınlar tuvaletinde saç keserim."

Sonunda boynuma bir mutfak havlusu dolayıp mutfak taburesine oturdum. Danielle saçlarımı düzeltirken kuşlar gibi neşeliydi. Saçlarım çevreme dökülmeye başlayınca, "Sakın korkma" dedi. "Sanki çokmuş gibi gelir ama saçların düzgün kesilmediği için öyle görünüyor. Çok esaslı bir saçın var, kalın telli ve hafifçe kıvrırcık."

"Neden kuaför ruhsatı almadın?"

"Merakım kalmamıştı. Ayrıca, fazla bir para da getirmez. Babam ekonomi batağa giderse iyi bir meslek olduğunu söylemişti ama bana sorarsan fahişelik çok daha kârlı. Bir erkeğin her zaman saçlarını kestirmek için yirmi doları olmayabilir ama öteki iş için yirmiliği hep hazırdır."

"Peki bu işi yapamayacak kadar yaşlandığında ne yapacaksın?"

"Üniversitede mali yönetim derslerine devam ediyorum, bunun dışında beni gerçekten ilgilendiren tek konu paradır."

"Çok ilerleyeceğinden hiç kuşku yok."

O saçımı keserken bir süre konuşmadık. "Soracağın şey neydi?" dedi. "Bir şey sormak istiyordun."

"Önce bir cüzdanıma bakayım yeterli param var mı?"

Saçımı çekti. "Öyle konuşma. Bence sen insanlarla arana mesafe koymak için böyle espriler yapıyorsun."

"Buna yanıt vermemeyi tercih ederim."

Güldü. "Gördün mü? Seni şaşırttım işte. Sandığından çok daha akıllıyım. Sor bakalım."

"Peki. Lorna şehirden gitmeden hemen önce bankadan yirmi bin dolar çekeceğinden söz etmiş miydi?"

"Bunu neden yapsın ki? Giderken yanında bir erkek olurdu. Bir yere gittiğinde kendi parasını harcamazdı ki."

"Hangi erkek?"

"Hangisi olursa?"

"Nereye gideceğini biliyor muydun?"

"Öyle şeylerden söz etmezdi."

"Peki, bir ajandası ya da randevu defteri yok muydu?"

Danielle makasın ucunu alnına değdirdi. "Her şeyi kafasında tutardı. Aksi takdirde müşterilerinin kendilerini güvencede hissetmediklerini söylerdi. Polis insanın evini basabilir. Ellerinde bir de arama izni oldu mu, sen de hapı yutarsın, defterinde yazılı olanlar da. Kıpırdanma."

"Özür dilerim. Para nereye gitti peki? Anlaşıldığı kadarıyla bankadaki hesabını kapatmış."

"Eh, bana vermedi. Keşke verseydi. Ben de gider bir hesap açtırdım." Makası kulağımın dibinde şaklattı, yedi tel saç düştü. Makası bırakıp kurutma makinesini fiş e taktı, fırçasının ucundaki saçları temizledi. Birinin saçlarınızla böyle uğraşması gerçekten çok dinlendirici oluyordu.

Gürültüyü bastırmak için sesimi hafifçe yükselttim. "Bir borcunu ödemiş ya da biri için kefalet parası yatırmış olabilir mi?"

"Yirmi bin dolarlık kefalet için epey büyük bir suç işlemiş olmak gerekir."

"Kimseye borcu var mıydı?"

"Lorna'nın borcu falan yoktu. Kredi kartı borcunu bile zamanından önce öderdi. O para çalınmıştır."

"Bu olasılık benim de aklıma geldi."

"Öldükten sonra çalınmış olmalı. Yoksa Lorna parasını kaptırmamak için dişıyla tırnağıyla mücadele ederdi." Kurutma makinesini kapatıp eserine bakmak için bir adım geriledi. Saçlarımı eliyle bir parça kabarttı, bir iki telini düzeltti. İşinden memnun kaldığı görölüyordu.

Zil çaldı. Bay Pizza tam zamanında gelmişti. Danielle'e yirmi dolar verip adamla hesaplaşması için bırakarak tuvalete koştum, aynaya baktım. Şaşırtıcı bir değışiklik olmuştu. O diken diken görünüm kaybolmuştu. Öyle

ayrık otu gibi sağa sola büyüyen saçlar şimdi dümdüzdü. Hatta başımı salladığım zaman bile saçlarım yine yerli yerine oturuyordu. Aynadan Danielle'in arkamda durduğunu gördüm.

"Beğendin mi?" dedi.

"Çok esaslı görünüyor."

"Sana bu işi iyi bildiğimi söylemiştim" diye gülümsedi.

Peynirsiz sebzeli pizzayı kutusu içinde paylaşarak yedik. Danielle bir ara, "Bu iş çok hoş oldu" dedi. "Tıpkı kız arkadaşlar gibi."

"Lorna'yı özleyor musun?"

"Elbette. Çok neşeli bir insandı, işten sonra birlikte bir kafeteryaya gidip kahvaltı ederdik. Bir keresinde bir kutu portakal suyu ile bir şişe şampanya almıştık. Benim evimin önünde çimenlere oturup sabaha kadar mimosa içtik."

"Onunla tanışmadığıma gerçekten üzgünüm, iyi bir insanmış."

Saat sekizde kutuyu katlayıp çöpe attık. Ceketlerimizi giyip çıktık. Danielle kendisini evine bırakmamı istedi. Cabana Bulvarı'ndan sola dönüp onun tarifini izleyerek Neptune's Palace'a yakın dar bir sokağa girdik.

"Kulübem" dediği yer bir başkasının arka bahçesinde ahşap bir yapıydı. Küçük evin bir zamanlar bahçe aletlerinin durduğu depo olduğu anlaşılıyordu. Otomobilden indikten sonra pencerenin önünde eğildi. "Gelip yerimi görmek ister misin?"

"Belki yarın gece" dedim. "Bu gece işim var."

"Fırsat bulursan bir uğra. İçeriye gayet güzel dekore ettim. İşler hafifse genelde saat birde evde olurum. Teşekkür ederim."

"Ben de sana saçlarım için teşekkür ederim."

Kara saçları arkasından bir peçe gibi inerken, yüksek topuklarını şaklatarak yürümesine baktım. Sonra arabayı çalıştırıp Kepler'lere gittim.

Kapının üstündeki ışık sönmüştü ve bahçe zifiri karanlıktı. Oturma odalarından gelen ışıkla hafifçe aydınlanan alçak basamaklı merdivenlerden çıktım. Janice genelde bu saatte yemek yediklerini söylemişti. Kapıyı tıklattım ve arkada mutfaktan gelen bir iskemle gacirtısı duydum.

Kapıyı Mace açtı. Gövdesiyle içerden gelen ışığın neredeyse tümünü örtüyordu. Ton balığı güveci kokusu aldım. Adam elindeki kâğıt peçeteyle ağzını sildi. "Sen miydin? Yemek yiyorduk."

"Janice evde mi?"

"İşe gitti. Her gün gece on birden sabah yediye kadar çalışır ama bu gün kızlardan biri hastalandığı için erken gitti Yarın gel." Kapıyı suratıma kapatmak üzereydi.

"Sizinle konuşabilir miyim peki?"

Yüzü bir an ifadesizleşti. "Efendim?"

"Acaba sizinle biraz konuşabilir miydik?"

"Bugün çok yoruldum. Ayrıca yemek yerken kimsenin beni izlemesinden hoşlanmam."

Sanki biri enesime bir primüs lambası tutmuş gibi bir sıcaklık hissettim. "Belki daha sonra öyleyse" diyerek dönüp aşağı indim. Kapı arkamdan kapanırken müstehcen bir şeyler söylediğini duydum.

Otomobilime binip geri geri sokağa çıktığımda sinirim tepemdeydi. Ne boktan heriffti bu. İnşallah kaşıntılı basur olurdu. Sakinleşmeye çalışarak rastgele sürdürdüm. Ne yapacağımı bilemiyordum. Frankie'nin kafeteryasına gidip Janice'le konuşabilirdim ama o zaman da kocası hakkında kötü şeyler söyleyeceğimden kuşku yoktu.

Onun yerine Caliente Cafe'ye Cheney Phillips'i bulmaya gittim. Çarşamba gecesi için saat erken sayılırsa da içerisi kalabalıktı, ses düzeni patlayacak raddedeydi, sigara dumanından soluk almak imkânsızdı. Cheney üzerinde bir gömlek, rengi atmış bir blucin ve ayağında çizmeler olduğu halde barda oturmuş bira içiyor, yanındaki adamla konuşuyordu. Beni görünce gülümsedi. Tanrım, düzgün dişler karşısında nasıl da eririm.

"Bayan Millhone. Nasılsın bakalım? Saçını kestirmişsin. Çok güzel olmuş."

"Teşekkür ederim. Bir dakikan var mı?"

"Elbette." Bira kadehini alıp tabureden inerken bir ya dan da rahat konuşabileceğimiz boş bir masa arıyordu. Barmen bizden yana geldi. "Bir kadeh Chardonnay" dedi Cheney.

Yan duvarın önünde bir masa bulduk. Ben bir süre Mace Kepler aleyhinde atıp tuttum. Cheney de adamdan pek hoşlanmadığı için yorumlarımı keyifle dinledi.

"Kadınlardan nefret eder" dedi.

Şaşırmıştım. "Öyle mi? Belki de derdi gerçekten budur."

"Başka neler yapıyorsun?"

San Francisco yolculuğumu, Trinny'nin porno kaset hakkındaki itirafını, sonra da hesaptan çekilen parayı anlattım. Banka dekontunu gösterirken yüzünü inceliyordum. "Buna ne dersin, ha?" O arada Cheney sandalyesinde iyice geriye kaykılmış, bacaklarını ileri uzatmıştı. Oturduğu yerde doğruldu. Fazla etkilenmiş görünmüyordu. "Kent dışına çıkıyordu. Herhalde paraya ihtiyacı vardı." Birasını yudumlarken dekonta baktı. "Danielle'e sordum. Lorna'nın yalnızca bütün masraflarını çekecek erkeklerle çıktığını söyledi."

"Evet ama bu yine de önemli olmayabilir."

"Doğru ama olabilir de. Bütün iş burada. Serena, polisleri bekledikleri sırada J. D.'nin kısa bir süre için eve girdiğini söyledi. Parayı o almış olamaz mı?"

"Sence o koca para tomarı ortada mı duruyordu?"

"Olabilir" dedim.

"Evet, olabilir. Lorna at yarışı oynuyor da olabilir ya da bir kürk almıştır, uyuşturucu almış da olabilir."

"Evet öyle" diye sözünü kestim. "Ya da parayı olay yerine ilk giren polis memuru götürmüştür."

"O da bir fikir." Ama bundan pek hoşlanmamış gibiydi. "Ayrıca paranın nakit olduğunu da bilmiyorsun. Belki biri adına yazılı bir çekti. Belki de parayı Visa kartı hesabına geçirmişti. O kadar parayla kimse dolaşmak istemez."

"Benim aklıma hep bir para tomarı geliyor."

"Başka bir şey düşünmeye çalış."

"Serena almış olabilir. J. D.'yi söylüyor ama eve girmediği hakkında da yalnızca onun kendi sözüne inanıyoruz. Ya da Lorna'nın anababası parayı bulmuşlar ve cenaze masraflarını düşünerek bir şey söylememişlerdi. Aslında onu soracaktım ama Kepler sinirlerimi bozdu."

Cheney keyiflenmiş gibiydi. "Hiç pes etmiyorsun."

"Bence ilginç bir durum, hepsi bu. Ayrıca bir ipucu bulmak zorundayım. Mace Kepler'in sabıkası var mı?"

"Temiz. Araştırdık."

"Bu suçsuz olduğu anlamına gelmez. Yalnızca henüz yakalanmamış demektir."

Dekontu eliyle itti. "En azından porno kaseti kadına kimin gönderdiğini biliyorsun."

"Ama o bir yere götürmüyor."

"Moralini bozma."

"Bu yarım yamalak araştırmalardan nefret ederim" dedim. "Kimi zaman her şey çok açık seçiktir. Kokuyu alırsın ve izlersin. Bu zaman alabilir ancak hiç olmazsa nereye gittiğini biliyorsundur. Bu iş beni çıldırtıyor." Cheney omuzlarını silktiler. "Biz aylarca araştırdık ve hiçbir yere varamadık."

"Biliyorum. Benim farklı bir sonuca ulaşacağımı da nereden çıkardım bilemiyorum doğrusu."

"Çok bencilsin. Daha işe başlayalı üç gün oldu ve olayı çözmüş olmayı istiyorsun."

"Yalnızca o kadar mı oldu? Bana sanki haftalardır çalışıyorum gibi gelmişti."

"Yakında bir şeyler çıkar. Katil bunca zamandır paçasını sıyırdığını düşünerek oturuyor. Herif senin bu işe başlamış olmandan hoşlanmayacaktır."

"Ya da kadın."

"Haklısın. Cinayet konusunda cinsiyet ayrımı yapmanın bir yararı yoktur."

Cheney'in çağrı cihazı bipledi. O ana kadar onun çağrı cihazı taşıdığını bilmiyordum. Numaraya baktı, sonra barın arkasındaki telefona gitti. Döndüğünde gitmesi gerektiğini söyledi. Muhbirlerinden biri tutuklanmış, onunla görüşmek istiyordu.

O gittikten sonra şarabımı bitirene kadar oturdum, içerisi kalabalıklaştıkça gürültü düzeyi ve ikinci elden solunan sigara dumanı da artıyordu. Ceketimle omuz çantamı aldığım gibi park yerine çıktım. Daha geceyarısı olmadığı halde otopark dolmuştu ve araçlar caddeye sıralanmaya başlamışlardı.

Gökyüzü kapalıydı. Kent ışıkları bulut örtüsünü aydınlatıyordu. Yolum öte yanında, kuş sığınağında tatlı su lagününden alçak bir sis yükselmekteydi. Havada hafif kükürtlü bir koku vardı. Kurbağalar ve ağustos böcekleri uzaktaki otoyoldan gelen trafik gürültüsünü iyice örtüyordu. Daha yakında yaklaşan bir yük treni düdüğünü çalmaktaydı. Işıldağı köşeyi dönerken ayaklarımın altında yerin titrediğini hissediyordum. Bisikletli adam yanımdan geçti. Dönüp arkasından baktım. Trenin giderek artan gürültüsü onun geçişini bir pantomim oyuncusu kadar sessizleştirmişti. Farkında olduğum tek şey ışıkların dansı ve adamın denge performansıydı ve ben bunun tek kişilik seyircisiydim.

Yan tarafta bir lambanın ışığı altına park ettiğim otomobilimin üstünü seçebiliyordum. Tam benim önüme dört aracın çıkışını engelleyecek biçimde uzun bir siyah limuzin park edilmişti. Sürücü tarafına eğilip baktım. Cam sessizce indirildi. Durakladım, arada sıkışıp kaldığımı göstermek için benimkini işaret ettim. Sürücü kasketine dokundu ama motorunu çalıştırmak için bir hareket yapmadı. Yarım saniye kadar bekledikten sonra, "Rahatsız ettiğim için özür dilerim" dedim. "Ama bir metre kadar ileri alabilerseniz çıkabilirim sanıyorum. Arkanızdaki benim Volkswagen'im." Sürücünün bakışları arkamda bir noktaya çevrildi. Nereye baktığını görmek için ben de döndüm.

Bardan iki adam çıkmış, ağır adımlarla bize doğru yürüyorlardı. Kapıyı açıp içeri girmek için otomobilime yürüdüm. Soğukta beklemenin anlamı yoktu. Ayak sesleri hızlandığı için ne olduğunu anlamak için döndüm. Adamlar iki yanıma geçmişlerdi, ikisi birden kollarımı tuttular. "Hey, ne oluyor?" dedim.

"Lütfen gürültü çıkarmayın" diye biri mırıldandı.

Beni neredeyse havaya kaldırarak limuzine götürdüler. Çamurlu yerlere basmamak için anababasının havaya kaldırdıkları bir çocuk gibi hissediyordum kendimi. Küçükken bu eğlenceli olurdu. Ama eğer büyükseniz, ürkütücü bir şeydi. Limuzinin arka kapısı açıldı. Ayaklarımı yere basıp direnmek istedim ama havada olduğum için boşuna çabaladım.

Kendime gelip de çırpınarak, "İmdat!" diye bağırdığımda ierdeydim ve kapı da kapanmıştı. İçerisi siyah deri ve ceviz ağacıydı. Bir bar, bir telefon ve bir televizyon ekranı görebiliyordum. Başımın üzerinde bir dizi renkli düğme yolcuların konforu için sıralanmış gidiyordu: Isı ayarı, camlar, okuma ışıkları, tavan penceresi. Sürücü ile aramızdaki cam bölme de kapatılmıştı. Arka koltukta iki adam arasında sıkışmışım. Tüylü siyah bir halının öte yanındaki koltukta ise yüzü bize dönük üçüncü bir adam oturuyordu. Ben kişisel güvenliğimi düşünerek dimdik önüme bakıyordum. İki yanımdaki adamları teşhis edecek durumda olmak işime gelmezdi. Karşımdaki ise kendisini görmeme aldırış bile etmiyordu. Her nden de vücut ısısı yayılmaktaydı ve ısı soluklarımızdan başka bütün sesleri yiyen sessizlik tarafından emiliyordu. İçeride yalnızca iki düşük voltajlı yan lambası yanmaktaydı. Park yerinin ışığı ise koyu renkli camlar tarafından iyice kesiliyordu. Limuzinin içinde sanki burası dünyanın diğerk yerlerinden farklı bir yerçekimine tabi imiş gibi çok yoğun bir hava vardı. Bu belki de adamların paltolarındandı ya da fenden başka herkesin silah taşıdığı kuşkusundan. Kalbimin kaburgalarıma çarptığını ve vücudumdan aşığı ter boşandığını hissedebiliyordum. Korku genelde beni ukalalaştırırsa da, bu kere aşırı bir sayğı içindeydim. Bunlar benimkinden çok farklı kurallara göre davranan insanlardı. Neyi kabalık olarak gördüklerini kim bilebilirdi? Karşımdaki adam altmış yaşlarında, kısa boylu, tıknazdı, tepesi açılmıştı. Yüzünde etbenleri vardı, yanakları mürekkeple çizilmiş gibi izgiliydi. Kaşları siyah ve çukura kaçmış gözleri üstünde beyaz bir çalılığı andırıyordu. İnce dudakları, hafifçe ayrık iri dişleri vardı. Elleri büyük, bilekleri kalındı. Puro ve baharatlı bir tıraş losyonu kokuyordu. Kesinlikle erkeksi bir havası vardı: Aksi, kararlı, önyargılı. Elinde tuttuğı not defterine bakmıyordu. "Bu buluşmayı sağılama yöntemimizin kusuruna bakmayacağınızı umarım" dedi. "Sizi korkutmak istemedik."

İki yanımda iki manken vardı sanki, öyle kıpırtısızdılar.

"Doğru kişiyi kağırdığınızdan emin misiniz?"

"Evet."

"Sizi tanııyorum" dedim.

"Ben Los Angeles'li bir avukatım. Şu sıralarda iş için yurtdışında olan bir beyefendiyi temsil ediyorum. Bana sizinle ilişki kurmamı söyledi."

"Neden?" Kalp atışlarım bir ölçüde hafiflemişti. Bunlar ırz düşmanları ya da soyguncu değıllerdi. Beni öldürüp cesedimi park yerine atacıklarını tahmin etmiyordum. Kafamın gerisinde M-A-F-Y-A harfleri sıralandı ama belirli bir düşünce biçimine girmesine izin vermedim. Daha sonra ifade vermek durumunda kalırsam bunun doğırulanmış olmasını istemiyordum. Bu adamlar profesyoneldi. Meslekleri gereğı adam ldrrlerd, zevk için değıl. Şu ana kadar onlarla bir iş ilişkim olmadığına göre güvenlikte olduğumu tahmin ediyordum.

Kendi sözlerine göre avukat olan, "Mvekkilimin izlemekte olduğı bir cinayet araştırması yapıyorsunuz" diye devam etti. "len kızın adı Lorna Kepler'dir. Elde ettiğiniz bilgiler; bize de verirseniz çok memnun oluruz."

"Onun bu işle ilgisi ne? Eğıer sormamın bir sakıncası yoksa yani."

"len kızın yakın bir arkadaşıydı. Kız çok güzeldi. Onun önüne leke sürececek bir şeyin ortaya çıkmasını istemiyor."

"Kızın n ölmeden önce lekelenmişti" dedim.

"Nişanlıydılar."

"Ne?"

"Yirmi bir Nisan'da Las Vegas'ta evleneceklerdi, ancak Lorna randevusuna gelmedi."

14

Limuzinin karanlığında adamın yüzüne baktım. Bu iddiası doğıru olabilecek kadar inanılmaz bir şeydi. Lorna'nın mesleğini icra ederken bazı zenginlerle karşılaştığı söylenmişti. Belki de birine âşık olmuştu. Adam da ona âşık olmuş olabilirdi. Bay ve Bayan Gangster. "Kız gzkmeyince buraya birini gönderdi mi?"

"Kendisi gururlu bir insandır. Kızın fikir değıştirdiğini düşündü. Tabii sonra olanları duydu. Şimdi de o zaman bir şeyler yapmış olsaydı onu kurtarıp kurtaramayacağını merak ediyor."

"Bunun yanıtını herhalde hiç ğrenemeyeceğiz." "Şimdiye kadar neler öğrendiniz?"

Omuzlarımı silkdim. "Pazartesi'den bu yana çalışıyorum ve fazla bir şey elde edemedim."

Adam bir an bekledi. "San Francisco'da ara sıra iş yaptığımız Bay Ayers'le görüştünüz."

"Doğıru."

"O size neler anlattı?"

Durakladım. Joe Ayers'in işbirliğine yanaşıp yanaşmamasının bunlar nezdinde iyi mi kötü m olacağını kestiremiyordum. Ayers'i penisinden avizesine asılmış olarak görebiliyordum. Belki de Mafya yle şeyler yapmazdı. Belki de bunu akla getiren kötü nleriydi. Santa Teresa'da yaşarken böyle Şeylerden çok uzaktık. Damağım kurumuştı. Konuştuğum insanlara olan sorumluluğum beni kayğılandırıyordu. "ok nazik davrandı" dedim. "Bana bir iki ad ve telefon numarası verdi ama onları daha önce araştırduğım için sağıladığı bilgi pek Yararlı olmadı."

"Başka kimle konuştunuz?"

İnsanın sesi titremeye başladığında normal görünmek çok güçtür. "Ailesiyle. Patronuyla. Patronunun karısının babasını beklemiş, onunla da konuştum."

"Bayan Bonney mi? Onu bulan kadın?"

"Evet. Olayla ilgilenen cinayet masası detektifiyle de konuştum."

Sessizlik.

"Hepsi bu kadar" dedim.

Bakışları not defterine kayd. Başını kaldırdığında gözlerinde bir parıltı seçiliyordu. Kimlerle konuştuğumu biliyor ve ne kadar dürüst olacağını merak ediyordu. Mahkemede tanık sandalyesinde olduğumu düşündüm. O da kendi iddiasına göre avukattı. Sorusu varsa sorsundu, ben de yanıtlıyacaktım. Ondan fazla bir şey biliyorsam bunu ortaya atmak pek iyi bir fikir değildi.

Yan tarafımdan yine bir ter boşandı. "Şu anda aklıma gelenler bunlar" dedim. Arabanın içi çok sıcaktı.

Isıtıcıyı açıp açmadıklarını merak ettim.

"Ya Bayan Rivers?"

Boş nazarlarla yüzüne baktım. "O adda birini tanımıyorum."

"Danielle Rivers."

"Ha, tamam. Onunla konuştum. O bisikletli sizden biri mi?"

Sorumu duymazlıktan geldi. "Onunla iki kere konuştunuz. En son bu gece."

"Kendisine borcum vardı. Onu almaya geldi. Sonra saçlarımı kesti, bir vejetaryen pizza ısmarladık. Önemli bir şey değildi."

Bakışları buz gibiydi. "O ne söyledi?"

"Hiçbir şey. Lorna'nın kendisine yol gösterdiğini anlattı, arasal stratejileri hakkında bir iki şey söyledi.

Kendisinin de bir meneceri varmış, Lester Dudley adında biri. Onu tanıyor musunuz?"

"Bay Dudley'in konumuzla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Cinayet hakkında fikriniz nedir?"

"Henüz bir fikrim yok."

"Onu kimin öldürdüğünü bilmiyor musunuz?"

Başımı salladım.

"Müvekkilim o bilgiyi edindiğinizde kendisine haber vereceğinizi umuyor."

Hiç kuşku yok, diye düşündüm. "Neden?" diye sordum. Aslında bu adamlara soru sormamak en iyisiydi ama çok merak etmişim.

"Nezaket gereği."

"Nezaket, ha? Anladım. Biz profesyoneller arasında yani."

"Zahmetinizin bedelini ödemeye de hazır."

"Bunu takdir ederim... ancak kabalık etmek istemem ama ondan gerçekten bir şey istemiyorum. Yani şu anda aklıma bir şey gelmiyor. Kendisine teklifi için teşekkür ettiğimi söyleyin."

Arabada ölüm sessizliği vardı.

Ceketinin iç cebine uzandı. Bir an irkildim ama yalnızca bir tükenmez kalem çıkarmıştı. Bir kartvizite bir şeyler yazıp bana uzattı. "Beni her saatte bu numarada bulabilirsiniz."

Sağımdaki adam uzanıp kartı aldı, bana verdi. Kartta ne ad vardı ne de adres, yalnızca bir telefon numarası. Avukat devam etti. "Bu arada bu konuşmanın aramızda kalmasını istiyoruz."

"Elbette."

"İstisna olmayacak."

"Tamam."

"Bay Phillips'e de."

Cheney Phillips, sivil ahlak polisi. "Anladım" dedim.

Yüzümde bir serinlik hissedince limuzinin kapısının açıldığını anladım. Sağımdaki adam çıkıp elini uzattı.

Sırtına kadar ter seni döşemeye yapıştırmışsa yarımsız çıkmak güçtür. Altımı ıslatmadığımı umdum.

Bacaklarıma bile güvenemiyordum Kıçım önde olmak üzere gayet çirkin bir biçimde çıktım dışarı.

Düşmemek için benimkinin yanındaki arabaya tutundum.

Adam limuzine bindi. Arka kapı kapandı ve araç sessizce hareket edip park yerinden çıktı. Plakasına baktım ama çamurla sıvanmıştı. Hoş, zaten plakayı araştırarak değildim. Heriflerin kim olduklarını öğrenmek istemiyordum.

Ceketimin altında balıkçı yaka kazağım ıslak ve soğuktu. Denetleyemediğim bir ürpermeyle sarsıldım. Sıcak bir duşla esaslı bir konyağa ihtiyacım vardı ama ikisi için de zamanım yoktu. Otomobilime girdim ve sanki arkamdan kovalanıyormuşum gibi kilidi hemen indirdim. Yalnız olduğumdan emin olmak için arkama baktım. Motoru çalıştırmadan ısıtıcı düğmesini çevirmiştim bile.

Frankie'nin kafeteryasında, pencerelerden mümkün olduğu kadar uzakta, arkalarda bir bölmeye girdim.

Müşterileri tek tek gözden geçiriyor, içlerinden birinin beni izleyip izlemediğini merak ediyordum, içerisi yarıyariya doluydu: Herhalde yıllardır buraya gelen yaşlı çiftler, takılacak yer arayan gençler. Janice içeri girdiğimde beni gördüğünden elinde kahve güğümüyle yanıma geldi. Masa üzerinde peçete, çatal bıçak ve

tabağı üzerinde tersine duran bir fincan vardı. Fincanı çevirdim, o da doldurdu. Ellerimin ne kadar titrediğini görmemesi için kahveye el sürmedim.

"Yüzün bembeyaz, buna ihtiyacın var sanırım" dedi.

"Konuşabilir misin?"

Janice arkasına baktı. "Beş numaralı masadakiler gider gitmez. Bunu sana bırakayım." Kahve güğümünü masaya bırakıp yerine döndü, arada birinden bir sipariş aldı.

Döndüğü zaman elinde kocaman bir tarçınlı çörek ile alüminyum kâğıt içinde iki parça tereyağı vardı.

"Bunları sana getirdim. Kahvene bol şeker koysan iyi olur."

"Teşekkür ederim."

Çöreği ikiye böldüm, tereyağını içine sürdüm. Korku gibi insanın iştahını açan başka bir şey yoktur. "Çok esaslı. İnsan bunun bağımlısı bile olabilir. Senin için kötü bir saat mi?"

"Şu anda değil. Ama konuşmamızı kesmek zorunda kalabilirim. Sen iyi misin? Bana pek iyi değilmişsin gibi geldi."

"İyiyim. Sana bir iki şey sormak istiyorum." Parmaklarımdaki yağı yaladıktan sonra kâğıt peçeteye sildim.

"Lorna'nın öldüğü hafta sonu Las Vegas'ta evleneceğini biliyor muydun?"

Janice yüzüme sanki yabancı bir dilde konuşmaya başlamışım gibi baktı. "Bunu da nereden duydun?"

"Doğru mu?"

"Şu ana kadar kesinlikle hayır diyebilirdim. Ama şimdi sen dile getirince o kadar emin olamam. Mümkündür. O sıralarda hiç anlamadığım o davranışı da açıklanmış olur böylece. Heyecanlıydı. Bana bir şey söylemek istiyor ama söyleyemiyordu sanki. Çocuklar nasıldır bilirsin... belki de bilmezsin. Çocukların bir sırrı oldu mu içlerinde tutamazlar. Mutlaka söylemek isterler ve çoğunlukla da söylerler. Lorna da aynen öyle davranıyordu. O sıralarda bunun pek bilincinde değildim. Halini farketmişim ve sen söyler söylemez birden aklıma geldi işte, O zaman fazla üstelememişim. Kiminle evlenecekti? Bildiğim kadarıyla çıktığı biri bile yoktu."

"Adamın adını bilmiyorum. Duyduğum kadarıyla Los Angeles'li biriymiş."

"Ama kim söyledi? Nerden öğrendin?"

"Avukatı az önce benimle temasa geçti. Aslında belki aklınca bir oyun oynayan, adamın kendi de olabilirdi. Bilemiyorum."

"Neden şimdiye kadar kendisinden bir haber çıkmamış peki? Lorna öleli on ay oldu ve ilk kez duyuyoruz."

"Belki de sonunda avlanacak doğru bataklığı bulduk da ondan" dedim.

"Kızlara bir şey sormamı ister misin?"

"Bunun fazla önemli olduğunu sanmıyorum. Uydurulmuş bir hikâye olduğunu düşünmem için bir neden yok. Şimdi önemli olan aradaki boşlukları doldurmak."

"Başka? Birkaç şey olduğunu söylemiştin."

"Nisan'ın yirmisinde, yani öldürülmeden bir gün önce, Simi Valley'deki bir bankadaki hesabını kapatmış. Yirmi bin dolara yakın para çektiği anlaşılıyor. Ya nakit ya da çek olarak. Parayı başka bir hesaba nakletmiş olması da mümkün ama kayıtlarını bulamıyorum. Bu konuda bir fikrin var mı?"

Ağır ağır başını salladı. "Hayır. O konuda hiçbir şey bilmiyorum. Mace ya da ben öyle büyük miktarlarda paraya rastlamadık. Bulmuş olsaydık bir delil olabileceğini düşünerek polise teslim ederdim. Ayrıca, para Lorna'nın mirasının bir parçası olurdu ve vergisini ödememiz gerekirdi. Ben devleti asla dolandırmam. Ona da bunu öğretmişimdir. Gelirler Vergi Dairesi ile oyun oynanmaz."

"Parayı saklamış olabilir mi?"

"Onu neden yapsın ki?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama o hesabı kapatıp parayı ihtiyacı olana kadar bir yere saklamış da olabilir."

"Sence parayı biri mi çaldı?"

"Para olup olmadığını bile bilmiyorum aslında. Varmış gibi görünüyor ama emin olamam. Evsahibi de almış olabilir. Her neyse, bunu tespit etmem gerekecek."

"Eh, ben görmüş değilim."

"Lorna güvenliği konusunda titiz miydi? Evinde öyle aşırı kilide falan rastlamadım."

"Güvenlik diye bir kaygısı yoktu. Çoğunlukla kapısını ardına kadar açık bırakırdı. Hatta ben o koşmaya çıkmışken birinin içine girdiğini düşünmüştüm, o yüzden kapı zorlanmamış olabilirdi. Polis de bunu bana birkaç kere sorduğu için öyle düşünmüş olmalı."

"Evinde kasa olup olmadığından hiç söz etmiş miydi?"

Sesi kuşkuluydu. "Kasası olduğunu sanmıyorum. Kasası olacak tiplerden değildi. O kulübede kasa mı?"

Bunun hiçbir anlamı olmazdı. Lorna bankalara inanırdı. Her bankada bir hesabı vardı."

"Ya mücevherleri? Onları nerede saklardı? Bankada bir kasası var mıydı?"

"Yok canım. Çekmecesinde bir mücevher kutusu vardı ama onda da pahalı bir şey bulamadık."

"Ama sigorta ettiğine göre bazı iyi parçaları da olmalıydı. Hatta onlardan vasiyetnamesinde bile söz etmişti."

"Bulduklarımızı sana göstereyim de kendi gözünle gör."

"Peki insanların değerli öteberilerini sakladıkları o ev güvenlik araçları -bilirsiniz hani, sahte taşlar, Pepsi kutuları ya da sebze gözünde sahte bir baş salata falan. Öyle bir şeyi var mıydı?" "

"Hiç sanmam. Bildiğim kadarıyla polis evde hiçbir şey bulmadı. Çevredeki bahçeyi de araştırdıklarını biliyorum. Öyle bir şey olsaydı bulurlardı, değil mi?"

"Haklısın sanırım ama ben de belki yarın gidip çevreye bir göz atarım. Zaman kaybetmek olacak ama kuşkulu bir şey bırakmaktan hoşlanmam. Ayrıca daha iyi bir fikrim de var diyemem."

Eve döndüm ve hâlâ yarım kalmış işim olduğunu düşüneni uykusuz bir gün geçirdim. Vücudum yorgunluğun eşiğinde çabalarken beynim durmadan çalışıyordu. Fikirler kafamın içinde roketler gibi uçuşup durmakta, havada patlayıp bir ışık gösterisi yaratmaktaydı. Garip bir değişimle Lorna Kepler'in karanlık gece dünyasına çekilmekteydim. Gece, karanlık hem tanıdık hem egzotik bir şey gibi geliyor, karşımda yeni yeni olasılıkların belirdiğini hissedebiliyordum. Bu arada sistemim aşırı yüklü olduğundan gözümde de uyku girmiyordu.

Akşam saat beş yirmi beşte gözlerimi açtığımda yerimden kalkamayacak kadar yatağa yapışmış kalmıştım. Gözlerimi yine kapayıp acaba uyurken fazladan bir elli kilo alıp almadığını düşündüm. Oramı buramı yokladım ama öyle bir fazlalığa rastlamadım. Söylene söylene kalktım, üstüme elime ne geçerse geçirip kendimi sokağa attım. Önüme ilk çıkan kafeteryadan bir bardak sıcak kahve alıp bebek gibi onu emmeye koyuldum ve bu arada dilimi bir güzel yaktım.

Saat altıda, normal insanlar işlerinden evlerine dönerlerken ben o engebeli dar toprak yolda Lorna'nın evine doğru gidiyordum. Limuzinli heriflerin arkamda olup olmadıklarını merak ettiğimden gözümü de dikiz aynasından ayırmıyordum. İnsanı izleme yöntemleri her neyse gayet usta oldukları anlaşılıyordu. Bu işe başladığımdan bu yana izlendiğimi bir kere bile fark edememiştim. Şimdi bile beni gözetleyenin olmadığına yemin edebiliyordum.

Otomobilimi, burnu yola gelecek biçimde ön tarafa park ettim. Torpido gözünden elfenerimle tornavidamı alıp dışarı çıktım. Uzaklardaki otoyolda yaklaşıp uzaklaşan trafik seslerini duyabiliyordum. Hava yumuşak ve soğuktu, gölgeler sanki rüzgâra kapılmış gibi oradan oraya savruluyordu. Midemde bir huzursuzlukla eve doğru yürüdüm. Evi ilk gördüğümde bu yana Lorna hakkında o kadar çok şey öğrenmiş olmam inanılır gibi değildi. Ölümünden sonra çekilen fotoğrafları o kadar çok incelemiştik ki, onu bulunduğu zamanki haliyle görür gibiydim.

Jim: Yumuşamış, çürümüş. Bu dünyada hayalet varsa birinin o olduğundan hiç kuşku yoktu.

Gece sisliydi, denizden aralıklı olarak sis düdüğünün sesi geliyordu. Rüzgârda yoğun bir bitki kokusu vardı. Karanlığı fenerimle taradım. Leda'nın bahçesi karmakarışık, kurumuş mısırların arasında rastgele domatesler yetişmiş, bir iki, soğan geçen mevsimden artakalmıştı. Bahar gelince bahçe kendi kendini yenileyecekti.

Ön tarafta durdum, evi gözden geçirdim, sonra da çevresini dolaştım. Toprak, kuru yapraklar, kuru otlar. Merdivenlerden çıktım. Kapı hâlâ menteşelerinden çıkmış haldeydi. Sağlam olup olmadığını anlamak için vurunca tok bir ses geldi: Masif ahşaptı. Tavan lambasını yaktım. Kırk mumluk ampulün ışığında içerisi soluk sarı bir renk alıverdi. Şöyle bir çevreme göz gezdirdim. Ben olsaydım yirmi bin dolar nakit parayı nerede saklardım? Girişten başlayarak sağa doğru yoklamaya başladım. Evde pek öyle köşe bucak yer yok gibiydi. Elimle vurup yokladım, tornavidamın ucunu gördüğüm her deliğe ve yarığa soktum. Kendimi çürük arayan bir dişçi gibi hissediyordum.

En çok saklama yeri mutfakta olabilirdi. Çekmeceleri çıkardım, dolapların derinliklerini ölçtüm, gizli bir bölmeyi gösterecek bir tutarsızlık aradım. Yerlerde süründüm ve üstüm başım berbat oldu. Polisler ne arayacaklarını bilselerdi aynen benim gibi yaparlardı.

Sonra sıra banyoya geldi, fenerimi sifonun içine doğrulttum, gevşek bir karo arandım. İlaç dolabını yerinden söküp arkasındaki boşluğu gözden geçirdim. Sonra Lorna'nın yatağını koyduğu bölmeye sıra geldi. Oturma odasında odun sobasının altında duran madeni levhayı bile kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu. Lorna parasıyla ne yapmış olursa olsun, evinde tutmadığı kesindi. Eğer mücevherleri ya da bol nakit parası olsaydı bir yere saklayacaktı. Ama belki vardı da benden önce bir başkası davranmıştı ya da Cheney'in dediği gibi parayı bir yere harcamıştı. İkinci bir araştırmadan sonra işim sona ermişti.

Tam o anda gözüm Belltone zil kutusuna ilişti. Kutu yerinden çıkmıştı. Tornavidamı hemen arkasına soktum. Bir an gizli bir bölmenin açılacağını ve bir tomar paranın döküleceğini sanmadım değil doğrusu. Çok iyimserim aslında, hep böyle şeylerin olmasını beklerim. Tabii elektrik kablusunun ucu dışında bir şey yoktu. Daha önce bir kapı ziline mekanizmasını görmemiştik ama bu telde de bir gariplik vardı. Bir süre gözlerimi kısarak baktım durdu. Garip olan neydi acaba?

Dışarı çıktım, gacırdayan ahşap basamakları indim. Ön veranda yerden bir metre yukarda, beton direkler üzerinde duruyor, alttaki toprağın eğimi giderek azalarak evle birleşiyordu. Bundan amaç döşeme kirşlerinin rutubet almasını önlemektir. Ama sonunda bir kontrplakla kapalı dar bir alan oluşmuştu. Kontrplağın deliklerine parmağımı sokup çekince bir parçası elimde kaldı. Şimdi evin altındaki mekânı görebiliyordum. Zifiri karanlıktı. Fenerimi içeri uzatınca karşıma örümcekler çıktı.

Yerde düz bir kontrplak parçasının üzerine birkaç bahçe aleti yerleştirilmişti. Ayağa kalktım, zil kutusunun olduğu yere göre göz kararıyla yönümü buldum ve fenerimi kırıslara çevirdim. Yeşil telin döşemeye girdiği yeri görebiliyordum. Tahtalara zimba teliyle tutturulmuştu ve verandanın durduğum yerine kadar uzanıyordu. O deliğe girmekten başka çarem kalmamıştı ki, karanlıktaki örümcekleri düşününce bu hiç de keyif verici bir şey değildi.

Çömelip ellerimi yere dayadım ve verandanın altına girdim. Örümcekler bana korkuyla bakıyorlar ve örümcek paniği ve korkusu denilebilecek bir biçimde kaçıyorlardı. Daha sonra aralarında insanların ne yapacaklarının kestirilemediği hakkında konuşacaklardı herhalde. "O koca parmaklar" diyeceklerdi. "Ve o kocaman çirkin ayaklar. Hep ezecek gibidir." Örümcek anneler çocuklarını avutacaklardı: "İnsanların çoğu zararsızdır ve onlar da bizden bizim onlardan korktuğumuz kadar korkarlar."

Başımı ileri uzatıp fenerimin ışığını verandanın altında gezdirdim- Döşemenin altına meşin bir kılıf tutturulmuştu. Tornavidamla zimba tellerini söktüm. Kılıf toztoprak içindeydi ve meşin yer yer çürümeye başlamıştı. Verandanın altından çıktım. Ellerimi sildim, üstümü başımı silkeledim, feneri söndürdüm.

Bulduğum şeyi incelemek için eve girdim sonra. Elimdeki portatif bir radyo ya da ses alma cihazının taşıma çantasına benziyordu ve bir ucunda da kulaklık ya da mikrofon bağlamak için delikler, bir yanında da ses düşmesi için bir yarık vardı. Bu bir dinleme düzeni olmalıydı, öyle gelişmiş falan değil ama herhalde etkili.

Biri birkaç yıl önce benim evime de böyle bir şey yerleştirmiş ve ben de onu ancak tesadüfen bulmuştum. Bu arada sesle çalışan cihaz benim bütün telefon konuşmalarına, telesekreterime gelen mesajları kaydetmişti.

Biri Lorna'yı izliyordu. Tabii, cihazı kendisi yerleştirmiş olabilirdi ama yalnızca konuşmalarını kaydetmek için bir nedeni varsa. Bu durumda da aleti kasetlerin daha kolay değiştirileceği evin içine bir yere yerleştirdi.

Böyle evin altına yerleştirilmiş cihazla pek çok istenmedik gürültünün de kaydedileceği kuşkusuzdu.

Bu tür aletlerden anlayan kim vardı? İzinsiz telefon konuşmalarını kaydettiği için bir süre ruhsatı elinden alınmış özel detektifin kızı Bayan Leda Selkirk belki de. Evin ışıklarını söndürüp fenerimi yaktım.

Otomobilime girdim, motoru çalıştırdım ve engebeli yoldan caddeye doğru sürdüm.

Burkes'lerin yan yarıya karanlık evleri önünde arabayı park ettim.

Leda kapıyı açtığında tornavidamın ucunda garip bir yaratığın derisi gibi sallanan meşin kılıfla duran beni buldu karşısında. Bu gece göbeği meydandaydı. Şubatın ortasındaydık ve o daha şimdiden bir dansöze uygun bir kıyafet içindeydi: Sarong stili bol bir pantolon, aynı kumaştan farklı desenli kolsuz bir bluz.

"J. D. burada mı?" diye sordum. Başını salladı. "Daha gelmedi."

"Girebilir miyim?"

Leda bana baktı, elimdeki kılıfa baktı, "Ooo!" demekten başka verecek bir karşılık bulamadı.

Kapının önünde gerileyince içeri girdim, arkasından evin öteki ucundaki mutfaka yürüdüm. Sol tarafa bakınca parmakları yapış yapış olan küçük Jack'ın divanın üstünde baygın bir halde yatmış, videoda bir çizgi film izlemekte olduğunu gördüm. Bebek ise bir araba çocuk koltuğunda uyuyor, yüzüne ekranda geçen resimlerin renkleri vuruyordu.

Mutfak hâlâ Pazartesi günü yemekten kıyma ve soğan kokmaktaydı. Musluğun kenarına yığılmış kapkacak da aynı gibiydi ama üzerlerine daha sonra yenmiş yemeklerin bulaşığının da eklendiği kuşkusuzdu. Leda herhalde yıkama sürecine geçmeden önce her şeyin kullanılmasını bekleyen tiplerdendi. "Kahve ister misin?" diye sordu. Bir Bay Kahve altlığı üzerinde yeni yapılmış kahve vardı.

"İyi olur" dedim. Oturup mutfak masasında yapış yapış olmayan bir yer aradım ve birkaç santim eninde bir şerit bulup dikkatle dirseğimi dayadım.

Leda bir kupa alıp doldurdu. Profilden bakıldığında burnu yüzüne biraz uzun geliyorsa da bazı ışıklar altında sonuç güzeldi. Boynu uzun, kulakları küçüktü, kısa kesilmiş siyah saçları yüzünün çevresinde tel teldi.

Gözlerine siyah renk çekmiş, dudaklarını hafif kahverengiye boyamıştı.

Meşin kılıfı masanın ortasına koydum.

Leda da karşımdaki sıraya oturup ayaklarını altına çekti. Elini saçlarının arasında dolaştırırken yüzünde aptalca bir ifade vardı. "Onu çıkartacaktım ama bir türlü vakit bulamadım."

"Dinleme tesisatını sen mi yerleştirmiştin?"

"Fazla bir şey değildi. Yalnızca bir mikrofon ve bir ses alma cihazı."

"Neden?"

"Bilmem. Kaygılıydım." Kara gözleri kocaman kocamandı ve masum.

"Dinliyorum."

Yüzü kızarıyordu. "J. D. ile Lorna'nın arasında bir şeyler var sanıyordum, ama yanılmışım." Masanın üstünde yarı dolu bir biberon vardı. Başlığını çıkarıp içindekini kahvesine süt olarak kullandı, bana da uzattı ama geri çevirdim.

"Sesle çalışan bir şey miydi?"

"Evet. Şimdi düşününce aptalca bir şey gibi geliyor ama bebeğe hamileydim ve bütün gün kusuyordum. Jack hâlâ donuna etmekteydi ve J. D. için kaygılanıyordum. Çok huysuzdum, hep aksiydim. Lorna ise ipincecik ve zarifti. Ben aptal değilim. Geçimini neyle sağladığını tahmin ediyordum ve bunu J. D. de biliyordu. J. D. ikide

bir oraya gitmek için mazeretler bulmaya başladı. Kendisiyle yüzleştığım takdirde benimle alay edeceğini biliyordum, ben de babamın bir iki şeyini aldım işte."

"Aralarında bir ilişki var mıydı?"

Leda kendi kendisiyle alay eder gibiydi. "Kadının tuvaletini onardı. Sonra perdelerinden biri yerinden çıkmış, onu taktı. Benden ara sıra şikâyet ediyordu ama o da pek kötü değildi aslında. Lorna kızıp onu azarladı. Bütün güç işleri ben yaparken ve ıstırap çekerken öyle konuşmasının doğru olmadığını söyledik. Sonra Jack'le hiç uğraşmadığı için de epey kızdı, işte J. D. ondan sonra evde yemek yapmaya başladı ki, bu da benim işlerimi biraz olsun hafifletti. Lorna'ya teşekkür fırsatı bulamadığım için çok üzgünüm ama beni savunduğunu bildiğini söylememe imkân yoktu kuşkusuz."

"Aleti yerleştirmesini nereden biliyordun?"

"Babamı yaparken izlemiştim. Lorna uzun süreler evde olmadığı için kolaydı. Kapı zili hiç çalışmazdı ama kutu yerinde duruyordu. Bütün yaptığım döşemeye bir delik açıp verandanın altına girmekti. Kaseti kolaylıkla değiştirmek için verandanın kenarına monte etmişim. Bahçe aletlerini orada saklardık zaten. Bahçede çalıştığım zamanlar kaseti kontrol etmenin bir yolunu bulurdum."

"Kaç kaset doldurdun?"

"Yalnızca bir tane, ancak mikrofon bozuk olduğundan birinci sefer sesleri yarım yamalak aldı. İkinci denemem daha başarılı oldu ama ses yine bozuktur, iyi seçilemiyordu. Lorna radyoyu açmıştı. Sürekli o caz istasyonunu dinlerdi. Kasetin başında J. D. ile bir konuşma parçası var. O olduğundan emin olmak için üç kere dinledim. Sonra saçını kurutuyor... o eğlenceliydi işte. Sonra bir iki telefon konuşması, ardından J. D.'ye çatması. Sonra müzik, ama bu kez country müziği ve bir adamla konuşması."

"Bunları polise söyledin mi?"

"Söyleyecek bir şey yoktu. Ayrıca çekindim de. J. D.'nin ona güvenmediğimi bilmesini istemiyordum, hele sonunda masum olduğunu anlayınca. Üstelik yasadışı bir iş olduğundan neden başımı derde sokacaktım ki? Zaten onu öldürenin hâlâ J. D. olduğunu düşünüyorlar diye sıkılıyorum. Sen. bizimle meşgul olmaya başladığında ödüm patladı ama hiç olmazsa bununla onların arkadaş olduklarını ve aralarının iyi olduğunu kanıtlayabilirim."

Kadının yüzüne bakakaldım. "Yani kasetler hâlâ sende mi?"

"Elbette ama yalnızca bir tane. Öteki çoğunlukla parazit olduğu için onun üzerine aldım."

"Dinleyebilir miyim?"

"Şimdi mi?"

"Eğer sence bir sakıncası yoksa."

15

Leda ayaklarını akından indirip kalktı, koridora çıkıp gözden kayboldu. Birkaç dakika sonra boş bir kaset kutusu ve küçük bir ses alma cihazıyla döndü. Kaset alete takılmıştı. "Bunu saklamama gerek yoktu sanırım ama içimi rahat ettiriyor işte. Aslında J. D. şehirde olmadığı için onu öldürmüş olamazdı. Cuma sabahı balığa çıkmıştı. Lorna Cumartesi günü, o buradan millerce uzaktayken öldürüldü."

"Sen o gün neredeydin?"

"Ben de burada değildim. Beni Jack'le Cuma günü Santa Maria'da kızkardeşime bıraktı. Bir hafta orada kalıp otobüsle eve döndüm."

"Bana kızkardeşinin adresiyle telefon numarasını verebilir misin?"

"Bana inanmıyor musun?"

"O konuya girmeyelim, Leda. Sen pek İzci sayılmazsın."

"Biliyorum ama bu kimseyi öldüreceğim anlamına gelmez."

"Ya J. D.? O nerelerde olduğunu kanıtlayabilir mi?"

"Eniştem Nick'e sorabilirsin. Nacimiento'ya birlikte gittiler."

Adı ve telefon numarasını not ettim.

Leda kasetçaların düğmesine bastı. Bir süre devam eden beyaz gürültüden sonra ses birden fırlamış gibi çıktı. Kayıt berbattı, insanlar oradan oraya yürüdükçe paldır küldür gürültüler geliyordu. Kapının vurulması yıldırım şaklamasından farksızdı. Bir sandalye çekildi, biri yürüdü.

"Merhaba. Gel içeri. Çeki yazdım, burada."

İkisi arasında işitilmeyen sözler. Sokak kapısı boğuk bir Patlama.

Ayak sesleri. "Leda nasıl?"

"Biraz keyifsiz oma geçen sefer de böyleydi. Kendini şişman ve çirkin hissediyor. Başka kadınlarla ilişki kuracağıma inandığı için evden her çıktığımda ağlamaya başlıyor."

Elimi uzattım. "Bir dakika. Bu J. D.'nin sesi mi?"

Bekletme düğmesine bastı, kaset durdu. "Evet, biliyorum. Tanımak biraz güç. Ben bile iki üç kere dinlemek zorunda kaldım. Bir daha duymak ister misin?"

"Sence bir sakıncası yoksa. Lorna'nın sesini de duymuş değilim ama onu da tanıdığını varsayıyorum."

"Elbette" dedi Leda. Geri sarma düğmesine bastı. Kasetin dönmesi durunca başlatma düğmesine bastı, açılışı yeniden dinledik. "Merhaba. Gel içeri. Çeki yazdım, burada."

İkisi arasında anlaşılmayan konuşmalar ve kapının patlar gibi kapanması.

"Leda nasıl?"

"Biraz keyifsiz ama geçen sefer de böyleydi. Kendini şişman ve çirkin hissediyor. Başka kadınlarla ilişki kuracağıma inandığı için evden her çıktığımda ağlamaya başlıyor."

"Sorunu ne? Çok tatlı bir kız aslında."

"Bence de öyle ama başına böyle bir şey gelen bir arkadaşı vardı." Ayak sesleri, bir sandalyenin yere sürtünerek çekilmesi. Ormanda bir aslan sanki.

"Jack'e hamileyken yalnızca yedi kilo almıştı. Kendini nasıl şişman hissedebilir ki? Karnı görünmüyor bile. Annem benden hamileyken yirmi beş kilo almış. Berbat bir şey. Resimlerini gördüm. Karnı yere sarkmış, memeler futbol topu gibi ve bacakları da çubuktan farksız." Kahkahalar. Mırıltılar. Parazit.

"Eh, bu gerçek şişmanlık olmadığı için kendisini ikna edebilirsin. Nasıl olduğunu bilirsin onun.... (mırıltılar)... kendine güveni yoktur."

"Yarı yaşında biriyle evlenmenin dertleri bunlar."

"Yirmi bir yaşında ama!"

"Bebek daha. Bana bak, ikiniz yemeğe çıkmak ister misiniz, Jack'e ben bakarım." Mırıltılar.

"xxxxxxx" Parazitten yanıt anlaşılamıyor.

"... sorun. Adamla gayet iyi geçiniyoruz. Karşılığında sen de bir iyilik yaparsın, şehir dışında olduğumda evi ilaçla. Örümceklerle başa çıkamıyorum artık."

"Teşekkür ederim... makbuzu posta kutusuna bırakırım."

Sandalye sürtünme sesleri. Kaba ayak sesleri. Dışarıda devam eden ve birden kesilen konuşmalar.

Sessizlik. Bir daha kayıt başladığında country müziği ve geri planda bir saç kurutucusu. Bir telefon çalmaya başladı. Saç kurutucusunun sesi kesildi. Silah patlamalarını andıran ayak sesleri. Telefonun açılması ve Lorna'nın sesi.

Ondan sonra Lorna'nın yanıtları kesik kesik: Evet, tabii, olur, çok iyi. Palace'dan söz geçince bir an Danielle ile konuştuğunu düşündüm. Arka plandaki country müziği ile bir şey söylemek çok güçtü. J. D. ve Lorna arasında ikinci bir konuşma Leda'nın anlattıklarına uyuyordu. J. D. şikâyet ediyor, Lorna da adamı evde karısına hiç yardımcı olmadığı için azarlıyordu.

Leda durdurma düğmesine bastı. "Böyle devam edip gidiyor işte. Hep arkamdan benden konuştukları için çok kızmıştım. Onun dışındakiler karmakarışık mırıltılar, hiçbir şey anlaşılmıyor."

"Yazık" dedim.

"Öyle, ama cihaz da berbattı. Çok zahmetli olduğundan fazla gelişmiş bir şey takmak istememiştim.

Amplifikasyon az olunca parazit çok olur."

"Bunu ne zaman yaptın? Tarihini bilebilir misin?"

"Tam olarak söyleyemem. Lorna bir iki kere Jack'i beklemişti ama bir yere yazmış değilim. Özel bir gün falan değildi.

Yemeğe çıkmıştık, o kadar. Küçük çocuk evde kaldığı zaman bir saat kafanı dinlemek bile insana cennet gibi geliyor."

"Ya ayını söyleyebilir misin? J. D. henüz karnının görünmediğini söylediğine göre hamileliğinin başlarında olmalı. Sonra bir makbuzdan sözediliyordu. Sanki J. D. kirayı almaya uğramış gibi falan."

"Olabilir. Haklı olabilirsin. Jeremy Eylül'de doğmuştu, şu halde... bilemiyorum... Nisan falan herhalde. Kirayı ayın birinde öderdi."

"Ses almaya ne zaman başladın?"

"O sıralarda sanırım. Dediğim gibi birinci bant baştan aşağı parazitti. Bu ikincisi. J. D. böcek ve örümcekler için evi ilaçlamıştı galiba. Herhalde bir yerde kaydı olacaktır, istersen ararım."

"Kasette başka ne var?"

"Dediğim gibi, önemsiz şeyler. Zaten yarısında piller bitti." Kaseti çıkartıp kutusuna koydu, odadan çıkacakmış gibi ayağa kalktı.

Koluna hafifçe dokundum. "Onu alabilir miyim?"

Duraksadı. "Neden?"

"Bir kere daha dinlemek için."

Yüzünü buruşturdu. "Bilmem ki. Bu iyi bir fikir değil sanırım. Elimde tek bu."

"İlk fırsatta geri getiririm."

Başını salladı. "Vermesem daha iyi."

"Haydi haydi, Leda. Neden bu kadar kaygılısın, ha?"

"Onu polise vermeyeceğinden nasıl emin olabilirim?"

"İnsanların havadan sudan sözötmelerini dinlesinler diye mi? Burada suçlayıcı bir şey yok. Örümcekten falan konuşuyorlar. Üstelik bunu yapmaya iznin olduğunu her zaman iddia edebilirsin. Seni kim yalanlayacak ki?" Leda bir an düşündü. "Sen bu işle neden ilgileniyorsun peki?"

"Ben bu işi araştırmak için tutuldum. Bu benim işim. Bak, bu kaydın Lorna'nın ölümünden bir ay önce yapıldığını söylüyordun. Bunun önemli olmayacağını nasıl bilebilirsin?"

"Hemen geri getirecek misin?"

"Söz veriyorum."

Kaseti istemeye istemeye masaya bırakıp bana doğru itti. "Ama onu geri almaya ihtiyacım olursa seni nasıl bulacağım?"

Bir kart çıkarıp ev adresimle telefonumu yazdım. "Sana bunu daha önce de vermiştim ama bunu da al. Ha, bir şey daha var."

Huysuz bir sesle, "Neymiş o?" dedi.

"Son birkaç ay içinde J. D.'ye bir yerden para geldi mi?"

"J. D.'nin hiç parası yoktur. Olsa da bana söylemez. Geldiğinde kendisine sormamı ister misin?"

"Önemli değil" dedim. "Eğer sorarsan bu konuştuklarımızı anlatmak zorunda kalabilirsin bunu yapmak istediğini sanmam."

Yüzündeki ifadeden ağzını tutacağına güvenilebileceğimi düşündüm.

Yolda markete uğradım. Evde bir yerde bir kasetçalarım olacaktı ama herhalde pilleri çoktan bitmişti. Hazır oraya girmişken kocaman bir bardak kahveyle, selofana sarılı kötü görünüşlü etli bir de sandviç aldım.

Kenardan başını uzatmış pembe şeylerden bunun sığırın neresinin ince dilimleri olduğunu kestirmek imkânsızdı. Bekleyemeyecek kadar aç olduğumdan otomobili sürerken yedim sandviçi. Saat daha sekiz olmamıştı ama bu yediğim herhalde öğle yemeğim sayılırdı.

Eve dönünce bir süre hazırlık yaptım. Kasetçalar tahmin ettiğim gibi masamın alt çekmecesindeydi. Pilleri değiştirdim, kulaklıkları buldum, bir kalemle bir not defteri aldım. Kaseti başından sonuna kadar gözlerim kapalı dinledim. Sonra ikinci bir kere dinlerken not almaya başladım. Açık seçik duyabil, diklerimi yazdım, karışık ve de anlaşılmaz yerlerini çizgiler, noktalar ve soru işaretleriyle belirledim. İş epey ağır yürüyordu ama sonunda mümkün olduğu kadarını kâğıda geçirmiştım.

Leda'nın söylediği gibi kasetin sonlarına doğru, altmış dakikalık sıkıcı konuşmalardan sonra makinesi susmuş, bantta ilk kayıttan kalanlar kalmıştı. Seslerden biri Lorna'nındı. Diğerleri erkek sesiydi ama anladığım kadarıyla J. D. değildi, Radyoda bir ara country müziği çalıyordu. Lorna radyoyu kapamış olmalıydı ki, sessizlik ani ve parazitliydi. Önce erkeğin sesi duyuldu "Hey..."

Lorna'nın sesinden sıkılmış olduğu anlaşılıyordu. "Bu işten nefret ediyorum.... xxxxxxxx. xxxxxxxxxx..."

"Haydi canım sen de. Ben yalnızca şaka ediyorum. Ama kabul etmelisin ki xxxxxxx. Kız xxxxxxx gün xxxxxxx.....xxxxx."

"Lanet olsun! Öyle konuşma! Sen gerçekten hastasın...."

"İnsanlar xxxxxxx yapmamalı.... (şakırtılar)..."

Su sesi.....

"...xxxx.... "

Tak tak.

"Ben ciddiylim..."

"xxxx..."

Kahkahalar... sandalyenin çekilmesi... hışırtılar... mırıldanmalar...

Lorna'nın sesinde kavgacı bir şey, bir sinirlilik vardı. Kaseti iki kere daha dinleyip duyduğum her şeyi yazdım ama konuşulan konuyu anlamak imkânsızdı. Kulaklıkları çıkardım-Burnumu kaşıdım, ellerimle yüzümü sıvazladım. Adli tıp laboratuvarındakiler acaba böyle bir banttaki sesi yükseltebilirler miydi? Özel bir detektif olarak yüksek teknoloji araç gerecim yoktu. Ama bir açıklama yapmadan polisin yardımını da isteyemezdım.

Leda'ya verdiğim güvenceye rağmen kadın delil olmasa da polisin soruşturmasına yardımcı olacak bilgiyi saklamaktan suçluydu. Polisler hiç beklemediğin anda çok huysuzlanırlardı ve ben de onların aslında benim olmayan bir şeyle ilgilenmelerini istemiyordum.

Başka kimi tanıyordum? Telefon rehberinde Sarı Sayfalarda "Ses" bölümüne baktım, orada da mesken ve işyerlerine ses düzeni kuranların adresleri vardı.

Saatime baktım: Dokuzu çeyrek geçiyordu. Rehberin beyaz sayfalarına dönüp yerel FM istasyonu K-SPELL'nin numarasını bulup Hector Moreno'yu aradım. Saat herhalde erkendi ama hiç olmazsa bir mesaj bırakırım diye düşünüyordum. Üç kere çaldıktan sonra telefon açıldı. "K-SPELL. Karşınızda Hector Moreno."

"Hector, gerçekten sen misin? Kulaklarıma inanamıyorum. Ben Kinsey Millhone. Senin için çok erken değil mi?"

"Nasılın bakalım? Ara sıra vardiya değiştiririm. Can sıkıntısını önler. Ya sen? Sen neler yapıyorsun?"

"Ses kalitesi çok kötü olan bir bant var elimde. Bunu temizlemenin bir yolunu biliyor musun?"

"Bu senin elineki bağlı. Deneyebilirim. Bırakmak ister miydin? Kapıyı kilitlemem."

"Hemen geliyorum."

Yolda Rosie'ye uğrayıp Güzel'den söz ettim ve köpeğe vermek için kemik istedim. Daha önce o akşamın yemeği için kemik kaynatmıştı. Almak için çöpü karıştırdım. O iki parçayı sararken, "Bir köpek almalısın" diye beni azarladı.

"Ben evde hiç oturmam ki." Nedenini bilmiyorum ama ikide bir bu konuda ısrar eder durur. Bence amacı beni kızdırmaktır. Kemik paketini alıp tartışmayı önlemek için geri geri yürümeye başladım.

"Köpek insana hem dost hem de koruyucudur."

"Düşünürüm" deyip kendimi dışarı attım.

"O arada kendine bir de erkek ara" diye arkamdan seslendi.

Radyo istasyonunda Hector kapıyı aralık bırakmış, hol ışıklarını yakmıştı. Kemik paketimle birlikte merdiven boşluğundan loşluğuna indim. Güzel beni aşağıda bekliyordu. Küçük bir çocuk boyundaydı, siyah gözleri zekâ ile parlıyordu. Tüyleri kızılımsı altın rengindeydi, beni görünce hafifçe hırladı. Başını kaldırıp kokumu aldığını gördüm. Herhangi bir uyarıda bulunmadan dudaklarını büzdü ve ulumaya başladı. Ben kıpırdamıyordum, ama kendi tüylerimin diken diken olduğunu hissediyordum. Elim tırabzanda son basamağa çakılıp kalmıştım. Onun ulumasındaki ilkel bir şey sırtımdan aşağı soğuk suların boşanmasına neden oluyordu. Hector'un köpeğe seslendiğini duydum, sonra da koridorda koltuk değneklerinin sesini.

"Güzel!"

Köpek ilk önce sahibine boyun eğmeyi reddetti. Hector bir daha seslendi. Köpek istemeye istemeye gözlerini sahibine çevirdi, içindeki tartışmayı görebiliyordum. Kararlıydı. Sahibine itaat duygusu güçlüydü ama bunu yapmak istemiyordu. Yakınmaları o köpeklerle özgü ısrarlı dille devam ediyordu. Gözlerini benden ayırmadan bir daha havladı.

"Nesi var bunun?" diye fısıldadım.

"Bilemiyorum."

"Ona kemik getirmiştin."

"Ondan değil." Hector eğilip köpeğe dokundu. Havlama öyle bir iniltiye dönüştü ki, neredeyse içim parçalanacaktı. Elini uzattı. Kemik paketini verdim.

Hector garip bir tavırla yüzüme baktı. "Lorna gibi kokuyorsun? Onun eşyalarını mı elledin?"

"Sanmıyorum. Yalnızca bazı kâğıtlarını. Kutuda onun bir eşarby vardı ama o dündü."

"Olduğun yerde yavaşça basamağa otur."

Dediğini yaptım. Hector, Güzel'le konuşmaya başladı. Sesi güven vericiydi. Köpek bana umut ve şaşkınlık karışımı bir bakışla bakıyor, beni Lorna sanıyor ama olmadığımı da biliyordu. Hector'un uzattığı kemiklerle ilgilenmedi bile. Onun yerine küt burnunu uzatıp parmaklarımı kokladı. Benim özel kokumu seçip analiz ederken burun delikleri açılıp kapanıyordu. Hector hayvanın kulaklarını kaşıdı, etli omuzlarını sıktı. Köpek sonunda yanıldığını kabul etmiş göründü. Başını yere eğdi, bana sanki beklediği kadına dönüşebilirmişim gibi şaşkınlıkla baktı.

Hector doğruldu. "Şimdi tamam işte. Gel. Bunları al hele." Kemik paketini geri verdi. "Senden hoşlandığına karar verebilir belki de."

Ardından aynı küçük stüdyoya girdim. Güzel, ihtiyatlı koruyuculuğuna geri dönmüş, ikimizin arasına yerleşmişti. Başını ayaklarının üzerine dayadı. Arada sırada bana bakıyordu ama keyifsiz olduğu belliydi. Hector yeni kahve yapmıştı. Karton bir kutuyla deri kaplı bir fotoğraf albümünün yanında duran termostan bana da bir fincan doldurdu. Bir süre onun çalmakta olan caz parçası arasına girip CD'nin arkasından okuduklarını sanki kendi bildiği bir şeymiş gibi anlatmasını izledim. Bir kaset daha yerleştirdi, ses ayarlarını yaptı, bana döndü.

"Kemikleri bir deneyelim" dedi. "Zavallı Güzel'in biraz keyiflenmeye ihtiyacı var."

"Çok kötü oldum" dedim. "Lorna'nın kâğıtlarını incelerken üstümde bu pantolon vardı."

Paketi açıp Güzel'in yanına çömeldim. Beni dikkatle izliyordu. Sonunda tüylü kafasını okşamama izin verdi. Kemiklerden birini patilerinin arasına alıp dişleriyle yokladı. Ben kalkıp Hector'un yanındaki tabureye oturduğumda bir itirazda bulunmadı. Bu arada Hector kenarları beyaz tırtıklı eski siyah beyaz resimleri karıştırıyordu. Önünde bir kutu altı zarflı köşeler vardı ve bunlarla seçtiği resimleri epey dolgun albümüne yapıştırıyordu.

"Kimin bunlar?"

"Babamın doğumgünü yaklaşıyor, böyle bir şeyden hoşlanacağını düşündüm. Bunların çoğu İkinci Dünya Savaşı'nda çekilmiş."

Bana bir mikrofon önünde duran bir adamın resmini gösterdi. "Kırk iki yaşındaydı. Sam Amca onu askere almadı. Yaşlıydı, düztabandı, kulak zarı patlamıştı. O sıralarda Cincinnati'de WCPO radyo istasyonunda sunuculuk yapıyordu. Kendisine moralleri yükseltmek için vatanında ihtiyaçları olduğunu söylediler. Beni de stüdyoya götürürdü. Bu mikrobu ondan kaptım herhalde." Albümü bir kenara bıraktı. "Hele şu getirdiğine bakalım."

Kaseti çantamdan çıkartıp verdim. "Biri biraz kulak misafirliği yapıyordu. Kim olduğunu söylemesem daha iyi."

Kaseti elinde çevirdi. "Bununla fazla bir şey yapabileceğimi sanmıyorum. Sekizli ya da multitrack bir şey sanmıştım. Bunun nasıl çalıştığını bilir misin?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Buna Mylar şeridi denir, bir yanı demir oksitli bir maddeyle kaplıdır. Sinyaller kayıt kafasındaki bir bobinden geçerken mıknatısın iki ucu arasında manyetik bir alan oluşturur. Demir parçacıkları alan denilen şeyler için manyetize olurlar. Ama canını sıkmaya gerek yok. Demek istediğim profesyonel kayıt düzeni böyle basit bir şeritten daha düzgün ses verirdi. Neydi bu? Pille çalışan basit bir şey mi?"

"Evet. Pek çok parazit ve harici ses var. Konuşulanların yarısı duyulmuyor."

"Hiç şaşmadım. Dinlemek için de aynı cihazı mı kullandın."

"Herhalde bir benzeriydi. Fazla bir yardımın olmayacak galiba."

"Eh, evdeki cihazıma koyup bakabilirim. Ses başında iyi alınmamışsa, sonradan seçilmesine imkân yoktur. Ama evde iyi hoparlörlerim var, belki bazı frekansları filtre edip sesi yükseltip alçaltabilirsek bir şey çıkabilir." Aldığım notları çıkardım. "Şimdiye kadar tespit edebildiklerim bunlar. Duyamadıklarımın yerine soru işareti koydum."

"Kaseti bana bırakabilir misin? Bu akşam eve gidince üstünde çalışır, sabaha sana telefon ederim."

"Bunu yapamam sanırım. Bunu canım pahasına koruyacağıma söz verdim. Sana bıraktığımı kabul zorunda kalmak istemem."

"Söyleme sen de. Biri geri istediğinde bana telefon et, gel al."

"Çok namussuzsun, Hector."

"Hangimiz değiliz ki?"

Notlarımı yazdığım kâğıdı alıp kopya etmek için yan odaya gitti. Döndüğünde bir kartvizite arkasına ev adres ve telefonumu yazıp verdim. Stüdyodan çıktığımda Güzel beni kendi sürüsünden biri olarak kabul etmiş ama kendi ayarında olmayıp korunmaya ihtiyacım olduğuna karar vermişti. Adımlarını adımlarıma uydurarak merdiven başına kadar benimle yürüdü, yukarı çıkıp hole girerken de arkamdan baktı. Döndüğümde başını kaldırmış hâlâ dikkatle bakıyordu. "İyi geceler, Güzel" dedim.

K-SPELL otoparkından geçerken kavşaktan geçen bir bisikletli gördüm. Adam köşeyi dönüp gözden kaybolurken tekerleklerindeki reflektörler ışıktan daireler yaratıyordu. Bir an kulaklarımda bir çınlama başladı, görüş alanımın kenarları karardı. Camı indirip temiz havayı içime çektim. Boş kavşağa girip yavaşlayarak sağıma baktım ama adamdan eser yoktu Sokak lambaları giderek küçülerek bir noktada gözden kayboluyordu.

State Caddesi'nin altına, Danielle'in iş alanına doğru sürdüm otomobili. Ya arkadaşşa ihtiyacım vardı ya da uykuya hangisi önce gelirse. Danielle'i bulmuş olsaydım belki de bir şampanya ve portakal suyu ısmarlar, eski günler için içip Lorna'yı hatırlardık. Sonra da eve dönerdim. Neptune's Palace'ın otoparkına girip arabadan indim.

Park yerinin öteki ucundan gelen ses düzeyi daha önce duyduklarımın kat kat üstündeydi. Kalabalık bu akşam pek neşeli olmalıydı. Park yerine bakan yan kapılar açıldı, bir grup dışarı çıktı. Adamın biri yürürken yan tarafa devrildi, düşerken iki kadını da birlikte sürükledi. Üçü birden asfalt üstünde yatmışlar kahkahalarla gülüyorlardı. Perşembe gecesiydi, herkes yaklaşan hafta sonuna hazırlanıyordu. Müzik duvarları sarsıyor, sigara dumanı dondurucu havaya döne döne yükseliyordu. Bir cam şangirtisi duydum, ardından sanki şişeden cin çıkmış gibi manyakça bir kahkaha geldi. Parkta bir devriye arabası vardı. Polisler buraya bir iki saatte bir uğurlardı. Nöbetçi memur içerde içki yasaları ihlali olup olmadığına bakar, suçluları arardı. Kapıdan içeri girdim. Akıntıya karşı yüzen bir balık gibi bar tezgâhı boyunca yürüyüp Danielle'i arandım. Genelde işe saat on birde çıktığını söylemişti ama önce bir içki içmek için bara uğramış olabilirdi. Onu görmedim ama dans pistine gitmekte olan Berlin'i gördüm. Üzerinde kısacık siyah bir etek, makarna askılı kırmızı saten bir bluz vardı. Saçları yaptığı gibi tepesinde toplanmayacak kadar kısa olduğundan daha çok aşağı bırakılmış gibi duruyordu. Kulaklarında yürüdükçe boynuna çarpan uzun çift halkalar vardı. İlk önce yalnız olduğunu sandım ama sonra önünde kendisine yol açan erkeği gördüm

Diğer çiftler çevresini sarınca gözden kayboldular.

Ön kapıdan çıkıp park yerine baktım, Danielle'i göremeyince de gaza basıp bu kere sokakları dolaştım, fahişelerin genelde durdukları sokak başlarına baktım. On dakika daha dolaşıp sonra eve gidecektim. Sonunda otomobili kaldırım kenarına çektim, uzanıp camı indirdim. Üzerinde bir tişört, bir mini etek ve ayaklarında kovboy çizmeleri olan incecik bir kumral dayandığı duvardan ayrıldı, otomobile doğru yürüyüp yolcu kapısını açtı.

"Arkadaş ister misin?" Bir şeyler çekmiş olmalıydı, vücudundan o garip esrar kokusu yükseliyordu. Gözleri zaman zaman yukarı kayıyordu. "Danielle'i arıyordum."

"Danielle'in işi var güzelim, onun yerine ben varım şimdi. İstedığın her şeyi bulabilirim." "Eve mi gitti?"

"Evine gitmiş olabilir. On dolar fazla verirsen yüzüne oturabilirim."

İki blok daha gidip Danielle'in oturduğu dar sokağa girdim. Fundalığın arasındaki bir boşluktan kapısına kadar uzanan tuğla döşeli yola baktım. Perdeleri çekiliydi ama içerde ışık vardı. Evine erkek getirip getirmediği hakkında bir fikrim yoktu. Bu işe uygun olacak kadar Palace'a yakın oturuyordu 1 ama civarda iki ucuz otel vardı ve Danielle mesleğini orada uygulamayı tercih edebilirdi. Pencerenin önünden geçen bir gölge görünce henüz ayakta olduğunu düşündüm. Otomobilin motoru gürültüyle çalışıyor, farlar karanlığı

bıçak gibi deli-yordu. Tereddüt ediyordum. Evde olabilirdi ve bir arkadaş Sidiğine sevinebilirdi. Diğer yandan iş üstünde de olabilirdi. Doğrusunu söylemek gerekirse onu iş bağlamında görmek demiyordum.

Böyle düşünürken motoru kapayıp farları söndürdüm. Sokak zifiri karanlıktı, sessizlikte böceklerin cırlaması işitiliyordu. Bir dakika sonra gözlerim karanlığa alışınca ortalık siyahın çeşitli tonlarına bürünmeye başladı. Otomobilden çıkıp kapıyı kilitledim. Kapıyı bir kere tıkladım. Eğer gülse çeker giderdim. Çöp tenekelerine çarpmamak için elimi ileri uzatarak sokaktan tuğla döşeli yola girdim.

Kapıya varınca başımı yana eğip içerden gelecek sesleri ya da televizyondaki sahte kahkahaları dinlemeye hazırlandım Kapıyı hafifçe tıkladım. Kapının öte yanından ardarda şehvetli iniltiler geliyordu. Oh oh.

Teyzemin ölümünden sonra taşındığım ilk karavanı hatırladım. Yaz sonlarında bir gece geç saatte döndüğümde komşudaki hamile kadının böyle sesler çıkardığını duymuştum. İyi bir yurttaş olarak penceresini tıklatıp yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormuştum. Kadının doğum yaptığını sanmışım ve bebek doğurmak değil bebek yapma sürecinde kendisini rahatsız ettiğimi ancak iş işten geçtikten sonra anlamışım.

Arkamda, biri gölgelerden çıkıp fundalıkların arasına girdi. Oradan sokağa çıktı, telaşsız ayak sesleri ağır ağır uzaklaştı. Danielle'in inlemesi tekrarlanınca bir adım geriledim. Şaşkınlıkla sokağa baktım. O gördüğüm adam onun yanından mı çıkmıştı? Kapıya başımı yasladım. "Danielle?" Yanıt yoktu.

Bir daha vurdum. Sessizlik.

Kapı kolunu denedim. Kapı içeri açılırken menteşeler gacırdamadı. İlk gördüğüm şey kan oldu.

16

St. Terry'nin acil bölümü tam bir tımarhaneydi. Otoyolda altı araç birbirine girmişti ve muayene odalarının tümü yaralı ve ölüm halindekiyle doluydu. Her bölmeyi saran beyaz perdeler üzerinde, malzeme arabaları, oksijen bağlantıları, kan ve serum torbalan ve röntgen cihazlarından oluşan bir gölge oyunu izliyordum. Zaman zaman sedyede yatan bir hastanın cehennemi çılgınlıkları o alçak sesli faaliyetleri yarıp geçiyordu. Bir sedyede başında kimse olmayan bir kaza kurbanı alevler arasında kalmış gibi, "Merhamet... merhamet" diye bağırırmaktaydı. Bir hademe gelip onu yeni boşalan bir muayene odasına götürdü.

St. Terry'nin her köşesinden doktorlar, sağlık teknisyenleri ve hemşireler koşarak gelmekteydiler. Onları acil ve kesin hareketlerle, tam bir uyum içinde çalışırken izledim. Televizyondaki hastane dizilerinde ıstırap ve kusma, irade dışı vücut fonksiyonları, eti delen iğneler, titremeler, acı çılgınlıklar yoktur. Evinde oturup da gerçek yaşamı kim seyretmek ister ki? Altında yatan ıstırapı görmediğimiz hastane dramlarına hepimiz bayılırız.

Bekleme odasında kazadan haberdar edilen akrabaların yüzleri sapsarı ve süzgündü. Alçak seslerle konuşuyorlar, aile üyeleri küçük küçük gruplar halinde bekliyorlardı. İki kadın birbirlerine sarılmış, umutsuzca ağlamaktaydılar. Cam kapıların öteki yanında, park yerinin bir ucunda nikotin bağımlıları bir sigara dumanı içindeydiler. Danielle getirildikten az sonra Serena Bonney'i görmüştüm ama şimdi koşuşturmalar arasında kaybolup gitmişti.

Danielle'in kapısını açtığımda yerde çırılçıplak yatıyordu, çekirdeksiz bir karpuz gibi pembe ve yumuşamıştı. Kafatasındaki yaralardan kanlar fışkırıyor, sanki iç yaralarında kaçmaya çalışıyormuş gibi kollarını bacaklarını oynatıyordu Duygularımı bir yana atmış, bir yandan yatağın yanındaki telefona sarılırken, kanamayı durdurmak için elimden gelen, yapmışım. Polis bir devriye aracıyla bir ambulans göndermiş ikisi de birkaç dakika içinde gelmişlerdi. İki sağlık memuru hemen ilk yardım uygulamışlardı.

Danielle'in vücudundaki berelerden küt bir nesneyle vurulduğu anlaşılıyordu. Onun da, saldırganın çıkarken çalılarının arasına fırlattığı, üzerine paçavra sarılmış bir kurşun olduğu ortaya çıktı. Gelen polis boruyu atıldığı yerde görmüş ve olay yeri araştırmacıları için orada bırakmıştı ki, onlar da çok geçmeden geldiler. Devriye polisi olay yerini emniyete aldıktan sonra öndeki küçük verandaya çıktık, orada loş ışığın altında beni sorguya çekerek not almaya başladı.

Bu sırada sokak araçlarla dolmuştu. Karanlığı mavi ışıklar deliyor, polis telsizinden yükselen sesler parazitle kesiliyordu. Ayaklarına koşu ayakkabıları ya da terlikler, pijama ve gecelikleri üstüne ski ceketleri geçirmiş olan komşular da bir yanda toplanmışlardı. Polis memuru benden başka görgü tanığı olup olmadığını anlamak için aralarına daldı.

Parlak kırmızı spor bir Mazda sokağa girdi. Otomobilden Cheney Phillips atlayıp eve doğru yürüdü. Beni gördüğünü başını sallayarak belirttikten sonra üniformalı memurla bir iki kelime konuştu, kendini tanıtıp eve girdi. Onun eşikte durduğunu, sonra bir adım gerilediğini gördüm. Sanki poz poz fotoğraf çekiyormuş gibi kanlı sahneye bakıyordu. Gördüğü manzarayı gözlerimin önüne getirdim: Dağınık yatak, sağa sola savrulmuş ve devrilmiş mobilyalar. Bu arada Danielle çarşafına sarılıp sedyeye yerleştirilmişti. Kapıdan çıkarılırken yana çekildim, iki adamdan daha yaşlısıyla gözgöze gelince, "Ben de gelebilir miyim?" diye sordum.

"Detektif izin verirse bence bir sakıncası yok" dedi.

Cheney ikimizin konuşmasını duymuş başını sallıyordu. "Seninle sonra konuşuruz" dedi.

Sedye ambulansın arkasına yerleştirildi.

Otomobilimi Danielle'in evinin arkasındaki sokakta bıraktım. Ambulansa girip arkalarda bir yere oturarak kadının hayati belirtilerini izleyen genç sağlık görevlisini rahatsız etmemeye çalıştım. Danielle'in gözleri bereliydi ve yeni yumurtadan çıkmış bir kuşunkiler kadar şişti. Zaman zaman kıpırdandığını görüyordum. "İyileşeceksin, her şey düzelecek, kurtuldun artık" diyordum zaman zaman. Beni duyduğundan emin değildim ama verdiğim güvencenin bilincine eriştiğini ummaktan başka bir şey yapamazdım. Danielle yarı baygındı. Yanıp sönen san ışık State Caddesi'ndeki mağazaların vitrinlerinden yansıyor. Siren sesi olaylarla ilgisiz gibiydi. Gecenin o saatinde sokaklar epey boş olduğundan yolculuk kısa sürdü. Acil'e gelince de 101 nolu otoyoldaki kazayı öğrendim.

Doktorlar Danielle üzerinde çalışırken bir saat bekleme odasında oturdum. O arada kaza kurbanlarına ilk müdahale yapılmış, Acil Bölümü boşalıyordu. Geçen sefer karıştırdığım Family Circle dergisini aldım elime: Kusursuz dişli kusursuz kadınlar. Temmuz sayısı epey yıpranmıştı. Bazı sayfalar yırtılmış, erkek menopoza hakkındaki yazının kenarına kaba notlar düşülmüştü. Çocukların yalancılık, hırsızlık ve okuya-mama sorunlarına çözümler öneriliyordu. Gelecek kuşağa inancım artmıştı doğrusu.

Cheney Phillips içeri girdi. Siyah saçları bir fino köpeğinki kadar kıvrıktı. Kusursuz bir biçimde giyinmiş olduğunu gördüm: Ayağında mokasenler, siyah çorap, beyaz gömlek, siyah pantolon ve spor ceket. Resepsiyon masasına gitti, armasını göstererek kendini tanıttı. Kız hemen telefonu açıp biriyle konuştu. Sonra da kızın ardından Danielle'i götürdüklerini gördüğüm odaya girdi. Birkaç dakika sonra Acil Bölüm doktorlarından biriyle konuşarak dışarı çıktı. Arkalarından tekerlekli sedyeyi iten iki hademe belirdi. Danielle'in başı sarılıydı. Kadın götürülürken Cheney'in yüzü ifadesizdi. Doktor yandaki bölmeye girdi. Cheney başını kaldırınca beni gördü. Bekleme odasına gelip mavi tüvit kumaş kaplı kanepede yanıma oturdu, uzanıp elimi tuttu, parmaklarını parmaklarımın arasına geçirdi.

"Nasıl?" diye sordum.

"Ameliyata götürüyorlar. Doktor iç kanamadan kuşkuluyor. Herifin ayrılış jesti olarak esaslı bir tekme indirdiği anlaşılıyor. Çenesi kırılmış, kaburgaları çatlamış, dalağı hasarlı ve Tanrı bilir daha neleri var. Doktor berbat durumda olduğunu söyledi."

"Korkunç görünüyordu" dedim. Gecikmiş olsa da beynimden kanımın çekildiğini hissediyordum. Midem bulanıyordu. Genelde öyle fazla hassas değilim ama Danielle dostumdu ve halini görmüştüm. Yaralarının böyle sıralanmasını duyunca tanık olduğum o ıstırapı hatırladım. Kulaklarımdaki uğultu geçene kadar başımı dizlerimin arasına soktum. Kendimden geçmek üzere olduğum ikinci seferdi bu ve yardıma ihtiyacım olduğunu biliyordum.

Cheney kaygıyla beni izliyordu. "Bir kahve falan içseydin" dedi. "Herhalde bir saatten önce bir haber alamayız."

"Buradan ayrılamam. Ameliyattan çıktığında burada olmak istiyorum."

"Kafeterya koridorun hemen sonunda, Hemşireye orada olduğumuzu söylerim, dönmemişsek bizi çağırır."

"Pekâlâ ama Serena'ya da haber ver. Az önce oralarda gördüm."

Kafeterya saat onda kapanmıştı ama sandviç, yoğurt, taze meyve, dondurma, sıcak ve soğuk içeceklerin bulunduğu otomatlar vardı. Cheney iki kutu Pepsi, iki jambonlu peynirli sandviç ve iki parça vişneli pasta aldı. Bir köşedeki bölmelerden birinde boş bir masaya oturdum. Cheney yiyecekleri, kamışları, peçeteleri, plastik çatal bıçağı ve tuz, biber, mayonez ve salça paketlerini yüklediği tepsiyi getirdi. "Aç olduğunu umarım" diyerek hepsini kâğıt peçetelerin üstüne yerleştirdi.

"Az önce yemiş gibiyim ama neden olmasın?" dedim. "Böyle bir fırsat kaçırılmaz."

"Bir şölen bu" diye gülümsedim. Parmağımı kaldıramayacak kadar yorgundum. O paketleri açıp sandviçleri çıkarırken bir çocuk gibi izliyordum.

"Bunları iğrenç bir hale getirmeliyiz" dedi.

"Neden?"

"O zaman ne kadar yavan olduklarını farketmeyiz." Plastik paketleri dişleriyle yırtıp parlak kırmızı ve sarı sıvıları etin üzerine sıktı. Üstüne de tuz biber ve mayonez. Çalışırken havadan sudan söz edermiş gibi tabii bir sesle, "Bana anlatmak ister miydin?" dedi. Pepsi kutusunu açıp sandviçlerden birini uzattı. "Ye bunu. İtiraz istemem."

"Kim karşı koyabilir ki?" Sandviçi ısırıp ve o kadar lezzetliydi ki, neredeyse ağlayacaktım. Yerken konuşabilmek için lokmayı yanağıma aktardım. "Dün gece Danielle'i gördüm. Benim evimde yemek yedik. Bu gece onu görebileceğimi söylemişim ama evine rastgele uğradım." Elimi ağızıma siper edip lokmamı yuttum, ardından bir yudum Pepsi içtim. "İçerde birinin olup olmadığını bilmiyordum, motoru kapatmadan bir süre oturdum. Işık yandığını görmüştüm. Sonunda kapıyı vurmaya karar verdim. En berbat bir senaryoyla yanında bir erkek olurdu, ben de sessizce çeker giderdim."

"Adam senin farlarını görmüş olmalı." Cheney sandviçinin yarısını üç ısırıkta tüketmişti. "Annelerimiz bu kadar hızlı yediğimizi görseler bizi öldürürler."

Ben de onun kadar hızlı yiyordum. "Elimde değil. Çok lezzetli."

"Her neyse, anlatmaya devam et. Sözünü kesmek istemedim."

Ağzımı kâğıt peçeteyle sildim. "Beni duymuş olmalı. Motorum feci gürültülüdür, elektrikli çim biçme makinesinden farkı yoktur."

"Adamı evden çıkarken gördün mü?"

Başımı salladım. "Yalnızca gözucuyla. O sırada ben verandadaydım ve Danielle'in inlemelerini duyuyordum. Çıkan seslerden konuğunu 'ağırladığını' sandım. Sanki ihtiras pençesinde kıvranıyormuş ya da öyle görünmek istiyormuş gibi. Sokakta adamı görünce bir aksilik olduğunu anladım. Ne olacağını tahmin edemedim. Aslında sokakta gördüğüm kişiyle Danielle'in bir ilgisi olduğunu tahmin için bir nedenim yoktu. O zaman kapıyı yokladım işte."

"Eğer sen gelmeseydin herhalde kadını öldürürdün."

"Öyle konuşma n'olur. Adamı gördüğümde neredeyse oradan ayrılmak üzereydim."

"Peki nasıl biriydi? İri yarı mı? Ufak tefek mi?"

"O konuda hiç yardımcı olamayacağım. Onu yalnızca bir saniye gördüm ve o da karanlıktaydı."

"Erkek olduğundan emin misin?"

"Mahkemede yemin edemem ama o sırada ne düşündüğümü soruyorsan, evet derim. Genellikle bir kadın başka bir kadını kurşun boruyla dövmez. Beyazdı, onu biliyorum."

"Başka?"

"Koyu renk elbise, yürürken ayak seslerini duyduğuma göre kösele altlı ayakkabı. Çok da sakindi.

Koşmuyordu. Sanki gezintiye çıkmış gibi ağır ağır yürüyordu."

"Gezintiye çıkan biri olmadığını nereden biliyorsun?"

Bir an düşündüm. "Sanırım bana bakmamasından. İnsanlar karanlıkta bile birbirlerinin farkına varırlar. Böyle bir durumda biri döner sana bakar, sen de ona bakarsın. Buna özellikle otoyoldayken dikkat etmişimdir. Bir sürücüyü bakarsam, bu onun dikkatini çeker, o da bana bakar. Adam hep önüne bakıyordu ama benim onu izlediğimin farkında olduğuna eminim."

Cheney pastasına girişti.

"Telefonun geldikten sonra bölgeyi bir iki polis otosuyla taradık ama adama rastlayamadık."

"Yakınlarda oturuyor olabilir."

"Ya da o civara park etmişti" dedi. "Danielle bu gece randevusu olduğunu söylemiş miydi?"

"Randevudan söz etmedi. Adam Lester de olabilir. Çok aksi olduğunu söylemişti." Bu pastayı ilkokuldan hatırlıyorum: Vişneli kremayla meyvenin kusursuz karışımı, üstünde neredeyse çatalın dişlerini kıracak gevrek bir kabuk. En iyi lokması da üçgenin sivri ucuydu.

"Lester'in böyle bir şey yapacağını düşünmek güç. Danielle dayak yerse çalışamaz. Bay Kalın Kafa da işine düşkündür. Kızlarına böyle şeyler yapmaz. İş için eve getirdiği biri olmalı."

"Sence Danielle birini kızdırdı falan mı?"

Cheney yüzüme baktı. "Bu bir anlık öfkeye kapılıp yapılacak şey değil. Bu herif parmak izlerini saklamak için bir beze sardığı boruyla gitmiş oraya."

Pastamı bitirdim, çatalımı plastik tabağın çevresinde dolaştırdım. Plastik çatalın dişleri kremayla doldu.

Limuzindeki haydutları ve bundan Cheney'e söz edip etmemeyi düşünüyordum. Ona söylememem için uyarılmışım ama ya bu işi yapanlar onlarsa? Onların açısından bir neden göremiyordum. Los Angeles'li bir avukat neden şehrin fahişelerinden birini öldürmek işteşindi? Lorna'yı o kadar seviyorsa onun en iyi arkadaşını ölesiye dövmenin ne anlamı vardı?

Cheney, "Ne düşünüyorsun" dedi.

"Bunun benim yaptığım soruşturmayla ilgili olup olmadığını."

"Olabilir de. Herifi yakalamadıkça bunu asla bilemeyiz."

Buruşturulmuş peçeteleri, boş Pepsi kutularını, boş plastik paketleri tepsiye doldurmaya başladı. Ben dalgın bir tavırla yardım ettim.

Acil Servis'e döndüğümüzde Serena ameliyathaneyi aradı ve hemşirelerden biriyle konuştu. Kulak misafiri olmaya çalış, mama rağmen bir şey öğrenemedim. "En iyisi evinize gitmeniz" dedi Serena. "Danielle hâlâ ameliyatta ve çıkınca bir saat kendine gelme odasında kalacak, sonra da yoğun bakıma kaldırılacak."

"Onu görmeme izin verecekler mi?" diye sordum.

"Olabilir ama kuşkulu. Akrabası değilsin."

"Durumu nasıl?"

"Şimdilik istikrarlı olduğu anlaşılıyor ama operatör ameliyatı bitirmeden bir şey söylemek imkânsız. Geniş açıklamayı o yapacak, ancak bunun için daha epey bir zaman var."

Cheney bana bakıyordu, "istersen seni evine bırakabilirim" dedi.

"Eve gitmek yerine burada kalmayı tercih ederim. Sen istersen git. Ciddi söylüyorum, beni beklemene hiç gerek yok."

"Bu saatte benim de yapacak işim yok. Bir yerde bir kanepe bulursak biraz kestirirsin bari."

Serena, Yoğun Bakım'ın yanındaki bekleme odasını tavsiye etti, biz de oraya gittik. Ben benden biraz daha kısa bir kanepe üzerine kıvrılırken Cheney de bir dergi alıp okumaya koyuldu. Sayfaları çevirirken çıkan seste, ara sıra boğazını temizlemek için öksürmesinde sakinleştirici bir şey vardı. Uyku beni kanepeye

bastıran bir ağırlık gibi geldi. Uyandığımda oda boştu ama Cheney giderken ceketini üstüme örttüğü için fazla uzakta olmadığını tahmin ettim. Kullandığı pahalı tıraş losyonu kokan ceketinin ipekli astarını hissediyordum. Duvardaki saat 3:55'i göstermekteydi. Bir an orada öylece yattım ve böyle sıcak ve güvenlik içinde kalmanın bir yolu olup olmadığını düşündüm. Bir bekleme odası kanepesi üstünde yaşamayı, yemeğimi getirtmeyi ve kişisel bakımımı koridorun ilerisindeki kadınlar tuvaletinde yapmayı deneyebilirdim. Bu kira ödemekten ucuza çıkardı ve başıma bir şey gelecek olursa tıp da hemen yanı başımda olurdu. Koridorda ayak sesleri ve erkek konuşmaları duydum. Cheney kapıda belirdi. "Uyandın demek. Danielle'i görmek ister misin?"

Doğrudum. "Uyandı mı?"

"Pek sayılmaz. Ameliyathaneden yeni çıktı. Hâlâ baygın ama yoğun bakıma yatırıldı. Nöbetçi hemşireye ahlak masası detektifi olduğunu ve bir tanığı teşhis etmen gerektiğini söyledim."

Parmaklarımı gözlerime bastırıp yüzümü ovuşturdum. Ellerimi saçlarımdan geçirirken bir kere için olsun - Danielle'in sayesinde- her telinin havaya dikilmiş olmadığını farkettim. Ayağa kalktım, balıkçı yaka kazağımın buruşuklarını elimle düzelttim. Böyle resmi giyimli olmamanın bir yararı da hep aynı biçimde görünmektir. Blucini çıkartmadan da yatsanız bir şey farketmez. Koridordaki telefonda yoğun bakımı arayıp hemşireyle

konuştuk. Cheney formaliteleri yerine getirdi, kapı açıldı.

"Polis kimliğim olması gerekir miydi?" diye mırıldandım koridorda yürürken.

"Merak etme. Onlara senin dilenci kıyafetiyle sivil çalıştığını söyledim."

Cheney'i hafifçe iteledim.

Danielle'in odasının dışında durup hemşirenin tansiyonunu ölçmesini, serumun akışını ayarlamasını seyrettik. Kalp bakım ünitesinde olduğu gibi burada odalar bir hemşire merkezi çevresinde sıralanmıştı ve hastalar sürekli olarak kontrol altındaydılar. Cheney doktorla konuştuklarını bana nakletti. "Dalağını çıkarmış. Anlaşıldığı kadarıyla işin çoğunu ortopedi cerrahı yapmış. Çenesini ve köprücük kemiğini yerine oturtmuş, kaburgalarını sarmış. İki kırık parmağı varmış. İyileşecek ama epey uzun sürecek diyor. Başındaki yara fazla derin değilmiş. Hafif bir çizikten bile çok kan akar. Bana da oldu. Başım ilaç dolabına çarparsan kan kaybindan ölüyorum sanırsın."

Hemşire Danielle'in örtüsünü düzelttikten sonra odadan çıktı. "İki dakika" dedi.

Yanyana sessizce durup yeni doğmuş bebeklerine bakan bir anababa gibi baktık kadına. Tanınır halde değildi: Gözleri morarmış, çenesi şişmiş, burnunun içine pamuk doldurulup sarılmıştı. Bir eli örtünün dışındaydı. O parlak kırmızı takma tırnaklar ya yerinden fırlamış ya da kırılmıştı. Kadının bilinci gidip geliyor ama bizim farkımızda değil gibi görünüyordu. Makineler arasında küçülmüş gibiyse de, bu kadar personel ve teçhizatla güven verici bir şey vardı. Ne durumda olursa olsun, burada olması gerekirdi.

Yoğun Bakım'dan çıkarken Cheney kolunu omzuma attı. "İyi misin?"

Bir an başımı göğsüne dayadım. "İyiyim. Ya sen?"

"Fena değil." Asansörün düğmesine bastı. "Doktora emir verdirttim. Durumu hakkında hiç bilgi vermeyecekler, yanına da kimseyi sokmayacaklar."

"Sence bunu yapan adam geri gelir mi?"

"Onu öldürmeye çalıştığı anlaşılıyor. Bir kere başladığı işi bitirmek istemeyeceğini kim garanti edebilir?"

"Kendimi suçlu hissediyorum. Bunun Lorna'nın ölümüyle her nasılsa ilişkili olduğuna eminim."

"Bana anlatmak ister misin?"

"Neyi?" Kapılar açıldı. İçeri girdik, Cheney 1'e bastı. İnmeye başladık.

"Bana söylemediğin şeyi. Bir şey saklıyorsun, değil mi?" Sesi şakacıydı ama bakışları ciddiydi.

"Sanırım" dedim. Los Angeles'li avukat ile adamlarıyla limuzindeki konuşmayı anlattım. Asansörden inerken,

"Kim olabileceği hakkında bir fikrin var mı?" diye sordum. "Başka birini temsil ettiğini söyledi ama kendinden söz ediyor da olabilir."

"Bir sorarım. O heriflerin ara sıra buraya geldiklerini bilirim. Telefon numarasını ver de bir bakayım."

"Vermesem daha iyi olur" dedim. "Ne kadar az şey bilirim benim için o kadar iyi olur. Yoksa burada kadın ticareti mi yapıyorlar?"

"Küçük çaplı olarak belki de. Büyük bir şey değil. Yerel işleticiler ellerindedir ve kârdan paylarını almaya çalışıyorlardır. İşin yönetimini alttakilere bıraktıklarını sanırım."

Cheney Acil'den çok ön kapiya yakın bir yere park etmişti. Lobiye geldik. Armağan mağazası da kafeterya da kapalıydı, cam duvarlardan içersinin loşluğu seçiliyordu. Resepsiyon masası önünde bir adam hasta enformasyon memuruyla hararetle bir konuşma içindeydi. Cheney'in tavrı birden değişti, polis kimliğine bürünür gibi oldu. Yürümesinde bile bir kasılma vardı şimdi. Gözlerini kadını öylesine rahatsız eden adamdaki ayırmadan kimliğini uzattı. "Merhaba Lester. Şu yana gelmek ister miydin? Biraz konuşuruz." Lester Dudley'in tavrında da Cheney'inkine benzer bir değişim oluverdi. O zorba tavrını bırakıp yılışık yılışık sırıttı. "Hey, Phillips. Seni gördüğüme memnun oldum doğrusu. Seni daha önce Danielle'in evinin önünde görür gibi olmuşum. Olanları duydun mu?"

"Duymasam burada işim ne? Bu gece izinliydim. Polisten telefon geldiğinde evde televizyon izliyordum."

"Yalnız değildin umarım. Senin gibi birinin yalnız olmasını istemem. Teklifim hâlâ geçerli, gece gündüz, erkek ya da kadın. Keyfin hangisini isterse Lester Dudley yardıma hazırdır..."

"Pezevenklik mi yapıyorsun, Lester?"

"Şaka ediyordum, Phillips. İnsaf yani, bir espri de yapamayacak mıyız? Yasaları ben de senin kadar bilirim, hatta doğrusunu istersen senden daha iyi herhalde."

Lester Dudley benim hayalimdeki pezevenk imajına hiç uymuyordu. Uzaktan yanında bir büyük olmadan erotik filmlere alınmayacak kadar aksi bir gence benziyordu. Yakından ise kırk yaşlarında, bir altmış boyunda olduğunu tahmin ettim. Siyah saçları arkaya taranmıştı. Küçük gözleri, iri bir burnu ve hafif geriye çekik bir çenesi vardı. Boynu ince olduğundan kafası şalgamı andırıyordu.

Cheney bizi tanıştırmadı ama Lester benim orada olduğumun farkındaydı ve toprağın altında yaşayan bir yaratılmış da birdenbire günışığına çıkmış gibi yüzüme bakıyordu. Çocuk giysileri vardı üzerinde: Uzun kollu, çizgili pamuklu bir tişört, blucin, blucin ceket ve ayağında Keds. Kollarını kavuşturmuş, ellerini koltukaltlarına sokmuştu. Saati bir Breitling'di ama herhalde sahteydi, üzeri gösterge doluydu ve bileğine büyük geliyordu. Kupon gönderip de alınanlara benziyordu.

"Danielle nasıl? Resepsiyondaki karıdan doğru dürüst bir yanıt alamadım."

Cheney'in çağrı cihazı öttü. Numaraya baktı, "Tüh... ben hemen dönerim" diye mırıldandı,.

Cheney resepsiyona doğru yürürken Lester huzursuz gibi topuklarının üzerinde sallandı.

Buzları kırmamın iyi olacağını düşündüm. "Danielle'in meneceri misin?"

"Evet. Lester Dudley." Elini uzattı.

Fiziksel bir bağlantı istemediğim halde elini sıkamak zorunda kaldım. "Kinsey Millhone. Arkadaşıyım." Bilgiye ihtiyacın varsa kişisel tiksintinin seni engellemesini istemezsin.

"Kadın bana çok güçlük çıkardı" diyordu. "Kim olduğumu açıkladıktan sonra bile bilgi vermedi. Herhalde o kadın özgürlüğü falan tiplerinden biridir."

"Hiç kuşkusuz."

"Zavallı nasıl şimdi? Feci dayak yemiş duyduğuma göre. Herhalde esrarkeşin biri yapmıştır. Onlar çok vahşi olur."

"Doktor kendisiyle konuşamadan gitti. Belki de resepsiyona hakkında bilgi verilmemesi talimatını vermiştir."

"Yok canım. Karı beni terslemekten bayağı zevk alıyordu. Hoş, umurumda değil ya. Bu kadın özgürlüğü tiplerinin bu tavırlarına alışığım ben. Bunların hâlâ ortalıkta dolaştığına inanabiliyor musun? Geçen hafta bir grup geldi. Beni beyaz İcadın ticareti yapmakla suçladılar. Bunu aklın kesiyor mu hiç? Ne saçmalık ama. Kızlarımın yarısı siyahken nasıl beyaz kadın ticaretinden söz edebilirler ki?"

"Sözcük anlamında alınca anlamını kaçırıyorsun" dedim.

"Bu işin bir tek anlamı var. Bu kızlar esaslı para kazanıyorlar. Bunun dışında böyle bir iş fırsatını nerede bulacaklar ki? Eğitimleri yok. Yarisinin zekâ puanları iki haneli rakamlardadır. Şikâyet ettiklerini duyan var mıymış ki? Elbette ki hayır. Kraliçeler gibi yaşıyorlar. Sana bir şey daha söyleyeyim. Bu gelenler kızlara yeni bir şey önermiyorlar ki. Ne iş, ne eğitim hatta ne de kamu yardımı. Nasıl oluyor da kızların iyiliği için uğraşıyorlar? Kızların geçimlerini kazanmaları gerek. Onlara ne dedim biliyor musun? 'Bayanlar, bu bir meslektir. Pazarı ben yaratmıyorum. Arz ve talep sorunu.' Kızlar bir mal ve hizmet sağlıyorlar, hepsi bu işte. Sanki umurlarındaymış. Bu aslında ne biliyor musun? Cinsel baskı. Hepsi erkek düşmanı. Erkeklerden nefret ediyorlar, kendilerinden birinin karşı cinsten birinden zevk almasına tahammül edemiyorlar..."

"Ya da birinin kalkıp genç kızları sömürmesine karşıdırlar" dedim. "Benimki yalnızca bir tahmin tabii."

"Eh, o zaman dertleri ne? Ben de aynı şeyi düşünüyorum. Ama anlamadığım neden bana düşmanmışım gibi davrandıkları. Benim kızlarım temiz ve iyi korunmuşlardır."

"Danielle iyi mi korunmuştu?"

Bu kadar kalın kafalılığa tahammülü yoktu. "Elbette ki hayır. Beni dinlemeliydi. Ona, 'Eve erkek alma' dedim. 'Ben kapının dışında değilsem erkeklerle bir işe girme.' Bu benim işim. Ben yüzdemi bunun için alırım. Onu randevusuna otomobilimle götürürüm. Eğer yanında biri varsa hiçbir manyak ona el süremez. Ama beni aramazsa kendisine yardım edemem. Bu kadar basit işte."

"Belki de bu yaşamdan kurtulma zamanı geldi artık" dedim.

"O da öyle diyor. Ben de, 'Senin bileceğin bir şey' diyorum. Kimse kızlarıma kalmaları için ısrar etmez. Çıkmak isterse çıkar gider. Ama geçimini nasıl sağlayacağını sormak isterim doğrusu...." Sesi pek de kuşkuluydu.

"Ne demek istedin, anlayamadım da."

"Onu bir mağazada tezgâhtar, bir yerde garson falan olarak düşünüyorum. Asgari ücretli bir iş. Ama kendisi dünyada olduğu yerden aşağı inmek isterse kim karışabilir. Yüzünde yara izi varsa iş bulmak da güçtür."

"Kimse yüzdeki yaralardan söz etmedi. Onu da nereden çıkardın?"

"Tahmin ettim. Sokakta fena halde dövüldüğü söyleniyor. Yazık ama bunu yapan çok herif var, kızın ekmek parasıyla oynarlar."

Cheney geldiğinde merakla yüzlerimize baktı. "Her şey yolunda mı?"

"Gayet iyi" dedim.

"İş konuşuyoruz" dedi Lester. "Danielle'in nasıl olduğunu hâlâ bilmiyorum ama iyileşecek mi?"
"Gitme zamanı geldi" dedi Cheney. "Seni otomobilene kadar götürelim."
"Olur tabii. Nerede yatıyor ortopedide mi? Çiçek göndermek isterdim. Biri çenesinin kırılmış olduğunu söylemişti. Herhalde kafayı bulmuş biri yapmıştır."
"Çiçeği boşver" dedi Cheney. "Bilgi vermiyoruz. Doktorun talimatı."
"Çok akıllıca bir şey. Ben de aynı şeyi isteyecektim. Yanlış kimselerden uzak kalmasını sağlar."
"Buna çok geç kalındı" dedim.

Hastane önüne çıkınca sanki bir iş toplantısından ayrılıyormuş gibi tokalaştık. Lester sırtını döndüğü anda ellerimi pantolonuma sildim. Otomobilene girip uzaklaşana kadar kaldırımda bekledik.

17

Cheney'in küçük kırmızı Mazda'sı karanlık sokaklardan geçerken saat sabahın dördüne geliyor, spor otomobilin üstü indiğinden rüzgâr yüzüme çarpıyordu. Başımı geriye atıp gökyüzünün üzerimden kayıp geçmesini izledim. Şehrin dağ yanında, gölgeler içindeki alçak tepeleri saran sokak ışıkları gerdanlığı bir Noel ağacının ışıkları gibi göz kırpmaktaydı. Geçtiğimiz evlerin bazılarında yanan ışıklar erken işe gideceklerin kahve makinesinin düğmesine basıp duşa girmeye hazırlandıklarını gösteriyordu.

"Üşüdün mü?"

"Çok iyi" dedim. "Lester, Danielle'in yediği dayak hakkında çok şey biliyordu. Sence o mu yapmıştır?"

"Eğer çalışmasını istiyorsa hayır."

O saatte gökyüzü ağaçların kara rengine doğru koyulaşan bir gridir. Çimenler çiyle kaplıdır. Yer yer güneş yükselmeden çimenleri sulamak üzere programlanan fiskiyelerin sesi duyulur. Eğer geçmişte olduğu gibi yağmur yine az olursa su kullanımı kısıtlanacak ve o yemyeşil çimenler kuruyacaktı. Son kuraklıkta pek çok kişi bahçelerine koyu yeşil boya püskürtmüştü.

Cabana Bulvarı'nda karanlık kaldırımda bir çocuk bir skateboard ile kayarak gidiyordu. Onu görünce, her an bisikletli adamı görmeyi beklediğimi farkettim. Bir sorunun yanıtı gibi hep önümde dans edip duran hayalimin bir oyunuydu sanki. Nereye gidersem gideyim hep ortaya çıkıyor, meçhul bir yere hızla gidiyor ve hedefine asla yetişemiyordu.

Cheney yavaşladı, eğilip kayan çocuğa baktı, elini kaldırıp selamladı. Çocuk da onu selamladı.

"Kim bu?" diye sordum.

"Bir yaşlılar yurdunda gece bakım ekibinde çalışır. İçkili otomobil kullanmaktan ehliyeti alındı. Aslında iyi çocuktur." Birkaç dakika sonra otomobilimin park edilmiş olduğu Danielle'in sokağına girdik. Cheney VW'in arkasında durdu, gürültüyü azaltmak için vitesi boşa aldı. "Günün nasıl geçecek, uyuyacak zaman bulacak mısın?"

"Umarım. Çok berbat durumdayım. Sen işe mi gideceksin?"

"Ben yatmaya gidiyorum. En azından iki saat uyurum. Seni sonra ararım, istersen bir yere gidip bir şeyler yeriz."

"Hele günümün nasıl olacağına bir bakayım da. Evde değilsem bir numara bırak, seni ararım."

"Büroya gidecek misin?"

"Aslında Danielle'in evine gidip ortalığa bir çeki düzen vereyim diyordum. Son gördüğümde her taraf kan içindeydi."

"Bunu yapman gerekmez. Evsahibi haftaya bir temizlik ekibinin geleceğini söyledi. Pazartesi'nden önce gelemiyorlarmış ama senin yapmandan iyidir."

"Ben işe aldırmam. Onun için bir şeyler yapmak isterim. Belki de sabahlığını, terliğini alıp hastaneye götürürüm."

"Nasıl istersen" dedi. "Sen gidene kadar bekliyorum. Motorun çalıştığına ve birinin gelip seni kapmadığına emin olmalıyım."

Kapıyı açıp dışarı çıktım, çantamı almak için eğildim. "Buraya kadar getirdiğin ve diğer bütün yaptıkların için teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

Cheney koruyucu meleğim gibi beklerken kapıyı kapayıp kendi otomobilime gittim. VW hiç homurdanmadan çalıştı. Her şeyin yolunda olduğunu göstermek için el salladım ama Cheney kararından vazgeçmek niyetinde değildi. Evime kadar arkamdan geldi. Bir kerelik olsun evin hemen önünde park yeri bulmuştum. O noktada artık güvencede olduğumu hissetmiş olmalı ki, gaza basıp uzaklaştı.

Kapıyı kilitledim, bahçeye girdim, arka taraftaki evimin' kapısını açıp içeri girdim. Delikten atılan postayı topladım, ışığı yaktım, çantamı omzumdan indirip kapıyı kilitledim. Döner merdivenden yukarı çıkarken üstümdekileri çıkarmaya başlamıştım bile. Arkamda o romantik komedilerde acelesi olan sevgililer gibi giysilerim uzanıyordu. Çırılçıplak olunca gidip perdeleri kapadım, telefonu fişten çıkarıp ışıkları söndürdüm ve örtünün altına girdim. Uyuyamayacak kadar yorgun olduğumu sanıyordum ama yanılmışım.

Gözümü açtığımda saat öğleden sonra beşi geçiyordu. bir an ertesi sabaha kadar uyuduğumu sandım.

Yatağımın üzerindeki Plexiglas tavan penceresine bakarak o loş ışıktaki günün neresinde olduğumu saptamaya çalıştım. Şubat'ta güneş erken battığından gün banyonun dibindeki gri sular gibi çekilip

gidiyordu. Zihinsel durumumu değerlendirdince yeteri kadar uyuduğuma kanaat getirdim, açlıktan ölmek üzere olduğumu farkettim ve yataktan kalktım. Dişlerimi fırçaladım, duş yaptım, saçlarımı şampuanla yıkadım. Sonra üzerime eski bir tişörtle eski blucinimi geçirdim. Aşağı inince plastik bir kovayla birkaç yer bezi, bir iki şişe temizlik malzemesi topladım. Kriz artık geride kalınca Danielle'e saldıran kişi için içimde büyük bir öfke vardı. Kadınları döven erkekler çocukları döven erkekler kadar aşağılıktır.

Cheney'i aradım ama kalkıp evden çıkmış olmalıydı. Telesekreterine bir mesaj bırakıp saati bildirdim ve kendisini bekleyemeyecek kadar aç olduğumu söyledim. Kapımı açınca arasına sıkıştırılmış kalınca bir zarf düştü. Hector zarfın üzerine bir not yazmıştı: "Cuma, 17:35. Kapıyı vurdum ama yanıt yoktu. Kaset ve çözümüğü ekli. Daha fazla yardımcı olamadığım için özür dilerim. Döndüğünde beni ara." Ev ve stüdyo telefonlarını yazmıştı. Ben duştayken uğramış olmalıydı. Saate baktım. Geleli henüz on beş dakika olmuştu ve ne stüdyoya ne de eve gitmiş olamazdı. Kaseti ve kâğıdı çantama atıp günde yirmi dört saat kahvaltı veren bir kafeteryaya gittim.

Bütün besin uzmanlarının yasakladığı şeyleri domuz gibi mideye indirirken Hector'un notlarını inceledim. O da benden pek fazla bir şey başaramamıştı. Benim notlarıma yalnızca şunları eklemişti:

"Hey... o şeylerden nefret ederim... düşünmek için. Sen sakın. "

"Haydi haydi, şaka ediyorum... (kahkaha) Ama esaslı fikir olduğunu kabul etmelisin... O kadın her gün aynı saatte giriyor..."

"Sen hastasın...."

"İnsanlar benim..."

Su sesi....

"Eğer bir şey olursa, ben..."

Ayak sesleri...

"Çok ciddiym... güdük..."

"Bağlantı yok..."

Kahkaha... sandalye sürtünmesi... hışırtılar... mırıldanmalar...

Hector sayfanın sonuna üç büyük soru işareti koymuştu. Benim duygularımı aynen yansıtıyordu.

Danielle'in evine vardığımda bir gece önceki gibi otomobilimi ara sokakta fundalığın dibine bıraktım. O zaman da hava karanlıktı. Bu gidişle bir daha güneşi görmeyecek gibiydim. Fenerimi çıkardım, pillerini denetledim, ışığının hâlâ güçlü olduğunu gördüm. Bir iki dakika fenerle fundalıkların diplerini tarayarak sokak boyunca yürüdüm. Aslında bir "kanıt" arıyor değildim. Danielle'e saldıran adamın nereye gidebileceğini anlamaya çalışıyordum. Saklanacağı çok yer, her iki taraftaki sokaklarda gireceği pek çok bahçe vardı. Gece karanlığında ince bir ağacın arkası bile insanın saklanması için yeterliydi.

Adam belki de yakın bir yere gizlenmiş, ambulans ile polislerin gelişini seyretmişti.

Danielle'in evinin önünden geçip arka taraftaki büyük evin arkasında ışıklı mutfak penceresini tıklattım.

Danielle'in evsahibi bulaşığı yıkamış tabakları kuruluyordu. Beni görünce ellerini bir bezle kurulayarak arka kapıya geldi. Ondan anahtarı aldım, bir iki dakika durup saldırıyı konuştum. Saat onda yatmıştı. Uykusu hafifmiş ama yatak odası ikinci katta sokağa baktığı için herhangi bir gürültü duymamış. Yetmiş yaşlarında emekli bir askermiş. Danielle'in geçimini nasıl sağladığını biliyor idiyse herhangi bir yorumda bulunmadı. Onu benim kadar seviyor gibiydi ve beni ilgilendiren de buydu. Yaşadığını ve iyileşeceğini söyleme dışında durumu hakkında herhangi bir bilgi vermedim. O da ayrıntılar için ısrar etmedi zaten.

Tuğla döşeli yoldan Danielle'in küçük verandasına yürüdüm. Olay yeri bandı çıkarılmıştı ama kapı kolunda ve çerçevesinde hâlâ parmak izi tozu vardı. Paçavraya sarılı boruda da parmak izi arayacaklardı ama fazla bir şey bulacaklarını sanmıyordum. İçeri girip tavan ışığını yaktım. Duvarlara fışkıran kanlar bir Rorschach lekesi gibiydi. Kanlı hah kaldırılmış, herhalde arsanın arkasında çöp kutusuna atılmıştı. Süpürgeliklerdeki kan boya damlalarını andırıyordu.

Bütün daire bir buçuk odaydı ve epey ucuza maledilmiş olduğu görülüyordu. Görecekt fazla bir şey olmamasına rağmen içeriyi dolaştım. Benimki gibi Danielle'in yaşam mekânı da çok az bir yer işgal ediyordu. Saldırganla mücadelesi ön odada yapılmıştı ki, burada da bir oturma bölümüyle çift kişilik bir yatak vardı. Çarşaf ve örtü Laura Ashley basmasıydı, perdelerle eş olan pembe beyaz çiçekli bir desen. Duvarlar da pembe beyaz çizgili kâğıtla kaplanmıştı. Mutfak boyalı bir çekmeceli dolabın üstünde duran tek gözlü bir elektrik ocağıyla bir mikrodalga fırından oluşuyordu.

Banyo küçüktü, beyaza boyanmış, yerleri eski moda siyah beyaz karolarla kaplanmıştı. Evyenin akma yatak odasındaki Laura Ashley pembe basmadan bir perde asılıydı. Tuvaletin karşısındaki duvar küçük bir fotoğraf galerisine dönüştürülmüştü. On on iki çerçeveli fotoğraf birbirlerine yakın asılıydı. Çoğunun çarpılmış olmasından Danielle'in saldırısı sırasında arkadaki duvara çarpmış olduğu sonucu çıkarılabilirdi. Birkaç tanesi de yere düşmüş, yüzüstü yatmaktaydı. Onları dikkatle kaldırdım. Çerçevelerden ikisi kırılmış, dördünün de camları parçalanmıştı. Cam kırıklarını çöpe atıp hasarlı fotoğrafları topladım, sonra duvardakileri düzelttim ve bu arada hepsine tek tek baktım. Danielle'in bebekliği. Danielle annesi ve babasıyla: Danielle dokuz yaşlarında, saçları yapılmış, bir müsamerede dans ediyor.

On odaya dönüp duvarla çekmeceli dolap arasındaki boşluğa tıktırılmış kesekâğıtlarından bir tane aldım, hasarlı resimleri içine koyup kesekâğıdını kapının yanına bıraktım. Markette tanesi iki dolara aynı çerçevelerden görmüştüm. Belki giderken uğrar alırdım. Sonra yataktan örtüleri çıkartıp verandaya taşıdım. Sabaha kuru temizleyiciye götürecektim onları. Sonra kovamı sıcak suyla doldurdum, temizlik sıvılarını ekledim ve duvarları, süpürgelikleri ve yerleri sildim. Sabunlu su köpüklü bir pembeye dönüşmüştü. Onu boşaltıp kovayı tekrar doldurup yeni baştan işe koyuldum.

İş bittikten sonra yatağın üzerine oturdum, kâğıtları elime alıp Hector'u evinde aradım. Daha ilk çalışta karşıma çıktı.

"Ben Kinsey. Seni yakaladığıma sevindim, işe gitmek üzere çıktığını tahmin etmiştim."

"Bu kadar erken gitmem ve zaten bugün çalışmıyorum. Ben Cumartesi'den Çarşamba'ya kadar çalıştığım için Perşembe ve Cuma benim haftasonum olur. Dün gece bir istisnaydı ve istisnaları da mümkün olduğunca aza indirmişimdir. Bu gece çok esaslı bir programım var: Güzel'i yıkayacağım, sonra da o beni yıkar. Notlan' aldın sanırım."

"Evet ve seni kaçırdığıma çok üzüldüm. Geldiğinde duş yapıyordum." Bir iki dakika daha konuşup kaydın kötülüğünden söz ettik. "Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Fazla bir şey çıkaramadım. Bir iki kelime seçiliyor ama bir anlam çıkmıyor."

"Neden söz ettikleri hakkında bir fikrin var mı peki?"

"Hayır. Lorna adama kızmış gibi ama onun da çoğunu ben kafadan uyduruyorum sanırım."

"Lorna olduğundan emin misin?"

"Yemin edemem ama sesi onunkine benziyor."

"Ya erkek?"

"Sesini tanımadım. Tanıdığım birinin sesine benzemiyor. Sen bir kere daha dinle bakalım ne çıkaracaksın. Belki de bir sen bir ben dinleyerek bozyap oyunu gibi eksik parçaları ekleyebiliriz."

"Bunun fazla gerekli olduğuna inanmıyorum ama eve gidince bir kere daha denerim" dedim.

"Benim aklıma takılan bir şey var... 'her gün aynı saatte giriyor' Onun da ne demek olduğunu çıkaramıyorum."

"Ve 'güçük' ne demek? Onu Lorna söylüyordu galiba."

"Sana garip gelecek ama onu buldum sanırım. Bence 'Güçük' kelimesini sıfat olarak kullanmıyor. Burada Güçük lakaplı bir adam vardır. Ondan söz ediyor olabilir."

"Bu ilginç bir olasılık. Bildiği biri miydi?"

"Tahmin ederim. Gerçek adı John Stockton'dur. Kısa boylu ve şişman olduğu için Güçük derler. İnşaatçı..."

"Bir dakika" diye sözünü kestim. "O adı daha yeni duydum. Clark Esselmann söz etmişti sanırım... eğer aynı adda bir başkası yoksa. Colgate Sular İdaresi yönetim kurulunda mıdır?"

Hector güldü. "İmkânsız. Onu asla yönetim kuruluna almazlar. Çıkar çatışması. Hemen beş altı tane çabuk para getirecek iş kapardı."

"Öyleyse bir ilgisi yoktur. Lorna onunla mı konuşuyordu yoksa onun hakkında mı?"

"Hakkında sanırım. Aslında zayıf bir olasılıkla bir bağlantı olabilir de. Stockton bir inşaatına izin almak için Sular İdaresi'ne başvurmak zorunda kalmış olabilir. Lorna Esselmann'a 'bakıcılık' yaptığı için Güçük'ten söz edildiğini işitmiş olabilir."

"Bundan ne çıkar ki? Böyle bir şehirde çok şey duyarsın ama bu senin öldürülmeni gerektirmez. Ruhsat almak çok güç müdür."

"Başvurmak güç değildir ama günümüzdeki su kısıtlamasıyla Sular İdaresi'nden evet yanıtı almak çok güç olur sanırım."

Biraz düşündüm ama tatmin edici bir sonuca varamadım. "Bir anlam çıkaramadım" dedim. "Sudan söz ediyorlarsa 'her gün aynı saatte giriyor' ile bir ilişki kurulabilir. Belki yüzmekten söz ediyorlardı. Lorna'nın koştüğünü biliyorum, yüzer miydi?"

"Hiç duymadım. Ayrıca adam Lorna'dan söz ediyorsa neden 'o' desin? Başka birinden söz ediyor olmalı. Ve Stockton'un yüzme havuzlarıyla bir ilgisi yoktur. Yalnızca apartman ve alışveriş merkezi yapar. İşten söz ediyor da olabilirler, kadının her gün aynı saatte işe gitmesi falan gibi."

"Doğru. Eh, üzerinde fazla düşünmediğimiz takdirde aklımıza bir şey gelebilir. Dikkatini çeken başka bir şey var mıydı?"

"Vardı diyemem. Lorna öfkeli gibi geldi bana."

"Bana da öyle geldiği için o kadar dikkatle dinledim. Adamın söylediklerinden pek hoşlanmamıştı."

"Her neyse, en iyisi bir süre bunu hiç düşünmemek dediğin gibi. Aklıma bir şey gelirse seni ararım."

"Teşekkür ederim Hector. "

Kapıyı kilitleyip anahtarı Danielle'in evsahibine teslim ettiğimde saat yediye çeyrek vardı. Kollarım öteberiyle dolu olarak otomobilime döndüm. Plastik kovayı ön yolcu kol. tuğunun önüne soktum, çarşaf bohçasını arka koltuğa attım, içinde kırık çerçevelerin bulunduğu kesekâğıdını da yanına sıkıştırdım. Direksiyon başına oturunca bundan sonra ne yapacağımı düşündüm. Hector'un Lorna'nın konuşmasının Güçük Stockton hakkında olduğu fikri ilgi çekiciydi. Clark Esselmann'ın telefonda konuşmasından kulağıma çalınanlara göre

Stockton gelecek Yönetim Kurulu toplantısında hazır bulunacaktı. Ve hesabıma göre toplantı bu geceydi. Talihim varsa Serena'yla karşılaşır ve kayıp para hakkında birkaç soru daha sorardım.

En yakın benzin istasyonunda rehberden Colgate Sular İdaresi'nin numarasını buldum. Mesai saati sona ermişti ama telesekreter saat yedide bölge bürosunun toplantı salonunda yapılacak toplantı hakkında bilgi veriyordu. Otomobilime atlayıp otoyola çıktım.

On dört dakika sonra binanın arkasındaki park yerine giriyordum. Önümde ve arkamda bir dizi otomobil vardı. Araba yarışındaymışız gibi park yerlerine birer birer girdik. Motorumu kapayıp otomobilden indim, kapımı kilitledim. Binaya girenleri izleyerek toplantı yerini bulmam güç olmadı. Binanın arkasında yanan ışıklara doğru yürürken oturacak yer sıkıntısı olabileceği düşüncesiyle adımlarımı sıklaştırmıştım.

Toplantı salonuna giriş kapalı bir verandaydı. Geniş camdan Sular İdaresi Yönetim Kurulu'nun yerlerini almış oldukları gördüm. Toplantı salonu donuk renkli ve fonksiyoneldi: Kahverengi halı, cilalı ahşapla kaplı duvarlar, önde portatif masalardan bir L ve dinleyiciler için otuz beş portatif iskemle. Bir yanda büyük bir kahve semaveri, bardaklar, şeker paketleri vardı. Flüoresan ışıklarda hepimiz sarılığa tutulmuş gibiydik. Colgate Sular İdaresi Yönetim Kurulu herbirinin adı ve unvanı önündeki pirinç levhada yazılı yedi üyeden oluşuyordu. Clark Esselmann'ın konuştuğu Ned adındaki üye -ki adı anlaşıldığı kadarıyla Theodore Ramsey'di- iki iskemle berisinde oturuyordu. "Bob" ve "Druscilla" ise Robert Ennisbrook ve Druscilla Chatham'dı.

Kurul üyelerine sürahilerle buzlu su getirilmişti ve su kıtlığından konuşurken bardaklarını doldurup doldurup keyifle içiyorlardı. Üyelerden bazılarının adlarını biliyordum ama Esselmann dışında yüzlerinden tanıdığım yoktu. Serena ön sırada öteberisiyle uğraşıyor, babası için duyduğu kaygıyı göstermemeye çalışıyordu. Takım elbiseli ve kravatlı olan Esselmann zayıf ama kararlı görünüyordu. Solundaki Bayan Chatham'la konuşmaya başlamıştı.

Portatif iskemlelerden çoğu dolmuştu. Boş bir iskemle bulup otururken burada ne işim olduğunu merak ettim doğrusu. Dinleyicilerden bazılarının önlerinde not defterleri ya da çantaları vardı. Yanımdaki adam elyazısıyla bir şeyler yazmış, toplantının başlamasını beklerken şimdi onu düzeltiyordu. Dönüp arkamdaki hepsi dolu olan sandalyelere baktım. Salona sığmayanlar dışarıda bir piknik masası çevresine oturmuşlardı.

Ön tarafta gündem kopyaları vardı, hemen gidip bir tane aldım. Dinleyiciler kurula soru sorabileceklerdi, bu nedenle insanlar form doldurup sekreterliğe teslim ediyorlardı. Bense gündemin ne olduğunu bilmiyordum ve göz geçirdiğim kâğıtta ise hep sıkıcı şeyler yazıyordu. Bütün bunlar umurumda bile değildi. Gündük Stockton'u görünce tanıyıp tanımayacağımı merak ediyordum. Otururken çoğumuz kısa boylu ve şişman görünürüz.

Saat 19:03'te toplantı, üyelerin yoklamasıyla başladı. Geçen toplantının tutanakları okundu ve herhangi bir değişiklik yapılmadan kabul edildi. Gündemdeki pek çok şey de tartışılmadan onaylandı. Bu arada salonda öksürmenin ardı kesilmiyordu. Herkes tekdüze bir sesle konuştuğundan her konu en sıkıcı biçimine dönüşmüştü. Eğer bir şey başarılyorsa ben bir şey anlamış değildim. Beni meraklandıran şey Clark Esselmann'ın evden Ned'le konuşmasında çok tutkulu görünmüş olmasıydı. Sahne arkasında epey hararetti şeyler dönüyor olmalıydı. Burada ise kamu hizmeti çıkarına duygular bastırılmıştı.

İzleyiciler birer birer podyuma çıkıp hazırladıkları soruları kurul üyelerine yönelttiler. Bunları en iyi konuşmacı sesleriyle okumaya çalışıyorlar, sözlerine herhangi bir özgünlük, şaka ya da sıcaklık katmıyorlardı. Kilisede olduğu gibi vücut sıcaklığı ve sıcak hava birleşimi çevredeki havayı çirkin düzeylere yükseltiyordu. Benim gibi beş gündür uykudan yoksun kalan biri için sandalyeden devrilmemek pek güçlü doğrusu.

Bir keresinde uyukladığımı itiraf ederim. Bunu da ancak başım öne düştüğü için farketdim. Yine aynı şey olmuş olmalıydı ki, sözlü bir dalaşmayla başım yine birdenbire kalkıvermişti. Açılış konuşmalarını kaçırdığımı çok geç farketdim.

Clark Esselmann ayağa kalkmış, parmağını podyumdaki adama doğru sallıyordu. "Bu ülkeyi mahvedenler senin gibi insanlardır."

Hitap ettiği kişi John "Gündük" Stockton olmalıydı. Bir elli boyunda, çok şişman, toparlak bebek yüzlüydü, saçları seyreilmeye başlamıştı. Çok terleyen bir insandı ve konuşması sırasında sürekli olarak mendiliyle yüzünü kuruluyordu. "Benim gibi insanlar mı? Rica ederim, efendim. Kişilikleri bu konuşmanın dışında bırakalım. Bu, ne benim hakkımda ne de sizin. Konumuz bu toplumun yararındır. Bu ülkenin gelişmesi ve milletin ilerlemesidir..."

"Palavra! Konu para kazanmaktır, namussuz herif. Bu ülkenin insanları seni ne ilgilendirir? Bu pislik gerçekleştiğinde sen çoktan yakarı sıyırmış olacaksın. Sen paralarını sayarken bizler kuşaklar boyunca bu çirkinlikle karşı karşıya kalacağız."

Clark Esselmann ve John Stockton sevgililer gibiydiler: Birbirlerinden başka kimseyi görmüyorlardı. Odada bir elektrikleme oldu, dinleyiciler arasında bir heyecan dalgası dolaştı.

Stockton'un sesi nefretle yumuşamıştı. "Beyefendi, size bir şey sorayım: Santa Teresa ilçesi halkına istihdam yaratmak, konut sağlamak ve mali güvenlikleri için siz ne yaptınız? Buna bir yanıt verir misiniz?"

"Konuyu değiştirme..."

"Çünkü yanıtı kocaman bir hiç'tir. Yaşadığınız toplumun parasal sağlığı ve refahı için ne bir tuğla koydunuz ne de bir kuruş verdiniz."

"Doğru değil bu... doğru değil!" diye bağırdı Esselmann.

Stockton devam etti. "Ekonomik büyümeyi engellediniz, istihdam fırsatlarının önüne set çektiniz. Gelişmeyi inkâr edip bütün ilerlemeye engel oldunuz. Neden olmasın ki? Sizin paranız var. Bizlere ne olacağı umurunuzda mı? Size kalsa gidip kendimizi denize atalım daha iyi."

"Çok haklısın, git kendini denize at sen!" "Beyler!" Başkan ayağa kalkmıştı.

"Sana bir şey söyleyeyim. Sen gittikten ve büyüme fırsatları kaybolduktan sonra senin hayalgücü eksikliğinin bedelini kim ödeyecek, ha?"

"Beyler! Beyler!"

Başkanın tokmağını masaya indirmesi hiçbir işe yaramıyordu. Serena ayağa kalkmıştı ama babası herhalde kızını çocukluğundan beri korkutmuş olan bir el hareketiyle kenara çekilmesini işaret ediyordu. Kadın geri çekilirken adam titreyerek bağırdı: "Demeçlerini Rotary'ye sakla genç adam. Ben bu çıkarıcı konuşmalardan bıktım artık. Gerçek şu ki, sen bu işte yalnızca para için varsın ve bunu da çok iyi biliyorsun. Eğer büyüme ve ekonomik fırsatlarla bu kadar ilgileniyorsan o zaman kâr etmeyi düşündüğün toprağı ve kârları bağışlasana! Bu cafcacılı konuşmaların ardına saklanma..."

"Sen kendin bağış yapsana. Sen neden bir şey vermiyorsun? Hepimizin toplamından çok paran var. Ve bana cafcacılı sözler ardına saklanmaktan söz etme, seni kendini beğenmiş eşek..."

Stockton'un yanında beliren üniformalı bir güvenlik memuru adamın kolunu tuttu. Stockton öfkeyle adamı üzerinden silkelerken öteki yanına bir iş arkadaşı geldi ve ikisinin arasında dışarı çıkarıldı. Gözleri öfkeyle parlayan Esselmann hâlâ ayakta idi.

Bundan sonraki konuşmalar devam ederken yanımdaki adama eğildim. "Cahil görünmekten pek hoşlanmam ama konu neydi?"

"John Stockton, Marcus Petrolcülük'e satmak istediğı arazi için su ruhsatı almaya çalışıyor."

"Bu gibi konuların ilçe denetçiler kurulundan geçtiğini sanırdım."

"Öyledir. Colgate Sular İdaresi'nden arıtılmış su kullanmaları koşuluyla oybirliği ile onaylandı. Muhalefetsiz geçecek gibi görünüyordu ama Esselmann karşı saldırıya geçince..."

"Peki bu kıyametin nedeni ne?"

"Stockton'un petrol şirketlerinin satın almaya can attıkları bir arazisi var. Ama su olmadan beş para etmez. Esselmann ilk başta kendisini destekliyordu ama aniden karşısına geçti. Güdük, ihanete uğradığını düşünüyor."

Kulak misafiri olduğum o telefon konuşmasını düşündüm. Esselmann kendisi hastanede yatarken Yönetim Kurulu'nun üçkâğıda getirildiğini düşünüyor. "Esselmann hastanedeyken Stockton bu iş üzerinde mi çalışıyordu?"

"Elbette. Neredeyse başarıyordu da. Esselmann şimdi dönünce başvurunun reddedilmesine çalışıyor."

Önümüzdeki kadın bize dönüp azarlar gibi baktı. "Eğer sizce bir sakıncası yoksa burada bir şey konuşuluyor."

"Özür dilerim."

Yönetim Kurulu başkanı sükûneti sağlamaya çalışıyordu ama dinleyiciler üzerinde fazla bir etkisi olmuyordu. Ağzımı elimle örterek daha alçak bir sesle, "Bunu oyladılar mı?" diye sordum.

Adam başını salladı. "Konu bir yıl önce önüne geldiğinde Sular İdaresi araştırma yapıp tavsiyelerde bulunmak üzere bir komisyon kurdu. Bir çevre araştırması yapıldı. Bu işleri bilirsiniz. Oyalayıp da başlarından savmak için. Konu aslında gelecek ay oylanacak."

Önümüzdeki kadın parmağını dudaklarına götürünce konuşmamız sona erdi.

Bu arada yüzü kıpkırmızı kesilmiş olan Esselmann yerine oturmuştu. Serena babasının yanma gitti. Güdük Stockton görünürlerde yoktu ama verandadan hâlâ öfkeli sesi geliyordu. Biri onu yatıştırmaya çalışıyor ama fazla başarılı olamıyordu. Toplantı yeniden başladı, başkan usta bir manevrayla gündemin bir sonraki maddesine geçti. Ben çıktığımda Stockton gitmiş, veranda boşalmıştı.

18

Yolda benzin alarak St. Terry'ye gittim. Hastaneye ziyaret saati sona erdikten sonra vardığımi biliyordum ama Yoğun Bakım'ın kendine özgü kuralları vardı. Aile üyelerinin her saat başında beş dakika ziyaretlerine izin veriliyordu. Hastane bir sayfiye oteli kadar aydınlıktı, bir park yeri bulmak için çevresinde bir tur atmak zorunda kaldım. Lobiden geçince sağa döndüm ve yukardaki yoğun bakım bölümüne çıkan asansörlere yöneldim. O kata varınca duvardaki telefonda koğuşu aradım. Gece hemşiresi kibardı ama adımı daha önce duymamıştı. Danielle'in içerde olup olmadığını söylemeden beni beklemeye aldı. Onu beklerken duvardaki pastel renkli manzaraya baktım. Birkaç dakika sonra kadın geldiğinde sesinde daha dostça bir hava vardı. Cheney'in benim içeri alınmam için talimat bıraktığı anlaşılıyordu. Kadın herhalde beni de polis sanmıştı.

Koridorda durup Danielle'e odasının penceresinden baktım. Yatağı hafifçe yükseltilmişti. Uyukluyor gibiydi. Uzun siyah saçları yastığa yelpaze gibi yayılmış, yatağın kenarından sarkıyordu. Bu gece yüzündeki bereler

artmış gibiydi, burnundaki beyaz sargı kurum dolu gibi görünen morarmış göz çukurlarıyla daha bir çelişki oluştuyordu. Serum hâlâ bağlıydı.

"Onunla konuşmak ister misiniz?"

Dönünce dün geceki hemşirenin yanına gelmiş olduğunu gördüm. "Rahatsız etmek istemiyorum" dedim.

"Nasıl olsa kontrol için uyandıracağım. Siz de gelin." "Bugün nasıl?"

"İyi gidiyor. Sancılarını hissettirmemek için ilaç veriyoruz ama zaman zaman uyanıyor. Bir iki gün içinde odaya çıkarabiliriz ama burada daha güvencede olacağını düşünüyoruz."

Hemşire Danielle'in tansiyonunu ölçüp nabzını sayarken ben de sessizce yanında bekledim. Danielle'in gözleri nerede ve niçin olduğunu bilmeyen biri gibi şaşkın bir biçimde açıldı. Hemşire tabelasına not düşüp odadan çıktı. Danielle'in o bulutsu bere kütlesi arasındaki yeşil gözleri parladı.

"Merhaba. Nasılsın?" dedim.

"Daha iyi günler gördüm" dedi dişlerinin arasından. "Çenem telle bağlandı. O yüzden böyle konuşuyorum."

"Tahmin ettim. Ağrın sizin var mı?"

"Hayır, uyuşturuldum." Başını kıpırdatmadan hafifçe gülümsedi. "Eğer merak ediyorsan, herifi hiç görmedim. Hatırladığım tek şey kapıyı açtığım."

"Şaşıracak bir şey yok, zamanla hatırlayabilirsin."

"Hatırlamayacağımı umarım."

"Haklısın. Yorulursan söyle. Seni yormak istemiyorum."

"İyiyim. Birinin gelmesine sevindim. Sen neler yaptın?"

"Fazla bir şey yapamadım. Sular İdaresi'ndeki bir toplantıdan çıktım, eve gidiyorum. Tam bir maskaralık. Lorna'nın ara sıra yanında oturduğu yaşlı adam, Güdük Stockton adında bir inşaatçıyla bir ağız dalaşına girdi. Toplantı o ana kadar beni uyutacak kadar sıkıcıydı."

Danielle beni dinlediğini göstermek için mırıldandı. Gözkapakları ağırlaşmış gibiydi, onun da uyuyakalacağını düşündüm. Güdük adının belleğinde bir şeyler canlandıracağını sanmışım ama belki de içinde canlanacak fazla bir şey kalmamıştı. "Lorna hiç sana Güdük Stockton'dan sözetti miydi?" Beni duyduğundan emin değildim. Odada çıt çıkmıyordu, birden uyanır gibi oldu.

"Müşteri" dedi.

"Müşteri miydi?" Şaşırmıştım. Bir an bunu hazmetmeye çalışarak düşündüm. "Her nedense şaştım buna.

Lorna'nın tipi değil gibi gelmişti bana. Bu iş ne zaman oldu?"

"Çok eskiden. Onu yalnızca bir kere gördüğünü sanıyorum. Aslında öteki adam."

"Hangi öteki adam?"

"Yaşlı olan."

"Ne yani?"

"Lorna'nın yattığı."

"Hiç sanmıyorum. Onu başkasıyla karıştırıyor olmalısın, Clark Esselmann Serena Bonney'in babasıdır.

Lorna'nın beklediği yaşlı adam..."

Sağlam eliyle örtüyü çekti. "Bir şey mi istiyorsun?"

"Su."

Tekerlekli masaya baktım. Üzerinde bir şişe su, plastik bir bardak ve plastik bir kamış vardı. "Su içmene izin var mı? Bilmiyorum diye beni aldatmanı istemem."

Gülümsedi. "Burada... aldatmam."

Plastik bardağı buldum, kamışı içine sokup dudaklarına götürdüm. Üç küçük yudum aldı. "Teşekkür ederim."

"Lorna'nın ilişkide olduğu birinden söz ediyordun."

"Esselmann."

"Aynı kişi olduğundan emin misin?"

"Patronun kayınpederi, değil mi?"

"Evet ama neden bunu daha önce söylemedin? Bu önemli olabilir."

"Söylediğimi sanmıştım. Ne farkeder ki?"

"Bana her şeyi anlat da farkı bir görelim."

"Adamın garip düşkünlükleri vardı." Danielle yatakta hafifçe kıpırdanınca yüzünü buruşturdu. Yüzünden bir sancı dalgası geçer gibi oldu.

"İyi misin? Şu anda konuşmasan da olur."

"İyiyim. Kaburgalarım berbat. Bir dakika dinleneyim de."

Kendini toparlamak için zorlandığını görüyordum. "Adam kalp krizi geçirince Lorna onun yanında oturmaya gitti. Ama adam ona asılmış. Lorna çok şaşırdığını söylemişti. Ama böyle şeylere aldırış etmezdi. Para paradır ve adam da ona bir servet ödemişti. Ama doğrusu Lorna böyle bir şey beklemiyordu... adam o kadar mazbuttu ki."

"Tahmin ederim. Kızının bu işten haberi olmadı mı?"

"Kimse bir şey farketmedi. Lorna daha sonra durumu çıtlattı. Adamın bunu duyduğunu ve bir daha görüşmediklerini söyledi. Kendini çok kötü hissediyordu. Kızı onu babasına yardımcı olması için tutmak istiyordu ama yaşlı adam istemiyordu."

"Çıtlattı da ne demek? Durumu kime söylemişti?"

"Bilmiyorum. Ondan sonra ağzı çok sıkıydı. O dersi bir kere öğrenmenin yeter olduğunu söylerdi."

Arkamda biri, "Özür dilerim" dedi.

Danielle'in Yoğun Bakım hemşiresi gelmişti. "Kabalık etmek istemem ama artık yeter diyebilir misiniz?"

Doktorlar gerçekten beş dakikadan fazlasına izin vermiyorlar."

"Anlıyorum. Pekâlâ." Danielle'e baktım. "Bunu daha sonra konuşuruz. Şimdi biraz dinlen artık."

"Peki." Danielle'in gözleri yine kapanmıştı. Yanında bir dakika daha kalıp sonra sessizce odadan çıktım.

Lorna Kepler'i Clark Esselmann ile düşünmeye çalışıyordum. Ve garip düşkünlükler? Yaşından çok o

resmiyet havasıyla. Onun saygınlığı ile (sözde) cinsel faaliyetlerini bağdaştırıyordum. Serena'nın annesiyle herhalde elli yıl evli kalmıştı. Ve bunlar Bayan Esselmann ölmeden önce olmuş olmalıydı.

Yolumu altı blok kadar uzatarak Danielle'e dört tane Çerçeve aldım. Lorna ve Clark Esselmann, ne garip bir ikili.

Çerçevelerle birlikte iki paket de indeks kartı alarak eve döndüm. Yolda başka bir şey düşünmeye çalışarak. Park ettikten sonra sürücü koltuğunu öne yatırıp Danielle'in kanlı çarşaflarının altından Lorna'nın kâğıtlarının bulunduğu kutuyu aldım. Evinde o kadar titiz olan ben otomobilimin dağınıklığına aldırış bile etmem.

Çerçeveleri ve kartları da kutunun üstüne yerleştirip hepsini çenemle sıkıştırarak kapımı açıp evime girdim.

İlk işim masamın başına geçmek oldu. İşe başladığımın ikinci gününden bu yana notlarımı

güncelleştirmemişim. Bilgi birikir ve kat kat hızla çoğalır ve her bir kat algılamayı etkiler. Not defterimden,

takvimimden, benzin fişlerimden, makbuzlardan ve uçak biletimden yararlanarak Salı ile bugün arasındaki

olayları yeniden kurmaya başladım, Lorna'nın patronu Roger Bonney, Joseph Ayers ve Russell Turpin,

Trinny, Serena, Glark Esselmann ve limuzindeki (sözde) avukat ile konuşmalarımı ayrıntılarıyla yazmışım.

Şimdi de sıra Danielle'in Lorna'nın Clark Esselmann'la ilişkisine gelmişti. Bunu nasıl doğrulayacağımı

bilemiyordum. Herhalde kalkıp Serena'ya sormazdım.

Aslında ne kadar çok yol katettiğimi görünce keyfim yerine gelmişti. Beş günde Lorna'nın yaşam biçiminin

epey kapsamlı bir tablosunu çizmişim. Kartları doldurdukça duvardaki tahtaya ilâştirdiğimden karşımda

gerçeklerin ve izlenimlerin tam bir çorbası vardı. Lorna'nın parasal işlerine döndüğümde kaçırdığım bir şeyi

yakaladım. Bir dosyada hisse senetlerinin yanı sıra sigorta ettirdiği mücevherlerin bir listesi vardı. Hepsi dört

parçaydı: Lal taşından bir gerdanlık, bir çift küpe ve elmaslı bir saat. Toplam değer yirmi sekiz bin dolar.

Küpeler çifte halkalar içine yerleştirilmiş yarım ila bir kıratlık elmaslar olarak tanımlanmıştı. Onları daha önce

Berlyn'in kulaklarında görmüş ve taklit sanmışım.

Saat on bire yaklaşıyordu. İki saate yakın bir süredir çalışmakta olduğumu farkedince şaşırdım. Çok geç

olmadığını umarak Kepler'lere telefon ettim. Karşıma Mace çıktı. İşe bak. Onunla konuşmaktan nefret

ediyordum. Arkadan televizyonda bir maç anlatılıyordu. Kalabalığın çıkardığı seslere bakılırsa bir boks maçı.

Sesimi değiştirmek için parmağımı burnuma soktum. "Alo, Bay Kepler. Berlyn evde mi acaba?"

"Kim arıyor?"

"Marcy. Arkadaşıyım. Geçen hafta gelmişim."

"Ya, ama Berlyn dışarda. Trinny de."

"Nerede olduğunu biliyor musunuz? Randevulaşmıştık ama nerede buluşacağımızı unuttum."

"Adın ne demiştin?" "Marcy. Palace'da mı acaba?"

Arkada biri temiz bir dayak yerken meşum bir sessizlik oldu. "Bak sana ne diyeceğim, Marcy? Orada

olmadığını umarım. Eğer Palace'da ise babasıyla başı derde girecek demektir. Orada mı buluşacaktınız?"

"Hayır." Ama iddiaya girerdim ki oradaydı. Telefonu kapadım. Kâğıtları bir yana itip ceketimi sırtıma

geçirdim, saçlarımı şöyle bir taradıktan sonra çantamı aldım.

Kapımı açtığımda dışarda bir adam duruyordu.

Kim olduğunu görmeden bir çığlık atarak geriye çekildim. "Hey, J. D.! Orada ne işin var? Ödümü patlattın!"

O da benimle aynı anda havaya sıçramıştı. Kapının kenarına dayanarak, "Asıl sen benim ödümü patlattın!"

dedi. "Tam kapıyı vurmak üzereydin." Elini göğsüne bastırdı. "Dur bir dakika. Kalbim yerinden fırlayacak

neredeyse. Seni korkuttuysam özür dilerim. Önceden telefon etmem gerekirdi. Evde olacağını düşündüm de."

"Nerede oturduğumu kimden öğrendin?"

"Leda'ya verdiğin kartın arkasına yazmışsın. İçeri girebilir miyim?"

"Eğer fazla uzun sürmeyecekse gel. Ben de çıkıyordum. Bir işim var da." Kapıdan çekilerek içeri girmesine

baktım. Öyle herkesin canı isteyince evime gelmesinden hiç hoşlanmam. Eğer kendisine soracak bir iki

şeyim olmasaydı kapının önünde bekletirdim. Üstündekiler daha önce gördüklerime benziyordu ama ben de

aynı kıyafetleymdim nasıl olsa. İkimizde de soluk blucinler ve blucin ceketleri vardı. Benim ayağımda koşu

ayakkabıları, onda kovboy botları. Kapıyı kapayarak adamı çalışma masamdan uzak tutmak için mutfak

bankosuna doğru yürüdüm.

Evimi ilk gören pek çok kişi gibi o da ilgiyle çevresine bakındı. "Çok şık" dedi.

Saatime sezdirmeden bakarak tabureyi işaret ettim. "Otursana."

"Ayakta dururum. Zaten fazla kalamam."

"Sana bir şey ikram ederdim ama pişirilmemiş hamurdan başka bir şey yok evde."

"Boş ver."

Ben taburelerden birine tüneyip ötekisini fikir değiştirirse diye ona bıraktım. Her iki elini pantolonunun arka ceplerine sokmuş olarak duruşunda bir huzursuzluk seziliyordu. Ara sıra gözgöze geldiğimizde bakışlarını hemen kaçırıyordu. Oturma odamın ışığı kendi mutfağının ışığı kadar hoşgörülü davranmamıştı yüzüne. Ya da alışık olmadığı bu çevre yeni gerilim çizgileri yaratmıştı.

Ne söyleyeceğini beklemekten bıktım. "Sana yardımcı olabilir miyim?" dedim.

"Şey, Leda eve uğradığını söyledi. Ben saat yedide geldiğimde çok canı sıkılmıştı." .

"Neden acaba?"

"O kaset işi yüzünden. Sence bir sakıncası yoksa geri istiyor."

"Ne sakıncası olacak?" Masanın üstündeki zarftan kaseti çıkartıp verdim. J. D. bakmadan cebine soktu.

"Dinleyebildin mi?" dedi. Çok normal görünmeye çalışıyordu.

"Pek azını. Ya sen?"

"Ben neler olduğunu biliyorum. Yani Leda'nın ne yaptığını biliyordum."

"Ha" dedim. İçimde bir ses, Bu da ne demek oluyor? Çok ilginç diyordu. "Neden canı sıkılmıştı ki?"

"Polisin öğrenmesini istemediği için sanırım."

"Ona polise vermeyeceğimi söylemiştim."

"Leda insanlara pek güvenmez."

"O kadarını anlamıştım, J. D." dedim. "Seni ta buraya gönderecek kadar onu huzursuz eden ne, onu merak ettim doğrusu."

"Huzursuz değil. O işi yapanın ben olduğumu düşünmeni istemiyor." Ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı. "Beni gözetlemeni istemiyor."

"Ben herkesi gözetlerim. Bu kişisel bir şey değil ki. Hem buraya gelmişken sana bir soru sormak isterim."

"Sor, benim saklayacak bir şeyim yok."

"Biri bana senin polisler gelmeden Lorna'nın evine girdiğini söylemişti."

Kaşlarını çattı. "Öyle mi dediler? Kim acaba?"

"Bunun bir sır olduğunu sanmıyorum. Serena Bonney."

Başını salladı. "Doğru. Leda'nın mikrofonu yerleştirdiğini biliyordum. Kaseti de biliyordum ve polislerin onu bulmalarını istemedim. Kapıyı açtım, uzanıp mikrofonu telin ucundan koparıp aldım. İçerde bir dakika bile kalmamıştım. Bundan söz etmemişimin nedeni bu işte."

"Lorna konuşmalarının kaydedildiğini biliyor muydu?"

"Ben ona bir şey söylemedim. Doğrusunu istersen Leda'nın bu davranışından utanmıştım. Lorna'ya biraz fazlaca aksi davranırdı. Genç ve olgunlaşmamış daha ve Lorna da onun yüzünden beni sıkıştırıyordu.

Leda'nın böyle bir şey yaptığını söyleseydim ya kahkahalarla güler geçer ya da çok kızardı. Bu da aralarındaki ilişkiyi daha da bozardı."

"Aralarında kötü bir ilişki mi vardı?"

"Hayır. Kötü değildi ama iyi de değildi."

"Leda onu kıskanıyordu" dedim.

"Eh, biraz."

"Peki, sen buraya bana ne söylemeye geldin? Leda'yla aranın iyi olduğunu ve ikinizin de Lorna'nın ölmesini istemek için bir nedeniniz olmadığını mı?"

"Gerçek bu. Senin benim Lorna'nın ölümüyle bir ilgim olduğunu düşündüğünü biliyorum..."

"Bunu nasıl düşünebilirim ki? Şehir dışında olduğunu söylemiştin."

"Doğru. Leda da. Ben bacanakla balık avlamaya gidecektim, son dakikada o benimle Santa Maria'ya gitmeye karar verdi. Burada yalnız kalacağı yerde kızkardeşiyle olmayı tercih ettiğini söyledi."

"Bütün bunları neden tekrar ediyorsun şimdi? Hiçbir şey anlamıyorum."

"Bize inanmıyormuş gibi davrandığın için."

"J. D. birbiriniz için olay zamanında başka yerde bulunduğunuzu gösteren böyle kanıtlar sunarken size nasıl inanmam?"

"Ben kanıt falan sunuyor değilim, sana yalnızca nerede olduğumuzu söylüyorum."

"Nacimiento Gölü'ne kimin otomobiliyle gittiniz?"

Bir an duraksadı. "Bacanağın bir kamyonu var. Onunla gittik."

"Santa Maria buradan bir saat çeker. Siz gittikten sonra Leda'nın senin otomobiline geri dönmediğini nereden bilebilirsin?"

"Bilemem tabii ama kızkardeşine sorabilirsin. Sana söyler."

"Doğru."

"Söyler elbette."

"Bak J. D., sen Leda için yalan söyleyebilirsen kızkardeşi neden söylemesin ki?"

"Cumartesi günü onu başka bir gören de olmuştur. O sabah bir makyaj toplantısı yaptıklarını söylemişti. Hani makyaj malzemesi satan bir kadın gelir de herkese bedavadan makyaj yapar malını satmak için. Kızman gerekmez ama."

"Haklısın, kızmamam gerek. Leda'ya bütün bunları araştıracağımı söylemiştim. Ama bunu yapacak vakit bulamadım, bu yüzden kabahat sizin değil, benim."

"Gördün mü? Bunu nasıl başardığını anlayamıyorum. Özür dilerken bile aslında özür dilemiyormuşsun gibisin. Bana karşı neden bu kadar aksi davranıyorsun?"

"J. D., aksiyim çünkü acelem var ve senin ne yapmak istediğini anlayamıyorum."

"Ben bir şey yapmak istemiyorum. Ben yalnızca kaseti almaya geldim. Hazır gelmişken de... biraz konuşalım diye düşündüm. Üstelik sorulan soran sensin. Ben kendiliğimden bir şey söylemiş değilim. Şimdi de durumu daha da kötüleştirdim sanırım."

"Tamam. Kabul ediyorum. Burada bırakalım. Yoksa bütün gece birbirimize kendimizi açıklayıp durmak zorunda kalacağız."

"Tamam. Sen kızma da."

"Ben kızmış değilim."

"Ve bana inanıyorsun."

"Öyle bir şey demedim. Yalnızca kabul ettiğimi söyledim."

"Eh, peki öyleyse."

Gözlerimin şaşıştığını hissediyordum.

Neptune's Palace'a kalabalığı yararak girdiğimde saat on biri yirmi geçiyordu. Okyanusun derinlikleri izlenimi bu gece pek abartılıydı. Mavi ışıklar siyah gölgelere vuruyordu. Dans pistinde bir havuz dibini andıran titrek ışıklar vardı. Başımı kaldırıncı tavanda bir deniz fırtınasının yansıtıldığını gördüm. Sahte bir gökyüzünde şimşekler çakıyor, görünmeyen bir rüzgâr okyanusta dalgaları kaldırıyor. Yağmur direklerle çarptıkça geminin tahtalarının çatırdadığını, boğulan insanların çığlıklarını duyuyordum.

Barın önünde bir tabure buldum, biramı yudumlarken kalabalığı gözden geçirdim. Oğlanlar gözlerini boyamışlar, dudaklarına siyah ruj sürmüşlerdi, kızlarda ise punk saçları ve süslü dövmelemler vardı. Müzik birden kesildi, pist boşalmaya başladı. Berlyn olduğuna yemin edeceğim sarı bir baş görür gibi oldum ama bir anda gözden kayboldu. Tabureden atlayıp onu gördüğümü sandığım yere doğru yürüdüm. Görünürlerde yoktu ama yanıldığını sanmıyordum.

Korkunç dişleri olan bir yılanbalığının talihsiz bir balığı parçaladığı dev deniz suyu akvaryumunun yanında durdum. Birden kızı gördüm, asker pantolonlu, kalın asker botlu, iriyarı bir erkekle bir masada oturuyordu. Erkeğin saçları kazınmıştı ama omuzları ve kolları kıllarla kaplıydı. Kılıklı olmayan her yerine de yılan ve canavar dövmelemleri yapılmıştı. Ensesindeki kat kat etleri görebiliyordum.

Berlyn bana profilini vermişti. Deri ceketini çıkarıp sandalyesinin arkasına asmış, askılı çantasıyla da sağlam almıştı. Kúpeler kulaklarındaydı, üzeri elmaslı halkalar. Yeşil saten eteği siyahı gibi kısacık ve daracıktı. Konuşurken sık sık elini kúpelerine götürüyor, yerlerinde olup olmadıklarını kontrol ediyordu. Böyle süslü mücevherler takmaya alışkın olmayan bir hali vardı. Masanın ortasındaki mumun ışığı taşların sayısız yüzünden yansımaktaydı.

Kulakları sağır eden müzikle birlikte ikisi de dans etmek için kalktılar. Berlyn, herhalde veranda sütunları kadar biçimsiz olan bileklerine bir zarafet vermek için olacak yine o yüksek ve ince topuklu ayakkabılarını giymişti. Yanlarındaki masa boşaldığından hemen yanındaki sandalyeye oturdum.

Trinny birden sağ tarafımda beliriverdi. Onunla karşılaşmamayı tercih ederdim ama beni gördüğünü anlamıştım.

"Merhaba Trinny. Nasılsın? Buraya takıldığını bilmiyordum."

"Herkes takılır buraya. Esaslı yer." Konuşurken çevresine bakmıyor, müziğe uyararak parmaklarını şaklatıyordu. Bunun çiftleşme davranışı olup olmadığını merak ettim.

"Yalnız mısın?"

"Hayır, Berl'le geldim. Babam hoşlanmayacağı için ancak burada buluştuğu bir erkek arkadaşı var."

"Berlyn de mi burada yani? Nerede?"

"Pistte. Burada oturuyordu."

Pisti işaret ettiği için dönüp baktım. Berlyn şişman arkadaşıyla kıvrılıp duruyordu. Gencin çıplak kafasını pistte sallanan bütün kafaların üstünden seçebiliyordum.

"Babanın hoşlanmayacağı bu mu?"

Trinny omuzlarını silktili. "Saçlarından herhalde. Babam biraz tutucudur. Erkeklerin saçlarını kazıtmalarından hoşlanmaz."

"Ama her tarafı kılla kaplıyken ne farkedebilir ki?"

Trinny yüzünü buruşturdu. "Ben kılıklı sırtlı erkeklerden hoşlanmam."

"Berlyn'in kúpeleri de çok esaslı? Nereden almış acaba? Bir çift de ben isterdim doğrusu."

"Onlar taklit elmadır."

"Taklit mi? Gerçek elmasa benziyor, değil mi?"

"Hah, tam da elmas takacak insan."

"Belki de taklit mücevher satan mağazalardan birinden almıştır. Hani zümrütler, yakutlar falan. Ben gerçeğini sahtesinden hiç ayıramam."

"Olabilir."

Başımı kaldırdım. Çenesini oynatıp parmaklarını şaklatan bir herif Trinny'nin sandalyesinin başında duruyordu. Trinny kalktı ve hemen orada kalçalarını sallamaya başladı.

İkisi birden dans ederek piste vardıkları sırada ben Berlyn ile sevgilisini buldum yine. Gözlerimi onlardan ayırmıyordum. Ayakkabımın bağcıklarını bağlar gibi yaparak eğildim ve elimi çantasından içeri soktum. Cüzdanını, makyaj çantasını, saç fırçasını elledim. Sonra doğruldum, çantayı astığı yerden alıp yerine benimkini bıraktım. Berlyn'in çantasını omzuma asıp doğrudan tuvalete yollandım sonra.

Muslukların başında beş altı kadın, raflara makyaj malzemelerini dizmişler, saç fırçaları, dudak kalemleri, pudra kutularıyla uğraşıyorlardı. Ben tuvalet bölmesine girip kapıyı kilitlerken kimse beni farketmedi bile.

Çantayı idarenin gayet düşüncelilik göstererek duvara çaktığı çengele asıp karıştırmaya başladım.

Berlyn'in cüzdanından fazla bir bilgi elde etmek mümkün değildi: Sürücü ehliyeti, bir iki kredi kartı, paraların arasına katlanıp konulmuş kredi kartı makbuzları. Çek defterinde haftada bir bankaya para yatırdığı görölüyordu ki, bu herhalde Kepler Tesistatçılık'tan aldığı haftalıklandı. Doğrusu pek az para alıyordu. Son birkaç ayın listesine bakınca arada sırada iki bin beş yüz dolar yatırılmış olduğunu gördüm. Bunların hemen arkasından da Holiday Travel'e ödemeler geliyordu. Bu ilginçti işte. Çantada bir de herhalde küpelerin saklandığı küçük kadife bir mücevher kutusu vardı.

Fermuarlı bölmelerde eski bakkaliye listeleri, eczane fişleri ve iki ayrı tasarruf hesabı cüzdanı vardı. Birincisi Lorna'nın ölümünden bir ay kadar sonra dokuz bin dolarla açılmıştı. Arada bin beşer yüz dolar çekilmiş, bakiye şimdi bin beş yüze düşmüştü, ikinci hesapta altı bin dolar vardı. Bir başka yerde üçüncü bir hesap daha olmalıydı. Berlyn para yatırma ve çekme makbuzlarının kopyalarını defterlerden birinin arkasında biriktiriyordu. Bunları evde bırakmaya cesaret edemediği belliydi. Janice onun bu gizli servetini öğrendiği takdirde hiç de hoş olmayan sorular başlayacaktı. Her iki defterden de birer makbuz kopyası aldım.

Biri kapıyı vurdu. "Öldün mü içinde?"

"Bir dakika" dedim.

Sifonu çekip suyun gürültüsünden yararlanarak hepsini çantaya yerleştirdim. Bölmeden çantayı omzuma asarak çıktım. Benim boşalttığım bölmeye yetmişli yılların Afro saçlı bir zenci kızı girdi. Boş bir musluğun başına geçip ihtiyacına varmış gibi ellerimi iyice yıkadım. Masaya döndüğüm anda müzik de sonuna gelmişti. Pistten kulakları sağır eden bir alkış ve ısıklar yükseldi. Sandalyeme oturdum, çantamı Berlyn'in sandalyesinin arkasından alıp onunkini yerine astım.

Berlyn arkasında iriyarı herif olduğu halde geliyordu. Sandalyesi tehlikeli bir biçimde arkaya yaslanmıştı. Tutmak için davrandım ama çantasıyla ceketinin yere devrilmesine engel olamadım.

19

Sandalyesinin devrildiğini gören Berlyn'in ağzının can sıkıntısıyla açıldığını görmüştüm. Terli ve aksi görölüyordu. Sırtımı hemen çevirerek bara döndüm. Biramı içerken kalbim yerinden kopacak gibi atıyordu. Önce bir şaşkınlık nidası duydum.

"Şuna bak. Tanrım..." Ve ardından mallarını toplarken gelen bir küfür. Çantasını kontrol ettiği anlaşılıyordu.

"Biri burasını karıştırmış."

"Çantanı mı?" diye sordu herif.

"Evet, Gary, çantamı." Berlyn'in sesi alaycıydı.

"Eksik bir şey var mı?"

"Hey!" dedi Berlyn.

Benden yana seslendiğini anladım.

Omzumu dürtükledi. "Seninle konuşuyorum."

Yüzüme masum bir ifade vererek döndüm. "Efendim?"

"Aman Tanrım. Senin burada ne işin var?"

"Merhaba Berlyn. Sen olduğunu tahmin etmiştim. Az önce Trinny'yi gördüm, senin de buralarda olduğunu söyledi. Bir sorun mu var?"

Yaramaz bir köpek yavrusuymuş gibi salladı çantayı. "Palavrayı kes. Sen mi girdin bunun içine?"

Elimi göğsüme koyarak şaşkınlıkla çevreme bakındım. "Ben tuvaletteydim. Daha şimdi geldim."

"Ha ha. Çok komik."

Yanındaki adama baktım. "Kafayı mı buldu bu?"

Herif gözlerini yuvarladı. "Haydi haydi Beri, otur yerine, tamam mı? Kadın seni rahatsız etmiyordu."

"Kes sesini." Yukardan gelen ışıktaki sarı saçları âdeta beyazlaşmıştı. Bana yoğun bir dikkatle bakarken bir tehdit hissettiğinde bir kedinin yaptığı gibi kabarıyordu sanki.

Ben yüzüne dikkatle baktıktan sonra bakışlarımı kulaklarında sallanan küpelere kaydardım. Aynı sevimli gülümsememle, "Saklayacak bir şeyin mi vardı yoksa?" dedim.

Öyle saldırgan bir tavırla öne eğildi ki, balıkçı yaka kazağını yakalayıp çekecek sandım. Yüzünü yüzüme yaklaştırdığında soluğunun bira kokusunu aldım. "Ne dedin?"

"Küpelere çok güzel!" dedim. "Nereden aldığını merak ediyordum."

Yüzü birden bütün ifadesini kaybetti. "Seninle konuşmak zorunda değilim."

Bütün bunları nasıl karşıladığını anlamak için herife baktım. Hiç de o kadar ilgilenmiş görünmüyordu. Daha şimdiden ondan daha çok hoşlanmıştım. "Buna ne dersin peki? Tasarruf hesabındaki o kadar parayı nereden bulduğunu anlatmak ister miydin?"

Şişman herif iyice kafası karışmış bir halde bir ona bakıyordu bir bana. "Benimle mi konuşuyorsun, onunla mı?"

"Aslında Berlyn'le konuşuyorum" dedim. "Ben bir iş üzerinde çalışan özel bir detektifim. Bu işe karışmak isteyeceğini sanmam, Gary. Şimdilik sakiniz ama bir dakika sonra çok çirkin şeyler olacak."

Gary ellerini kaldırdı. "Hey, kavgaya girmek istiyorsanız kozunuzu bensiz paylaşın. Seninle sonra görüşürüz, Beri. Ben gidiyorum."

"Güle güle" diyerek Berlyn'e döndüm. "Otomobilim dışarıda. Konuşmak ister misin?"

Otomobilde oturduk. Neptune's Palace'ın önündeki park yeri içerisi kadar hareketliydi. İki devriye polisi ayakta durmakta güçlük çeken bir gençle ciddi bir konuşma içindeydiler. İki araç ilerimizde genç bir kız bir otomobilin çamurluğuna tutunmuş, midesini boşaltıyordu. Isı düşmekteydi ve başımızın üstündeki gökyüzü cam kadar şeffaf görünüyordu. Berlyn bana bakmıyordu.

"Küpelere başlamak ister misin?"

"Hayır."

"Lorna'dan çaldığın parayla başlamak ister misin peki?"

"O tavırları takınmana gerek yok" dedi. "Yaptığım 'çalmak' değildi."

"Dinliyorum."

Benimle ne kadarını paylaşacağını bilemeyerek kıvranıyor gibiydi. "Sana bunları ikimizin arasında kalması için anlatıyorum, tamam mı?"

Yemin eder gibi elimi kaldırdım. Bana sır açıklanmasına bayılırdım. Herhalde ihanet edecektim ama bunu bilmesine gerek yoktu.

Nasıl anlatacağını düşünürken ağzı oynuyor ama sesi çıkmıyordu. "Lorna telefon edip anneme şehir dışına gideceğini söyledi. Annem bunu bana çok sonraları, işe gitmeden az önce bildirdi. Mazatlan'a bu gezi hakkında Lorna ile konuşmam gerektiğinden canım sıkılmıştı. Bana yardım edebileceğini söylediği için evine gittim. Otomobili oradaydı ama ışıklar yanmıyordu ve kapıyı açmamıştı. Dışarı çıkmış olacağını düşündüm. Ertesi sabah onu gitmeden yakalayabileceğimi umarak geri döndüm ben de."

"Saat kaçtı?"

"Dokuz dokuz buçuk. Parayı öğleye kadar seyahat acentesine götürmezsem yatırdığım kaporam yanacaktı. Onlara zaten bin dolar vermişim, şimdi üstünü götürmediğim takdirde bin dolarım uçup gidecekti."

"Bu geçen sonbaharda gittiğin gezi mi?"

"Evet."

"Lorna'nın parası olduğunu nereden biliyordun?"

"Lorna'nın her zaman parası vardı. Ne iş yaptığını herkes bilirdi. Kimi zaman eli açıktı kimi zaman değildi. Havasına göre değişen bir şeydi bu. Ayrıca bana yardım edeceğini söylemişti. Hatta neredeyse söz vermişti."

Bu konuda bir iki şey sormak üzereyken bunu şimdilik pas geçmenin daha doğru olacağını düşündüm.

"Devam et."

"Kapıyı vurdum ama açılmadı. Otomobili hâlâ orada olduğundan duşta falan sandım, kapıyı açıp içeri baktım. Orada yerde yatıyordu. Öylece kalmıştım kapı önünde. Şoka girmiştim, ne yapacağımı düşünemiyordum bile."

"Kapı bir gece önce kilitli miydi?"

"Bilmiyorum. Denememişim. Her neyse, koluna dokundum ve buz gibi olduğunu gördüm. Öldüğünü anlamıştım. Gözleri açıktı. Korkunç bir şeydi."

"Sonra?"

"Ne yapacağımı bilemedim. Oturup ağlamaya başladım." Ön camın ilersine bakarak gözlerini kırıştırdı. İstirabının samimiyetine beni inandırmak için bir iki damla gözyaşı akıtmaya çalıştığını anladım.

"Polise haber vermedin mi?"

"Hayır."

"Neden? Yalnızca nasıl bir durumda olduğunu anlamak için soruyorum."

"Bilemiyorum" dedi. "Benim yaptığımı sanacaklarımdan korktum."

"Neden öyle düşünsünler ki?"

"Daha önce evde yalnız olduğum için nerede olduğumu ispatlayamazdım. Annem evdeydi ama uyuyordu, Trinny de o zaman isteydi. Tutuklanırsam annemle babam ölürlerdi."

"Anlıyorum. Onları korumak istedin."

"Ne yapmam gerektiğini düşünmeye çalıştım. Şaşırmış kalmıştım. Parayı alacağımdan emindim ve şimdi ise geç kalmıştım. Ve zavallı Lorna. Ona çok acıyordum. Hep yapamayacağı şeyleri, evlenemeyeceğini, çocuğu olamayacağını düşünüyordum. Asla Avrupa'ya gidemeyecekti..."

"Sen ne yaptın peki?" diye sözünü kestim. Sesi titremeye başlamıştı.

Buruşuk bir kâğıt mendil çıkarıp burnunu sildi. "Banka defterlerini nerede sakladığını bildiğim için sürücü ehliyetini ve hesap cüzdanını aldım. Kafam karmakarışık ne yapacağımı bilemiyordum."

"Tahmin ediyorum. Sonra?"

"Otomobilime atlayıp gittim hesabından biraz para çektim."

"Ne kadar?"

"Hatırlamıyorum. Epey büyük bir paraydı sanırım."

"Hesabı kapattın, değil mi?"

"Başka ne yapabilirdim ki? Öldüğü ortaya çıkınca bütün hesaplarını donduracaklardı. Anneannem öldüğünde yaptıkları gibi. O zaman ne işe yarardı, ha? Bana yardım edeceğine söz vermişti. Para vermeyi reddetmiş falan değildi ki."

"Ya imzası? Onu nasıl becerdin?"

"O okula gitmeden önce yazmasını ben öğrettiğim için elyazımız birbirine benzerdi. Hep benim yazımı taklit ettiği için benim de onunkini taklit etmem güç olmadı."

"Bankada kimlik sormadılar mı?"

"Sordular ama biz birbirimize çok benzerdik. Benim yüzüm biraz daha dolgundur, hepsi o kadar. Daha sonra haber gazetelere yansıdığında kimse bir şey demedi. Hatta oranın gazetelerinde resminin çıktığını bile sanmıyorum."

"Ya banka? Bir kapatma dekontu göndermezler mi?"

"Gönderirler elbette, ama bütün mektuplar ev adresine, bana gelir. Ben de bankadan gelen her şeyi hemen yırtıp attım."

"Hemen hemen her şeyi" dedim. "Sonra?"

"Hepsi bu kadar."

"Ya küpeler?"

"Ha, evet. Onu yapmamam gerekirdi sanırım." Pişmanlık ve diğer derin duygusal tepkiler demek olan bir yüz ifadesiyle bana baktı. "Hepsini diğerlerinin yanına koymam gerekir diye düşünüyorum."

"Nereye?"

"Bazı eşyaları hâlâ bizde. Mücevherleri de eski bir çantaya koyarım diye düşünmüştüm. Sanki hep orada saklamış gibi. Kışlık mantosunun cebine falan bırakırım. Sonra onları orada bulur ve şaşırmış gibi yaparım."

"Bu da bir plan" dedim. Bir şeyler kaçırıyor gibiydim ama ne? "Bir an için paraya dönebilir miyiz? Simi'den geri gelince parayla birlikte Lorna'nın ehliyeti de sendeydi. Ondan sonra ne yaptığını anlamaya çalışıyorum."

"Ne demek istiyorsun, anlayamadım."

"Polis raporunda sürücü ehliyeti de yazılıydı, şu halde onu geri koymuşsun."

"Evet. Onu aldığım yere bıraktım. Evet."

"Cüzdanına falan mı.7"

"Evet. Sonra hesabı kendisi kapamış gibi bir görüntü yaratmamın iyi olacağını düşündüm. Sanki gitmeden önce biraz para çekmiş gibi."

"Seni dikkatle dinliyorum" dedim.

"Herkes onun gittiğini sanıyordu, o yüzden benim yapmam gereken şey onun Cuma günü yaşadığı izlenimini bırakmaktı."

"Bir dakika. Ben bütün bu işlerin Cumartesi günü olduğunu sanıyordum. Bu anlattıkların Cuma günü mü oldu?"

"Cuma olmalı. Banka da seyahat acentesi de Cumartesi günü açık değildir ki."

Ağzım açık kaldı diyemem ama ben sanki öyle olmuş duygusuna kapıldım. Dönüp kıza baktım ama Berlyn bunun farkında değildi. O kendi hikâyesine dalmıştı ve benim şaşkınlığının farkına varacak durumda değildi. İnsanı şaşırtan bir kurnazlık ve ahmaklık karışımına sahipti ve normalde, böyle şeyleri fark edebilecek kadar da yaşlıydı.

"Eve gittim. Çok kötü durumda olduğumdan anneme aybaşı sancımın tuttuğunu söyleyip yattım. Cumartesi öğleden sonra yine evine gittim ve postayla gazeteyi içeri aldım. Bunun bir zararı yok diye düşündüm. Ölen ölmüştü nasıl olsa, ne farkedirdi ki?"

"Hesap cüzdanını ne yaptın?"

"Bende kaldı. Kimsenin paranın ortadan yokolduğunu bilmesini istemiyordum."

"Böylece bir ay bekledin ve sonra bir iki tasarruf hesabı açtın." Kendimi kontrol altında tutuyor, suçlayıcı bir şey söylememeye gayret ediyordum. Berlyn durumumu bir ölçüde anlamış olmalıydı ki, başını sallıyor,

pişman ve alçakgönüllü görünmeye çalışıyordu. Lorna'nın ölümünden bu yana geçen on ay içinde kendi kendine ne söylemiş olursa olsun, hepsinin şimdi bana anlattığından çok farklı şeyler olduğu kuşkusuzdu.

"Lorna'nın evinde parmak izlerinin bulunabileceğinden kaygılanmadın mı?"

"Hayır. Dokunduğum her şeyi silmiştim ama parmak izim de kalsa, orada olmaya hakkım vardı. Onun kızkardeşiym. Oraya çok gitmişliğim vardı. Parmak izinin ne zamandan kaldığını bilemezlerdi ki."

"Kendine yeni giysiler ya da yeni bir otomobil almamana şaştım doğrusu."

"Bu doğru olmazdı. Ondan bunlar için para istememiştin."

"Mücevherlerini de istememiştin ama."

"Lorna aldırılmaz diye düşündüm. Neden aldırınsındı ki? Onu bulduğumda öylesine üzülmüştüm ki. Üstelik yapabileceği bir şey yokken birkaç parça mücevheri bana neden çok görsündü ki?"

"Yasaları çiğnediğini biliyorsun, değil mi?"

"Yasaları mı çiğnedim?"

"Hem de birkaç tanesini." Öfkelendiğimi hissediyordum. Kusmak üzere olmak gibi bir şeydi bu. Aslında çenemi tutmam gerekirdi. "Sorun şu, Berlyn: Hırsızlık, delil saklama, cinayet yerine müdahale, adalete engel olma ve çiğnediğin daha bir sürü yasa dışında kendi kızkardeşinin soruşturmasını berbat ettin. Şu anda senin yüzünden serserinin biri dışarda elini kolunu sallayarak dolaşıyor, anladın mı? Ne kadar beyinsizmişsin sen!"

İşte o zaman gerçekten ağlamaya başladı.

Üzerinden uzanıp yanındaki kapıyı açtım. "Çık dışarı. Evine git" dedim. "Daha iyisi, Frankie'ye git ve ben raporumu yazmadan önce annene yaptıklarını anlat."

Bana döndü, burnu kızarmıştı, gözlerinin boyası yanaklarından aşağı akıyordu, bu ihanetim karşısında dili tutulmuştu. "Ama bunlar aramızda kalacak diye anlattım sana. Kimseye söylemeyeceğini söylemiştin."

"Aslında öyle bir şey demedim ama dediysem de yalan söylemişimdir. Ben aslında sefil bir insanım. Bunu anlamamış olduğuna üzuldüm doğrusu. Şimdi in arabamdan."

Berlyn arabadan indi, kapıyı çarptı. Üzüntüsü bir anda öfkeye dönüşmüştü. Suratını cama yaklaştırıp, "Orospu!" diye bağırdı.

Motoru çalıştırıp geri geri hareket ederken öfkeden onu az daha altına alacaktım.

Cheney Phillips'e rastlamayı umarak çevrede dolanmaya başladım. Belki de bir doktor gibi viziteye çıkmıştı. Ben daha çok, Berlyn'in söylediklerini kafamda bir sıraya dizerken elimi meşgul etmeye çalışıyordum. J. D.'nin o kadar telaşlı olmasının, Leda ile gittiği gün ve saati sabitleştirmek için elinden geleni yapmasına şaşmamak gerekirdi. Lorna, Cuma gecesi ya da Cumartesi öldürülmüşse suçsuzdular. Ama cinayet bir gün önce işlenmişse her şey ortadaydı.

Cabana'ya sapıp C C'ye yollandım. Cheney belki oradaydı. Daha geceyarısı olmamıştı. Rüzgâr sertleşmiş, ağaçlar arasında sanki fırtına varmış gibi uğulduyordu ama yağmur yağmıyordu. Dalgalar kıyıya çarptıkça köpükler yükseliyordu. Solumdaki bir yan sokaktan bir araba alarmı sesi geliyor ve bir kurdun ulumasını andırıyordu.

Caliente Cafe'nin park yerinde pek az araç vardı. Bir Cuma gecesi için epey sakindi ve bir avuç insanın arasında Cheney yoktu. Oradan çıkmadan Cheney'in evine telefon ettim. Ama ya evde yoktu ya da telefonu açmıyordu, ben de telesekreterine mesaj bırakmadan telefonu kapadım. Berlyn'in anlattığı hikâyenin mi yoksa Danielle'in Lorna ile Clark Esselmann'ın aralarında geçenler konusunda söylediklerinin mi beni daha çok rahatsız ettiğine karar verememiştim.

Bu kere Montebello'ya sürdüm. Esselmann malikânesi kaldırımsız ve sokak lambasız dar bir sokaktaydı. Farlarım önündeki yolu badanalanmış gibi aydınlatıyordu. Rüzgâr hâlâ kesilmemişti. Camım kapalı olduğu halde uğultusunu duyuyordum. Düşmüş olan iri bir dala çarpmamak için yavaşladım. Gözlerimle arazinin çevresindeki alçak duvarı izliyordum. Bütün bahçe ışıkları sönük, ev karanlıktı. Ay yoktu. Bir baykuş yolun karşı tarafına geçti, çayıra bir an kondu, sonra pençeleri arasında küçük bir karaltıyla havalandı. Bazı ölümler bir kuşun uçuşu kadar sessiz, bazı kurbanlar bir paçavra kadar direnmesizdirler.

Bahçe kapıları kapalıydı. Geri geri gidip otomobil döndürürken ne yapmam gerektiğini düşündüm. Daha sonraları gidip de kapıdaki mikrofona dokunarak geldiğimi bildirmiş olsaydım neler olacağını düşünecektim. Pek bir fark yaratmayacaktı herhalde ama insan asla emin olamazdı. Sonunda vitese taktım ve eve dönüp yattım.

Telefonum öğle saatinde çaldı. Bir saattir uyanıktım ama yataktan kalkmak istememiştim. Artık yaşamımı gece saatlerine göre ayarladığım için öğleden sonra saat ikiden önce kalkma fikrini pek itici buluyordum. Telefon bir daha çaldı. Aslında daha fazla uykuya ihtiyacım var değildi, yalnızca gün-ışığıyla karşılaşmak istemiyordum. Üçüncü çalışında uzanıp telefonu yatağa çektim, almacı kulağımla yastık arasına sıkıştırdım.

"Alo?"

"Ben Cheney."

Dirseğimin üzerinde doğrulup elimi saçlarım arasından geçirdim. "Merhaba. Dün gece seni aradım ama evde değildin galiba."

"Evdeydim. Kız arkadaşım vardı, telefonu saat onda fişten çektik. Sende ne var?"

"Konuşmamız gerek. Soruşturmada ortaya çıkan pislik giderek artıyor."

"Senin dünyadan haberin yok. Az önce şeriflik bürosundan bir arkadaş aradı. Clark Esselmann bu sabah bir kaza sonunda ölmüş."

"Ne?"

"İnanılır gibi değil. Adam yüzme havuzunda elektrığe kapılmış. Yüzmek için suya dalmış ve elektrik çarpmış sanırım. Bahçıvan da ölmüş. Zavallı patronunu kurtarmak için suya atlamış ve onun gibi ölmüş."

Esselmann'ın kızı bir çığlık duyduğunu, aşağı indiğinde ikisinin de ölmüş olduklarını söylemiş. Neyse ki ne olduğunu anlamış da şalteri indirmiş."

"Bu gerçekten garip" dedim. "Sigorta neden kendiliğinden devreye girmemiş? Amacı bu değil midir?"

"Bilemem. Şimdi bir elektrikçi evin bütün hatlarını kontrol ediyor, sonucu ondan öğreneceğiz. Her neyse Hawthorn şimdi olay yeri ekibiyle orada, ben de oraya gitmekteyim. Gelip seni almamı ister misin?"

"Bana altı dakika izin ver, seni sokakta bekliyorum."

"Görüşürüz."

Cheney ile Clark Esselmann'ın malikânesine vardığımızda zile basıp geldiğimizi öteki uçtaki birine bildirdi. Adam, "Bir dakika, kontrol edeyim" deyip dahili telefonu kapattı. Ben yolda Cheney'e Esselmann'ın Güdük Stockton ile çatışmasını, Berlyn ile konuşmamı ve Dantelle'in Esselmann'ın Lorna ile ilişkisi hakkında söylediklerini nakletmiştim.

"Çok çalışmışsın" dedi.

"Yeteri kadar değil. Dün gece adamla konuşmak için buraya geldim. Ne söyleyeceğimi bilemiyordum ama evi karanlık bulunca sözde sapıklıkları hakkında soru sormak için ev halkını uyandırmayı göze alamadım."

"Eh, artık çok geç."

"Öyle."

Bahçe kapıları açıldı, içeri girdik. Araba yolunda iki polis aracı bir elektrikçi kamyoneti ve herhalde adli tıp doktoruna ait olan bir resmi otomobil vardı. Cheney, Mazda'yı sonuncunun arkasına park etti, eve yaya yürüdük. Evin önünde bir itfaiye kurtarma aracıyla bir turuncu beyaz ambulans ve bir de siyah beyaz şeriflik arabası duruyordu. Kapıdaki üniformalı şerif yardımcısı yolumuzu kesti. Cheney kimliğini gösterdi, ikisi kısaca bir şeyler konuştular, adam içeri girmemiz için el salladı.

Kapıdan geçerken, "Sana neden izin veriyorlar?" diye mırıldandım.

"Hawthorn'a bunun bizim üzerinde çalıştığımız bir olayla ilgili olabileceğini söyledim. İşine karışmadığımız sürece bir sorun yok." Cheney dönüp parmağını yüzüme doğru salladı. "Bir iş çıkarırsan boynunu kopartırım, ha!"

"Niye çıkartayım ki? Ben de senin kadar merak ediyorum."

Evin arka tarafındaki büyük köy mutfağından geçtik. İçerisi sessizdi. Ne bir ses, ne bir elektrik süpürgesi gürültüsü ne de çalan telefonlar. Serena'yı da, evde çalışanları da göremedim. Kapılar açık, veranda, görevleri belirsiz insanlarla dolu bir film seti gibi kalabalıktı. Çoğunluğu havuzdan uzakta amaçsızca dolaşırken ekibin gerekli elemanları çalışmalarını sürdürüyorlardı. Fotoğrafçıyı, adli tıp doktorunu ve yardımcısını tanıdım. İki sivil detektif ölçü alıyorlardı. İçeri kabul edilişimize göre kimse orada bulunma hakkımız olup olmadığını sorgulamamaktaydı. Görebildiğim kadarıyla henüz bir cinayet işlendiği tespit edilememişti ama Esselmann'ın toplumun saygın bir üyesi olması nedeniyle olay yerine azami titizlik gösterilmekteydi.

Esselmann'ın ve bahçıvanın cesetleri sudan çıkarılmıştı. Şimdi ikisi brandayla örtülü olarak yanyana yatıyorlardı. Biri çıplak, biri iş ayakkabıları içinde iki çift ayak görünüyordu. Çıplak ayakların tabanlarında yanık izleri vardı ve ayak yer yer kararmıştı. Köpeği görmeyince bir yere kapatılmış olduğunu tahmin ettim. İkinci bir sağlık görevlileri ekibi bir kenarda durmuş, herhalde doktorun cesetlerin morga kaldırılabilceği kararını vermesini bekliyordu.

Cheney beni bırakıp yanımdan ayrılmıştı. Orada bulunmaya benden fazla bir hakkı olmadığı halde insanların arama karışmakta bir sakınca görmemişti. Bense mümkün olduğu kadar göze çarpmamaya çalışıyordum. Dönüp çevreme bakındım. Bahçıvanın o sabah çalıştığı yeri görebiliyordum: Taflanların bir kısmı kırılmıştı. Elektrikli makası herhalde suya atlarken attığı yerde duruyordu. Havuzun karanlık yüzeyi çok eğimli olan çatının bir kısmını yansıtmaktaydı. Herhalde aşırı çalışan hayalimin bir uydurması olacaktı ama sabah havasında hafif bir pişmiş et kokusu alabiliyordum.

Verandadan evi dört garaja bağlayan üstü kapalı geçide kadar yürüyüp geri döndüm. Esselmann'ın ölümünün kaza olmadığına emindim ama bu olayın Lorna'nın ölümüyle nasıl ilişkili olacağını da göremiyordum. Lorna'yı Esselmann'ın öldürmüş olması muhtemeldi ama buna pek de ihtimal veremiyordum. İlişkilerinden pişman olmuş veya açığa çıkacağından korkmuş olabilir ve belki de bunun için intihar etmek istemiş olabilirdi. Ama ne korkunç bir ölüm yoluydu bu. Serena da orada olabilir ve onunla birlikte ölebilirdi.

Evin havuza yakın kenarında bir hareketlilik gördüm: Elektrikçi iki detektifle konuşuyordu. O anlattıkça hepsinin elektrik tablosundan pompa, filtre ve ısıtıcının bulunduğu küçük barakaya baktıklarını

görebiliyordum. Elektrikçi havuzun öteki ucuna gitti, hâlâ konuşarak çömeldi, detektiflerden biri eğilip suya baktı. Sonra dizlerinin üzerine çöküp biraz daha eğildi. Elektrikçiye bir soru sordu, ceketini çıkardı, gömleğinin kolunu sıyırdı, elini suya soktu. Fotoğrafçı çağırıldı, detektif yeni talimatlar verirken makinesine yeni film takıp objektifi değiştirdi.

Öteki detektif, adli tıp doktorunun yanına gitmiş, konuşuyorlardı. Ambulans ekibi cesetleri araca koymaya hazırlandı. Ben durduğum yerden haberin toplanmış personel arasında yayıldığını izleyebiliyordum. Haber her neyse birer ikişer herkese yayıldı. Detektif uzaklaşınca ben adli tıp yardımcısına yaklaştım. Sabırlı olduğum takdirde haberin bana kadar ulaşacağını biliyordum. Elektrikçi veranda masasına bırakmış olduğu alet çantasını almaya geldi. Bu arada adli tıp yardımcısı o ana kadar pek yapacak işi olmayan parmak izi teknisyeni ile konuşuyordu. Üçü birden havuza bakarak konuşmaya başladılar. Adamın koluna dokundum. "Özür dilerim, sözünüzü kesmek istemem ama az önce ne demiştiniz?" "GFI ile bir sorun var dedim. Tel gevşemiş ve şalter o yüzden çalışmamış. Havuzun içindeki lambalardan biri patlamış olduğundan suya akım vermiş."

"Ben terimin GFCl olduğunu sanıyordum, toprak devresi kesicisi yani."

"Aynı şeydir. Her ikisini de kullanırız. GFI daha kolay söylenir, herkes de ne demek istediğini anlar."

Elektrikçi yirmi dört yirmi beş yaşlarında temiz yüzlü bir gençti, uygar dünyanın daha düzenli işlemlerini sağlayan o uzman ordusundan biri. "Bugüne kadar bu kadar garip bir şey görmemiştim" dedi yanındaki adama. "Bunun gibi bir sualtı projektörünü kırmak için bir sopa alıp yukardan vurman gerekir. Detektif havuzun en son ne zaman bakıma alındığını araştırarak. Bu işte çok büyük bir tazminat söz konusu." Parmak izi teknisyeni, "Bahçıvan yapmış olabilir mi?" diye sordu.

"Neyi? Bir havuz projektörü kazayla kırılmaz ki. Detektife de söyledim, cam çok kalındır. Bunun için uğraşmak gerekir. Gece havuz ışıkları yanarken kırılmış olsa biri görürdü, gündüzün, havuz böyle siyah karoyla döşenmişken sığ yeri bile görünmez."

Detektif verandanın öteki yanından elektrikçiye çağırıldı.

Ben kasetteki "her gün aynı saatte giriyor" cümlesini hatırlamıştım. Belki de seçilen kurban Esselmann değildi. Belki Serena'nın ölmesi planlanmıştı. Cheney'i arandım ama göremedim. İki detektiften en yakın olanına yanaştım. "Bay Esselmann'ın kızıyla konuşmamın bir sakıncası var mı? Yalnızca bir dakika. Arkadaşıyım."

"Bay Esselmann'ın ölümünü konuşmanızı istemiyorum. O benim işim."

"Onun hakkında konuşmayacağım."

Bir an yüzüne baktı, sonra bakışlarını kaydırdı. "Kısa olsun" dedi.

20

Mutfaktan geçip evin ön tarafına gittim. Holde sağa dönüp yukarı çıktım. Yatak odalarının yerlerini bilmediğimden oda oda dolaşmaya başladım. Koridorun ucunda T biçimli küçük bir koridor, bunun sağında bir oturma odası, solunda bir yatak odası vardı. Serena sütunlu bir yatağa uzanmıştı, üzerinde hafif bir battaniye vardı. Oda güneşli ve genişti. Pencerelelere beyaz perdeler asılmıştı, bütün ahşap aksam da beyazdı.

Serena uyumuyor gibiydi. Kapı kenarına vurup bekledim. Başını çevirip baktı. Ağladığını sanmıyorum. Solgun yüzünde gözyaşı izi yoktu, gözlerindeki ifade, eğer insan o ayrımı yapabilirse, üzüntüden çok kabullenmeydi.

"Aşağıda işleri bitti mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Daha bir süre sürer sanırım. Çağırمامı istediğin biri var mı?"

"Yok. Roger'a telefon ettim. İşinden kurtulur kurtulmaz geleceğini söyledi. Bir şey mi istiyordun?"

"Sana bir soru sormam gerek. Eğer bir sakıncası yoksa."

"Sor bakalım."

"Sen havuza her gün girer misin?"

"Hayır. Ben yüzmeyi hiç sevemedim. Yüzmek babamın tutkusuydu. Havuzu da beş yıl önce yaptırttı."

"Evde başka yüzen var mı? Hizmetçilerden biri ya da aşçı mesela?"

Bir an düşündü. "Ara sıra bir arkadaş telefon edip havuzu kullanıp kullanmayacağını sorabilir, hepsi o kadar. Neden sordun?"

"Şu anda alınma koşullarını söylemek istemediğim bir ses

kaydı dinledim. Lorna'nın konuştuğu bir adam "her gün aynı saatte giriyor" diyordu. Bunun yüzmeye ilgili olduğunu düşünmüştüm ama o sırada bir anlam verememiştim. O yüzden "her gün aynı saatte giren biri" var mı diye merak etmiştim."

Gülümsedi: "Yalnızca köpek ve o da Babam girdiği zaman girerdi. Onu geçen gece gördün. Babam yüzerken o da yanında yüzer."

"Adı Max'di değil mi?"

"Maxine. Kısaltınca Max oldu. Aslında cins köpek olduğu için adı daha da uzundur."

"Ben köpeğin erkek olduğunu sanmıştım. Maxine, ha? O nasıl? Aşağıda görmeyince senin yanında sanmıştım."

Serena doğruldu. "Hatırlattığın için teşekkür ederim. Hâlâ kuaförde. Bu sabah erkenden götürmüştüm. Dükkân sahibi randevuyu kesinleştirmek için erkenden uğramıştı. Saat on birde alacaktım ama unuttum işte. Bayan Holloway'a gidip almasını söylesene. En azından telefon et de olanları anlat. Zavallı Max, zavallı kızcağız. Babamsız ölür artık. İkiisi etle tırnak gibiydiler."

"Bayan Holloway kâhya kadın mı? Onu da görmedim ama istersen ben telefon ederim."

"Lütfen. Roger belki eve gelirken uğrar alır. Montebello Köpek Kuaförü. Numarası mutfakta var. Sana zahmet vermek istemezdim."

"Ne zahmeti? İyi misin?"

"İyiym aslında. Bir süre yalnız kalayım, sonra aşağı ineceğim. Detektifle bir daha konuşmam gerekecek herhalde. Bütün bunların olduğuna inanamıyorum. O kadar garip ki."

"Acele etme" dedim. "Köpeği daha sonra birinin alacağını söylerim. Kapıyı kapayayım mı? Daha sessiz olur."

"Peki. Teşekkür ederim."

"Önemli değil. Babana çok üzüldüm."

Kapıyı arkamdan kapayarak odadan çıktım. Mutfğa inip köpek kuaförüne telefon ettim, Serena'nın arkadaşı olduğumu, babasının öldüğünü söyledim. Karşımdaki kadın gayet kibar davranıp başsağlığı diledi. Dükkân saat üçte kapanacağı için evine giderken Max'i bırakabileceğini söyledi. Ben de Bayan Holloway ya da Serena'nın göreceğini umarak bir kâğıt yazıp bıraktım.

Verandaya döndüğümde cesetler götürülmüş, fotoğrafçı eşyalarını toplayıp gitmişti. Elektrikçiden ve adli tıp doktorundan eser yoktu. Şimdi parmak izi uzmanı çalışıyordu. Cheney'in havuzun öteki ucunda iki detektiften genciyle konuşmakta olduğunu gördüm. Beni tanıştırmamışsa da, bunun arkadaşı Hawthorn olduğunu tahmin ettim. Beni görünce konuşmasını bitirip yanıma geldi. "Nereye gittiğini merak ettim. Burada işleri bitti sayılır. Gitmek ister misin?"

"Gidelim bari" dedim.

Evden çıkana kadar pek konuşmadık. Cheney'in park ettiği yere gelince, "Ne düşünüyorsunuz?" diye sordum.

"Bir kaza olamaz. Gülünç bir şey bu."

Cheney kapıyı açıp girmem için tuttu. "Pek öyle görünmüyor ama bakalım ne bulacaklar."

Kapımı kapayarak konuşmamızı kesti. Ben de uzanıp onun kapısının kilidini kaldırdım, gelip içeri girmesini bekledim.

"Kurallara uymayı bırak da oyunu doğru dürüst oyna" dedim. "Ne düşünüyorsun?"

, "Bence bir tahminde bulunmak aptallık olur."

"Haydi haydi, Cheney. Bu ancak cinayet olabilir. Biri havuz lambasını patlattı, sonra da GFI'ı devreden çıkardı. Sen bunun kaza olduğuna inanmıyorsun. Hawthorn'a Lorna ile Esselmann'ın ölümleri arasında bir ilişki olabileceğini söyleyen sendin."

"Ne ilişkisi?"

"Onu ben sana sordum. Sen insanı çıldırtırsın. Pekâlâ, önce ben başlayayım. Bence olan şu."

Cheney gülümseyerek kontak anahtarını çevirdi. Kolunu koltuğun arkasına atıp arka camdan baktı, bahçe kapısı arasından insanın soluğunu kesen bir umursamazlıkla çıktı. Yola gelince birinci vitese takıp otomobili çevirdi. Benim evime giderken ona Leda'nın gizli ses kaydını anlattım. Notlar yanımda değildi ama konuşmalar da akılda kalmayacak kadar karışık değildi. "Bence kasette adam planını anlatıyor. Esselmann'ı öldürmenin bir yolunu bulmuş ve kendini pek kurnaz sanıyor. Belki de Lorna'nın bunu eğlenceli bulduğunu sanmıştı ama anlaşıldığı kadarıyla öyle bir şey olmamış. Lorna'nın banttaki sesini dinlemelisin. Kızmıştı, adam da hepsi şakaymış gibi davranıyordu. Sorun şurada: Adam planını bir kere Lorna'ya anlattı mı artık açığa çıktı demektir. Eğer planını gerçekleştirirse Lorna cinayeti onun işlediğini bilecekti. Lorna'nın tepkisine bakılırsa onun çenesini tutacağına güvenemezdik."

"Pekâlâ senin kuramın ne?"

"Bence Lorna çok şey bildiği için öldürüldü."

Cheney yüzünü buruşturdu. "Evet ama Lorna Nisan'da öldü. Adam Esselmann'ı öldürmek istediye neden bu kadar bekledi? Kendisini kaygılandıran tek şey Lorna'nın konuşması ise, neden herifi de onun ölümünden hemen sonra öldürmedi?"

"Bilemiyorum" dedim. "Belki de ortalık sakinleşene kadar beklemeyi uygun gördü. Eğer acele etseydi dikkatleri üzerine çekerek belki de."

Beni dinliyordu ama ikna olmadığını görüyordum. "Cinayet planına dön" dedi. "Adam ne yapmak istiyordu?"

"Bence o olanın bir değişik biçimini anlatıyor. Clark ile Max her sabah aynı şeyi yapıyorlar. Clark havuza bir değnek atıyor ve köpek gidip getiriyor. Bu iş için yetiştirilmiş. Ondan sonra ikisi birlikte yüzüyorlar. Şu halde durumu şöyle düşün. Havuza elektrik verilmiş diyelim. Clark değneği atıyor. Köpek suya atlıyor ve akıma kapılıyor. Clark köpeğinin başının dertte olduğunu görüyor. O da ardından suya atlıyor ve o da ölüyor. Olay bir kazaya benziyor. Zavallı adamcağız. Köpeğini kurtarmaya çalıştı ve o yüzden öldü. Gerçekte ise Serena köpeği kuaföre götürdüğü için Clark bugün tek başına girdi suya. Clark ve köpek yerine Clark ve bahçıvan var ortada ama sahne hep aynı."

Cheney bir an sessiz kaldı. "Banttaki sesin Lorna'nın olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu. "Onun sesini hiç duymadın ki? Adam Serena ile konuşuyor da olabilirdi."

"Serena'nın orada işi neydi peki?" diye sordum. Soruları sormanın yanıtlamaya çalışmaktan daha zevkli olduğunu farketmemiştim."

"Orasını henüz uyduramadım. Serena köpeğin yem olarak kullanılmasından hoşlanmadığı için onu alıp kuaföre götürüyor."

"Serena ile konuştum. Ses onun sesine benzemiyordu."

"Bir dakika. Bu hile oluyor. Bana seslerin parazitli olduğunu söylemiştin. J. D. ile konuştun ve sesin onunkine de benzemediğini söyledin."

"Doğru" dedim istemeye istemeye. "Ama sen Serena'nın babasını öldürdüğünü ima ediyorsun ve ben de buna inanmıyorum. Bunu neden yapsın ki?"

"Adamın büyük parası var. Miras ona kalmıyor mu?"

"Belki ama onu öldürmesine ne gerek var? Zaten bir kalp krizi geçirmişti ve sağlığı bozuktuk. Yapması gereken tek şey beklemektir ve bu da herhalde pek uzun sürmeyecekti. Ayrıca ikisini bir arada gördüm. Aralarında sevgiden başka bir şey yoktu. Babasının inatçılığı hakkında ara sıra bir şikâyet ama ona hayran olduğu da açıkça görülüyordu. Her neyse, kaseti almaya çalışacağım, bir kere de sen dinlersin."

"Kaset kimde?"

"Leda'da. Dün gece J. D.'yi geri almak için gönderdi. Aslında her ikisi de sanık adaylıklarından kurtulmuş değiller. İkisi de kaseti polise vereceğimden korkuyorlardı. İkisi de olay gününde başka bir yerde olduklarını kanıtlamıyorlar. J. D. geçimini neyle sağlıyor, biliyor musun? Elektrikçi. Bir havuza cereyan vermeyi ondan iyi bilen yoktur herhalde."

"Şehir bunu yapmasını bilenlerle doludur" dedi Cheney. "Üstelik, senin kuramın doğruysa, Esselmann'ı öldürenin, evi, havuzu ve köpekle ilişkisini bilen birisi olması gerek."

"Doğru."

"Bu da bizi yine Serena'ya getirir."

"Olabilir" dedim. "Ama bunları bilen biri de Roger Bonney'dir."

"Onun nedeni ne olabilir?"

"Hiçbir fikrim yok ama Lorna ile Esselmann arasında bir halkadır."

"Eh, Roger, Gündük'ü tanıyorsa çember tamamlanmış olacak, biz de kendisini cinayetle suçlayabiliriz."

Cheney şaka yapıyordu ama can alıcı bir noktaya değinmişti ve içimde bir huzursuzluk dalgasının yayıldığını hissediyordum.

Danielle'i ve o daracık sokağın karanlığında kaybolan adamı düşündüm. "Bunun Danielle'e saldıran adam olmadığını nereden biliyoruz?" dedim. "Belki de ona yapılan saldırı da diğerleriyle bağlantılıdır."

Cheney evimin önüne varmıştı, otomobili durdurdu, vitesi boşa alıp el frenini çekti. Bana döndüğünde yüzündeki gülümsemeden eser kalmamıştı. "Bana bir iyilik yap da biraz başka şeyler düşün. Eğlenceli bir oyun ama sen de benim kadar biliyorsun bütün söylediklerinin anlamsız olduğunu."

"Ben yalnızca kuram geliştiriyorum."

Uzanıp saçımı hafifçe çekti. "Kendine dikkat et. Haklı olsan ve bütün bunlar bağlantılı olsa bile kendi başına bir şey yapamazsın. Bu ilçe şerifinin olayıdır. Seninle bir ilgisi yok."

"Biliyorum."

"O zaman bana öyle bakma. Kişisel bir şey değil bu."

"Kişisel" dedim. "Özellikle Danielle söz konusu olduğunda."

"Kaygılanmayı bırak. O güvencede."

"Daha ne kadar? Her an yoğun bakımdan çıkarabilirler. Hastaneler yüksek güvenlikli yerler değildir. Oraya girip çıkanları bir görsen."

"Haklısın. Ne yapabileceğimizi bir düşüneyim hele. Yakında konuşuruz, tamam mı?" Gülümseyince ben de gülümseyerek kendisine karşılık verdim.

"Tamam."

"İyi. Sana çağrı cihazımın numarasını vereyim. Bir şey bulursan bana da haber ver."

"Olur." Otomobili yeniden vitese geçirmeden numarayı söyleyip ezberletmek için bana da tekrarlattı.

Kaldırımda durup uzaklaşan Mazda'nın ardından baktım, sonra eve girdim. Cumartesi öğleden sonraydı, saat üçe geliyordu. Cheney'in numarasını yazıp kâğıdı masamın üzerine bıraktım. Canlılığı kaybetmiş, boşlukta kalıvermişim sanki. Yanıt, bakmak için yana döndüğümde gözlerimin önünde beliren lekeler gibi görüş alanımın hemen dışındaydı sanki. Bulmacanın bütün parçalarını birleştiren bir olaylar zinciri olmalıydı. Bir iki yanıt gelene kadar bütün soruları bir yana bırakmalıydım. Döner merdivenimden çatıya çıkıp üstümü değiştirdim, eşofmanımla koşu ayakkabılarımı giydim. Anahtarımı cebime koyup Cabana Bulvarı'na doğru koşmaya başladım.

Gün açık ve serindi, öğleden sonra güneşi uzaktaki dağların üzerine altın bir şurup gibi dökülüyordu.

Okyanus göz kamaştıran elma tan bir haliydi. Koşmak bir zevkti ve bedensel aktivitenin neşesini tam olarak veriyordu. Dört mil koştum ve eve döndüğümde duşumu yapıp günümü yeniden başladım. Sabah vakit

bulamadığım gazetemi okudum. Dışarı çıkıp bir iki alışverişimi yaptım, dönüşte bir şişe şarap aldım. Sonunda çalışacak kadar rahatlayıp masamın başına oturduğumda saat altı olmuştu. Tekrar indeks kartlarıma döndüm. Aslında belli bir şey yapmıyor, bundan sonra ne yapacağıma karar verene kadar ellerimi meşgul ediyordum. Kırık çerçevelerin bulunduğu kesekâğıdına gözüm ilişti. Tüh. Danielle'in çarşaflarını temizlemeciye götürmeyi unutmuşum. Ama hiç olmazsa çerçeveleri değiştirebilirdim. Yeni çerçeveleri alıp mutfak bankosuna gittim. Çöp sepetini yanıma çekip kesekâğıdından resimleri çıkardım. Hepsi de renkli dört fotoğraf vardı. Birincinin çerçevesini çıkarıp baktım: Bir piknik masasının üstünde güneşlenen üç kedi. Bir tekir, fotoğrafta ötümsüzleşmeye pek alışı etmeden masadan yere atlamak üzereydi. Diğer ikisi uzun tüylü, biri beyaz diğeri siyahtı. Kameraya biri küstahça, diğeri ilgisizce bakmaktaydılar. Danielle arkaya tarihi ve kedilerin adlarını yazmıştı: Smokey, Tiger ve Cheshire. Fotoğrafi kırık çerçeveden çıkartırken cam ikiye ayrıldı, iki parçasını ve çerçeveyi çöp sepetine attım. Yeni çerçeveyi aldım, camını çıkartıp fotoğrafı araya soktum, camı yine yerine taktım. İkinci fotoğrafla aynı şeyleri tekrarladım, bunun camının bir köşesi çatlamıştı ama çerçeve kurtarılabilir gibi değildi. Bunda bir yelkenlide iki gençle bir genç kadın vardı. Herkesin ellerinde birer kutu bira, güneşten yamış yüzler, rüzgârda dalgalanan saçlar. Resmi Danielle çekmiş olmalıydı. Hâlâ masumluğuna sahipken iyi arkadaşlarıyla geçirilen iyi bir gün olmalıydı. Bir zamanlar ben de böyle şeyler yapardım. Eve ölesiye yorgun ve kir pas içinde gelirdin ama geçirdiğin günü de asla unutmazdın. Son resimde Danielle ile Lorna giyinmiş kuşanmışlar bir gece kulübünde oturuyorlardı. Çerçeve içine kartondan bir çerçeve geçirilmiş, resmin kenarları saklanarak iki kız ortaya çıkarılmıştı. Bu, geçimini böyle yerlerde resim çekerek kazanan bir ticari fotoğrafçının işine benziyordu. Nerede çekildiğini kestirmek imkânsızdı. Los Angeles ve Vegas'ta, ıslık ıslık bir gece kulübü, yemek ve dans. Arka planda bir orkestra yerinin bir bölümüyle saksı içinde bir çiçek görölüyordu. Önlerindeki masada şampanya kadehleri. Her iki kadın da gayet zariftiler. Lorna çok güzeldi: Siyah saçlar, badem gözler, kusursuz oval bir yüz. Dudaklarındaki çok hafif gülümsemeyle çok ciddiye. Üzerinde uzun kollu, dört köşe, açık dekolteli siyah satenden bir kokteyl elbisesi vardı. Elmaslı halka küpeler kulaklarından sallanıyordu. Danielle'in üstünde göğüs kısmı sıkı ve payetli yeşil bir bluz, eğer zevkinde yanılmıyorsam herhalde altında da mini etek vardı. Uzun siyah saçları Fransız modasına göre taranmıştı. Lorna'nın arkasına uzanan erkek eli ve kolunu farkedince kalp atışlarım birden hızlandı. Fotoğrafi çerçevesinden çıkardım. Karton çerçeveyi de çıkarınca o gece masa başında oturan dört kişinin tümünü de görebiliyordum: Roger, Danielle, Lorna ve Güdük Stockton. Tam isabet, diye düşündüm. Belki her şey değil, ama bulmacanın kalbi bu işte. Fotoğrafi yanıma alıp telefona gittim, Cheney'in çağrı cihazının numarasını, sonra da sinyali alınca kendi numaramı tuşladım. Telefonu kapadım. Beni aramasını beklerken masamın başına geçip notlarını düzenledim, Roger'ın adının geçtiği bütün kartları önüme dizdim. Çoğu kendisiyle ilk görüşmemden kalmış, Serena ile konuştuktan sonra birkaç tane daha eklemiştim. Tahtama iliştiirdiklerime baktım ama onların arasında başka bir şey bulamadım. Kartları tarot falına bakar gibi önüme yaydım, onunla konuştuktan sonra aldığım notları çıkardım. Roger, Lorna'nın onu Cuma sabahı aradığını söylemişti. Günü daire içine aldım, yanına bir soru işareti koydum, kartla fotoğrafı birbirlerine iliştiirdim. Telefon çaldı. "Kinsey Millhone" dedim refleks bir hareketle. "Ben Cheney. Ne var?" "Pek emin değilim. Sana bulduğumu söyleyeyim, sen bana düşündüğünü söyle." Fotoğrafları nasıl elde ettiğimi anlattıktan sonra elimde tuttuğumu iyice tarif ettim. "Roger ile Güdük'ten söz ederken şaka ettiğini biliyorum ama kent dışında birlikte fahişelerle eğlenecek kadar iyi tanıyorlardı birbirlerini. Notlanma baktım ve ilginç bir tutarsızlıkla karşılaştım. Roger bana Lorna'nın onu Cuma sabahı aradığını söylemişti, ama bunu yapamazdı çünkü o sırada ölmüştü." Kısa bir sessizlik oldu. "Bununla nereye varmak istediğini anlayamadım." "Hiçbir fikrim yok. O yüzden seni arıyorum. Roger ile Güdük'ün birlikte çalıştıklarını varsayalım. Lorna, Roger'e Esselmann ile ilişkisinden söz etmişse ikisi bu bilgiyle adama baskı yapıyor olabilirlerdi. Esselmann istediklerini yapmayınca da..." "Güdük onu öldürdü mü? Saçma. Güdük'ün binbir türlü tezgâhı vardır. Bu olmazsa bir başkasına döner, o olmazsa başkaları çıkar. Stockton işadamıdır. Esselmann'ın ölümü onu engellemiştir, çünkü şimdi Clark'ın yerine biri seçilene kadar beklemek zorundadır falan filan..." "Ben Stockton yaptır demiyorum. Bence cinayeti işleyen Roger. Havuz teçhizatına erişme imkânına sahip o. Lorna'ya erişme imkânı olan o. Ayrıca Danielle'i de tanıyordu. O gece Stockton'la iş konusunu konuştular diyelim. Tek tanık Danielle'di." "Bunu nasıl kanıtlayacaksınız? Bunların hepsi varsayım. Somut bir şey yok elinde. En azından savcılığa götürebileceğin bir şey." "Ya kaset?"

"O herhangi bir şeyin kanın değil. Bir kere yasadışı. Sonra konuşanın Lorna olduğunu da bilmiyorsun. Herhangi bir şeyden söz ediliyor olabilir. "Zehirli ağacın meyvesi" deyimini duymuş muydun? Seni bıraktığımdan beri bu işi düşünüyorum. İyi bir savunma avukatı seni mahkemede paramparça edebilir."

"Ya Roger'ın Lorna'nın onu Cuma günü aradığını söylemesi?"

"Adam yanılmış olabilir. Başka bir gün telefon etmiştir."

"Peki kendisiyle konuşmaya gidip gizlice banda alsak. Ona sorsak..."

Cheney sabırsızlık ve öfkeyle sözümü kesti. "Ne soracaksın? Kapısını vurup da, 'Merhaba, Roger. Ben Kinsey. Bugün kimi öldürdün bakalım? Yok yok, merakımdan sordum. Lütfen yakamdaki şu yapma çiçeğe doğru konuşur musun?' mu diyeceksin? Bu senin işin değil. Bunu kabul et artık. Yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Saçma."

"Eh, saçmayla yaşayacaksın o halde. Bunları seninle konuşmamamız gerek aslında."

"Cheney, kötülerin kazanmasından bıktım artık. İnsanların cinayet işleyip ellerini kollarını sallayarak dolaşmalarından bıktım. Yasalar neden bizleri değil de onları koruyor?"

"Seni anlıyorum, Kinsey ama bu gerçekleri değiştirmez. Roger konusunda haklı olan bile adamı kıştırmanın imkânı yok, o yüzden bırak bu işin peşini. Nasıl olsa bir gün yanlış bir adım atacaktır, biz de onu o zaman yakalayacağız."

"Görelim bakalım."

"Budalaca bir şey yaparsan yanacak olan sensin, o değil. Seninle daha sonra konuşuruz. Şu anda biri daha arıyor."

Öfkeden çıldıracak gibiydim telefonu kaparken. Haklı olduğunu biliyordum ve haklı olması beni daha çok rahatsız ediyordu. Bir an durup Lorna ile Danielle'in fotoğrafına baktım. Onları düşünen bir tek ben mi vardım? Bulmacanın kayıp parçası elimdeydi ama seçeneğim yoktu. Etkisizliğimde insanı küçülten bir şey vardı. Çaresizlik içinde odayı arşınlamaya başladım. Telefon çalınca hemen açtım.

"Ben Cheney..." Sesi bir garipti.

"Arayacağını umuyordum. Bak aramızda kalsın ama bunu yapmanın bir yolu var..." Onun özür dilemek için açtığını sanmıştım. Birlikte yapacağımız bir şey söyleyeceğini tahmin ettiğimden sözlerine hiç de hazırlıklı değildim.

"Beni arayan hastaneydi. Yoğun bakım hemşiresi. Danielle'i kaybettik. Az önce ölmüş."

"Ölmüş mü?"

"Kalp sektesinden. Bir şey yapamamışlar."

"Danielle ölmüş mü? Saçma. Daha dün gece gördüm onu."

"Kinsey, çok üzgünüm. Şimdi telefon ettiler. Ben de senin kadar şaşırdım. Benden duymanı istemezdim ama bilmen gerekir diye düşündüm."

"Cheney." Onun sesinde merhamet varken benimki azarlayıcıydı.

"Gelmemi ister misin?"

"Hayır, gelmeni istemiyorum. Beni rahat bırakmanı istiyorum. Neden böyle yapıyorsun?"

"On beş dakikaya kadar oradayım." Hat kesildi.

Telefonu elimden bıraktım. Hâlâ ayakta olduğum halde elimle ağzımı örttüm. Neler oluyordu? Roger'e el sürülemezken Danielle neden ölüyordu? İlk başta hiçbir şey hissedemedim. İlk tepkim garip bir boşluk, bir duygusuzluk olmuştu. Cheney'in söylediğini düşündüm ama duygusal bir tepki olmadı. Bir maymun gibi bilginin bu parlak parasını elime almış çevirip duruyordum. Kafamın içinde inanıyordum ama kalbimle anlayamıyordum. Belki bir dakika öylece kıpırdamadan durdum; duygularım geri geldiğinde yaşadığım yas değil, giderek artan bir öfkeydi. Yerin derinliklerinden çıkan bir yaratık gibi öfkem birden yüzeye çıktı ve harekete geçtim.

Telefonu açtım, pantolonumun cebinden limuzinde verilen kartı çıkardım. Numara oradaydı: Ölüm demek olan tılsımlı rakamlar kümesi. Ne yaptığımı farketmeden numarayı çevirdim.

İki çalıştan sonra telefon açıldı. "Evet?"

"Lorna Kepler'i Roger Bonney Öldürdü" dedim.

Sonra kapayıp oturdum. Yüzümden alevler çıkıyordu, kısa bir süre de ağıladım.

Banyoya gidip pencereden baktım, ancak sokak karanlıktı. Masama döndüm. Tanrım! Ne yapmıştım ben?

Telefonu açıp numarayı bir daha çevirdim. Çaldı çaldı ama açılmadı. Telefonu kapadım. Ellerim titreyerek alt çekmecedan tabancamı çıkarıp yeni bir şarjör taktım. Tabancayı pantolonumun arkasına, belime yerleştirdim, ceketimi giydim. Çantamı ve anahtarları aldım, ışıkları söndürdüm ve kapıyı arkamdan kapattım.

101 nolu otoyoldan Colgate'e doğru gidiyordum. Dikiz aynasına sürekli bakıyordum ama limuzin görünürlerde yoktu. Little Pony Yolu'nda çıkış rampasına girdim, sağa dönerek panayır alanından geçip State Caddesi kavşağına kadar gittim. Kavşakta ışığın değişmesini beklerken parmaklarımla direksiyonda trampet çalıyordum. Yine dikiz aynasına baktım.

Karanlık bir benzin istasyonundan geçtim. Yakınlarda bir mağazada hırsız alarmının çaldığını duyuyordum ama ne polis vardı ne de meraklı yurttaşlar. Gerçekten hırsız girmişse keyifle soyabilirdi mağazayı. Alarm zillerinin çalmasına o kadar alışmışsınız ki, bir yanlışlık olduğunu düşünerek hiç umursamayız. Altı blok sonra daha küçük bir kavşağı arkamda bıraktım ve sular idaresine giden yola girdim.

Bölge genelde ıssızdı, ara sıra sağımda bir ev görüyorsam da yolun ötesindeki arazi kayalıktı. Susuzluktan çevre tepelerden inen çakalların ulumaları duyuluyordu. Yırtıcı hayvanlar için saat henüz erkense de sürü kendi yasasına uyuyor olmalıydı. Bu gece avlanmaya çıkmışlardı. Talihsiz bir yaratığın canını kurtarmak için uçar gibi kaçtığını görür gibiydim. Çakal avını çok çabuk öldürürdü ki, bu kurbanı için merhametliydi ama fazla avunulacak bir şey de değildi.

Aritma tesisine döndüm. Binanın ışıkları yanıyordu, önünde dört araç vardı. Çantamı kilitlediğim otomobilimde bıraktım. Limuzinden hâlâ eser yoktu. Ama herif cinayet işlemek için limuzinini kullanmaz diye düşündüm. Herhalde gorillerini gönderirlerdi, onlar da herhalde önce Roger'ın evine giderlerdi. Bir kenarda ilçenin resmi bir kamyonu duruyordu. Geçerken elimi uzattım. Kaput hâlâ sıcaktı. Merdivenlerden çıkarak aydınlık kapıya doğru yürürken tabancanın belimdeki güven verici varlığını hissediyordum. Camlı çifte kapıları açtım.

Resepsiyon masası boştu. Bir zamanlar orada Lorna Kepler oturmuştu. Onun bütün gün burada oturmasını, telefonları yanıtlamasını, kontrol teknisyeni ve diğerleriyle havadan sudan konuşmasını hayal etmek çok garip geliyordu. Belki de sıradan bir insan olmak için yaptığı son jestti bu.

Binanın içi ilk başta sessiz geldi. Flüoresan ışıklar cılalı yerlerde yansıyor. Koridor boştu. Arka bürolardan birinde çalan bir radyodan country müziği yayılmaktaydı. Birinin bir boruya vurduğunu duyuyordum ama ses binanın derinliklerinden geliyordu. Roger'ın soldaki odasına bakarak koridorda yürüdüm. Işıklar yanıyordu ama kendisi görünürlerde yoktu. Bana doğru yaklaşan ayak sesleri duydum. İşçi tulumlu ve beyzbol kepli biri köşeyi döndü. Beni görünce kasketini çıkarıp selamladıysa da, varlığıma şaşmamış gibiydi. "Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Roger'ı arıyorum."

Adam aşağısını işaret etti. "Borulara vuran o işte." Elli yaşlarındaydı, geniş bir yüzü, çenesinde gamzesi vardı. Hoş bir gülümseme. Elini uzatıp kendini tanıttı. "Delbert Squalls."

"Kinsey Millhone" dedim. "Roger'a geldiğimi haber verebilir misiniz? Acildir."

"Elbette. Aslında ben de aşağıya iniyordum. Beni izleyin isterseniz."

"Teşekkür ederim."

Squalls geri döndü ve daha önce gördüğüm bölümün camlı kapısını açtı: Renkli borular, bir duvar dolusu düğme ve gösterge. Zeminin ortasında bir delik vardı. Bir ucuna yerleştirilen turuncu plastik koniler dikkatsizleri aşağıya yuvarlanmaya karşı uyarıyordu.

"Bu gece kaç kişi çalışıyor?" diye sordum.

"Durun bakayım. Benimle birlikte beş kişi. Şöyle gelin. Kapalı yerlerden korkmadığınızı umarım."

"Öyle korkularım yok" diye bir yalan kıvrarak adamın ardından yürüdüm. Daha önce geldiğimde o deliğin altında kimyasal maddeler kokan kara bir immanın aktığını görmüştüm. Şimdi de ışıklar ve suyun geçtiği yerlerde rengi değişmiş beton duvarlar görüyordum. Yutkunma ihtiyacı hissettim. "O kadar su nereye gitti?" diye sordum.

"Savak kapaklarını kapadık, su o zaman iki büyük havuza boşalır. Dört saat kadar sürer tümünün boşalması. Bunu yılda bir kere yaparız. Bazı havalandırma hatlarının bakımı yapılıyor. Aylardır tıkalıydı. On saat sonra iş biter, su yine verilir."

Delikten aşağı inen duvara çakılmış demirler bir merdiven oluşturuyordu. Delbert dönüp ayağını deliğe soktu, inmeye başladı. Ben de ilerleyip döndüm ve ardından aşağıdaki tünele indim.

Dibe varınca dört metre yerin altında, tonlarca suyun aktığı kanalın içindeydik. Burada hep geceydi ve tek mehtap iki yüz mumluk bir ampuldü. Geçit rutubet ve toprak kokuyordu. Bu bir yerde mağaracılığa benziyordu ki, o da tutkularımdan biri değildi doğrusu. Sırtı bize dönük olan Roger'ın tavandaki hatlardan biri üzerinde çalışmakta olduğunu gördüm. Beş metre kadar ilerde bir merdivene çıkmıştı, başının hemen yanında madeni çerçevesi içinde kocaman bir ampul vardı. Mavi tulum ve baldırlarına kadar çıkan siyah lastik çizmeler giymişti. Merdivenin basamağına atılmış bir blucin ceketini görüyordum. Aşağısı serindi, ceketimin sırtımda olduğuna sevinmişim.

Roger arkasına dönmedi. Omzunun üzerinden, "Sen misin, Delbert?" diye seslendi.

"Benim. Bir arkadaşını getirdim. Bayan... neydi, Kenley mi?"

"Kinsey" dedim.

Roger döndü. Işık gözlerinde parladı ve yüzündeki bütün rengi aldı götürdü. "Eh, seni bekliyordum" dedi.

Delbert ellerini beline dayamıştı. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Yok. Paul'ü bul da ona biraz yardım et bari."

"Tamam."

Delbert yeniden merdivenden yukarı çıkarak bizi yalnız bıraktı. Baş, sırt, kalçaları, bacakları ve çizmeleri kayboldu. Ortalık çok sessizdi. Roger merdivenden indi, ellerini bir üstü�ü parçasıyla temizledi. Ben söze nasıl başlayacağımı düşünüyordum. Ceketini aldığını, cebini yokladığını gördüm.

"Senin sandığın şey değil bu" dedim. "Lorna öldürüldüğü hafta evleniyordu. Bu hafta başında limuzinli bir adam yolumu kesti, yanında cepleri dolgun gorilleri vardı..." Sesimin zayıfladığını farkettilim.

Elinde bir el telsizi boyunda bir şey vardı: Siyah plastik, üzerinde birkaç düğme. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Lazer tabancasına benziyor."

"Doğru." Bir düğmeye bastı, iki küçük noktadan yüz yirmi bin volt elektrik taşıyan iki baş fırladı. Başlar bana değdiği anda yere yığıldım, kendimi kaybettim. Ne hareket edebiliyordum ne de soluk alabiliyordum. Birkaç saniye sonra beynim yine çalışmaya başladı. Ne olduğunu biliyordum ama buna karşı ne yapabileceğimi bilemiyordum. Ondandır beklediğim tepkiler listesinde böyle bir şey yoktu. Taş gibi yatıyordum yerde ve ciğerlerime hava girmesi için uğraşıyordum. Ne ellerim ne de ayaklarım beynimin verdiği emirleri yerine getiriyordu. Roger bu arada üstümü yokladı, tabancamı alıp cebine soktu.

Ben bir ses çıkarıyordum ama herhalde fazla yüksek bir ses değildi. Roger duvara yürüyüp merdivenden yukarı çıkmaya başladı. Beni orada bırakacağını sandım. Ama o deliği kapayan kapağı çekti. Tekrar inerken, "Biraz başbaşa kalmak iyi olur diye düşündüm" dedi. Bir kenara atılmış plastik bir kova bulup ters çevirdi ve karşıma oturdu. Yüzüme doğru eğilerek, "Bana karşı gelirsen seni bu ceketle boğarım" dedi. "Bu zayıf halinle herhangi bir iz falan da bırakmaz."

Lorna'ya da aynı şeyi yaptı, diye düşündüm. Lazer tabancasıyla bayılttı, yüzüne bir yastık bastırdı. Kendimi dönmek için kollarını bacaklarını rastgele sallayan henüz birkaç aylık bir bebeğe benzetiyordum. İnleye inleye yan dönmeyi başardım. Orada soluk soluğa yatıyor, gözucuyla ıslak zemine bakıyordum. Sonunda güçlükle sağ kolumu altına sokup doğruldum. Kapak açıldı, Delbert'in sesi duyuldu. "Roger?"

"Efendim?"

"Biri seni arıyor."

"Lanet olsun" diye mırıldandı. Delbert'e, "Hemen geleceğimi söyle" dedi.

Konuşmayı hâlâ beceremeyerek bakınca yüzünde bir sabırsızlık ifadesinin dolaştığını gördüm. Kollarını altımdan geçirip beni oturttu, sırtımı duvara dayadı. Bez bir bebek gibi ayaklarım bitişik, bacaklarım dimdik ileri uzanmış oturuyordum. Sonunda soluk almayı başarabilmişim. Yukarda birinin yürüdüğünü duyuyordum. Adamı uyarmak istedim. Büyük bir yanlışlık yapmak üzere olduğunu söylemek istedim. Ben öyle homurdanırken Roger yukarı çıkıyordu. Baş ve omuzları gözden kaybolmuştu bile. Gözlerimin dolduğunu hissettim. Kol ve bacaklarım elektrik şokundan kütük gibiydi. Kollarımı oynatmaya çalıştım ama sonuç bir yeriniz uyuştuğunda hissettiğiniz o çaresizlikti. Önce bir elimi sonra diğerini açıp kapayarak kan dolaşımını sağlamaya çalıştım. Yukarıya kulak veriyor ama hiçbir şey duymuyordum. Büyük bir mücadele sonunda yana devrildim, ellerimin ve dizlerimin üzerinde doğruldum. Ayaklarıma kavuşmam ne kadar sürdü bilemiyorum. Yukardan hiç ses gelmiyordu. Merdivene erişip ilk basamağa tütündüm,. Bir süre sonra da çıkmaya başladım.

Yukarı odaya ayak bastığımda koridor bomboştu. Kendimi yürümeye zorladım. Şimdi biraz daha iyiydim ama kol ve bacaklarım hâlâ vücuduma bağlı değil gibiydi. Roger'ın odasına erişip kapıya yaslanarak içeri baktım. Görünürlerde yoktu. Tabancam masasının ortasına bırakılmıştı. İçeri girdim, tabancayı alıp yine belime yerleştirdim.

Oradan çıkıp resepsiyon bölümüne yürüdüm. Delbert Squalls masa başına oturmuş telefon rehberini karıştırıyordu. Herhalde gece ekibi için pizza ısmarlamak niyetindeydi. Ben geçerken başını kaldırıp baktı.

"Roger nereye gitti?" diye sordum.

"Seni aşağıda mı bıraktı yoksa? Bu adamda terbiye diye bir şey yok. Bir dakika önce çıktı. Pardesülü o adamla. Hemen döneceğini söyledi. Not bırakmak ister misin?"

"Buna gerek yok sanırım."

"Eh, nasıl istersen." Yine rehberine döndü.

"İyi geceler, Delbert."

"İyi geceler." Adam telefona uzandı.

Binadan serin gece havasına çıktım. Rüzgâr yine başlamıştı. Gökyüzünde bulut yoksa da, uzaklardan bu yöne gelen yağmurun kokusu vardı. Ay yoktu, yıldızlar dağlara savrulmuş gibiydiler.

Merdivenlerden inip park ettiğim yere yürüdüm. VW'ime binip kontak anahtarını çevirdim, şehre giden yola çıktım. Kavşaktan geçerken karanlıkta kaybolan bir limuzin görür gibi oldum.

SONSÖZ

Roger Bonney'i dün gecedan bu yana gören olmadı. Yalnızca bir avuç insan ona olanları anlayabilmişti. Teğmen Dolan ve Cheney Phillips ile uzun uzun konuştum ve bir kere için olsa bile gerçeği söyledim. Yaptığım işin büyüklüğü ele alındığında sorumluluğu kabul etmek zorunda olduğumu hissediyordum.

Sonunda ikisi de konunun üzerinde daha fazla durmanın bir anlamı olmayacağına karar verdiler. Bir kayıp kişi bülteni falan çıkardılar ama bir sonuç alınmadı elbette. Ve olay da böylece kapanmış oldu. Şimdi geceyarısı oturmuş Lorna Kepler'in hikâyesinde oynadığım rolü düşünüyorum. Cinayet içimizde benzer bir darbe vurma ilkel isteğini yaratır. Biz genelde şikâyetlerimizi çözümlmek için hukuk sürecine güveniriz. Belki de mahkemelerin o hantal yapısını vahşetimizi kontrol altında tutmak için yaratmışızdır. Ancak sorun yasaların çoğunlukla çarelerinde yetersiz kalması, bizi huzursuz ve tatmin özlemimizde tatminsiz bırakmasıdır. Benim şimdi bir tek düşüncem var: Gölgele bir kere saptıktan sonra dönüş yolumu bulabilecek miyim?

Saygılarımla,
Kinsey Millhone

Sue Grafton _ Katil'in 'K'si
Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.
UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar...
Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördüğümüz sitemizdeki tüm e-kitaplar, 5846 Sayılı Kanun'un ilgili maddesine istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma ekran vebenzeri yardımcı araçlara, uyumlu olacak şekilde, "TXT", "DOC" ve "HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görmeengelliler için, hazırlanmaktadır. Tümüyle ücretsiz olan sitemizdeki e-kitaplar, "Engelli-engelsiz elele"düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz Yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbir şekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullandırılmaz. Aksi kullanımdan doğabilecek tümyasalsorumluluklar kullanana aittir. Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir.
www.kitapsevenler.com
web sitesinin amacıgörme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir.
Ben de bir görme engelli olarak kitap okumayı seviyorum. Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça pekişeceğine inanıyorum.Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için gösterdikleri çabalardan ve yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyorum.
Bilgi paylaşmakla çoğalır.
Yaşar MUTLU

İLGİLİ KANUN:

5846 Sayılı Kanun'un "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yeralan "EK MADDE 11" : "ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa hiçbir ticarî amaçgüdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, brail alfabeti ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz. Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

bu e-kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir. Kitabı Tarayan ve Düzenleyen Arkadaşa çok çok teşekkür ederiz. Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne mutlu ki, bir görme

engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinci paylaşabilmek tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı tarayıp, kitapsevenler@gmail.com

Adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz.

Bu Kitaplar size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek lütfen bu açıklamaları silmeyiniz.

Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz...

Teşekkürler.

Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara.

Not sitemizin birde haber gurubu vardır.

Bu Bir mail Haber Gurubudur. Grupta yayınlanmasını istediğiniz yazılarınızı

kitapsevenler@gmail.com

Adresine göndermeniz gerekmektedir.

Grubumuza üye olmak için

kitapsevenler-subscribe@googlegroups.com

adresine boş bir mail atın size geri gelen maili aynen yanıtlamanız yeterli olacaktır.

Grubumuzdan memnun kalmazsanız,

kitapsevenler-unsubscribe@googlegroups.com

adresine boş bir mail gönderip, gelen maili aynen yanıtlayarak üyeliğinizi sonlandırabilirsiniz.

Daha Fazla Seçenek İçin, grubumuzun ana sayfasını

<http://groups.google.com.tr/group/kitapsevenler?hl=tr>

Burada ziyaret edebilirsiniz.

saygılarımla.

Sue Grafton _ Katil'in 'K'si